

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မုန့်တိုင်းရင့်ရင့်လှိုင်းရင့်ရင့်

တေးချင်း
ရုပ်ရှင်ဓာတ်ပုံများ

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ မတ်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတ်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

၀၉၅-၈၃

မုန်တိုင်းရင့်ရင့် လှိုင်းရင့်ရင့် / ကြယ်စင်မျိုးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၀၄ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) မုန်တိုင်းရင့်ရင့် လှိုင်းရင့်ရင့်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မုန်တိုင်းရင့်ရင့်

လှိုင်းရင့်ရင့်

အခန်း (၁)

‘ဒုဒါနုးခံအိမ်’ တဲ့...

ကိုရီးယားရုပ်ရှင်ကားထဲကလို ပုံစံလှလှနုနုထပ်တိုက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ‘နွေရင့်ကုန်း’ အားငယ်နေမိသည်။ ဒူးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်မတတ်။

အခြေအနေအရ အစေအပါးလာလုပ်ရမှာပေမယ့် နွေရင့်ကုန်းဆိုတာလည်း မနေ့ကအထိ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာနနှင့်နေလာခဲ့ရသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။

ဘဝဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်စရာအဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် ကြုံတွေ့ကြရပါသည်။ သူမမှာ အဖြစ်တွေဆိုးလွန်းလို့ အိပ်မက်လို့ပင် မှတ်ထင်လိုက်ချင်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီးခဲ့သည့်သုံးလလောက်က လစာထုတ်သွားရင်း ဖေဖေ
ကို သူ့သစ်စက်မှအလုပ်သမားတွေ ဝိုင်းရိုက်ကြသည်။ သည်တော့
ဖေဖေနှင့်အတူပါသွားသည့် သူမ၏မောင် မိုးအောင်ကျားမှာ ကိုယ့်
အဖေအတွက် ကာကွယ်ခံရင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို
ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေခဲ့သည်။

လက်ပြဲထဲမှာ မည်သူ့လက်ချက်မှန်းမသိပေမယ့် သေ
သွားသည့်အလုပ်သမားကို သတ်သည့်တရားခံအဖြစ် မောင်လေး
မိုးအောင်ကျား စွပ်စွဲခံခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေက ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်နှင့်
နုလန်မထူနိုင်ခဲ့သလို၊ မိုးအောင်ကျားမှာလည်း အမှုအတွက် ရှေ့နေ
ငှာ၊ တရားသူကြီးကိုချဉ်းကပ်၊ ဟိုပေးဒီပေးကြားကပင် လူသတ်
တရားခံအဖြစ် အချုပ်ကျ ထောင်ကျရပေတော့မည်။

ဖေဖေက သစ်စက်မန်နေဂျာ၊ ဘယ်လိုကဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်ကြသည်မသိ၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ဖေဖေဦးအောင်ကျားဟာ
မှန်ကန်သူမို့ မမှန်ကန်သည့်အလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းရိုက်ကြတာ
ဖြစ်မည်။ ကြားထဲက မိုးအောင်ကျားတစ်ယောက် ရန်ပုံရှုပ်ရှုပ်ထွေး
ထွေးထဲမှာ ဖခင်အတွက် ခုခံကာကွယ်ရင်း ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင်
သွါရပေပြီ။

သူမတို့နေထိုင်ရာ တောင်ငူမြို့မှာ နေလို့မရလောက်
အောင် ရန်သူတွေ နပါများခဲ့သည်မို့ ဖေဖေရယ်၊ မေမေဒေါ်သန္တာ
နှင့် သူမ နွေရင်ကျားတို့ မေမေအစ်ကိုရှိရာ အင်းစိန်သို့ပြေးလာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိရမဲ့စုဥစ္စာပစ္စည်းလေးများမှာလည်း အမှုအခင်းဖြစ်ရ
ခြင်းကြောင့် ကုန်ခဲ့ပေပြီး နောက်ဆုံး သားဖြစ်သူ ထောင်ကျ
ဖေဖေက ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် မသန်တော့သည့်ဘဝ။

ရှိသည့်အိမ်လေးကို ငွေပေါ်ရောင်းချခဲ့ပြီး၊ ကြွေးဆပ်
ဘာဆပ်၊ ကျန်သည့်ငွေလေးနှင့် ဦးလေးရှိရာ အင်းစိန်သို့ ပြေးခဲ့
ကြရသည်။

အင်းစိန်ရောက်တော့ ဦးလေးရဲ့ နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်
လေးမှာ သူမတို့မိသားစုကို တစ်ခန်းပေးရှာပါ၏။ နောက် ကိုယ့်
ထမင်းအိုးနှင့်ကိုယ် ချက်စားပေါ့။ နေစရာပေးပြီး စောင့်ရှောက်
ဖော်ရတာပင် ကျေးဇူးတင်ရပါပြီ။

တစ်လလောက် အလုပ်ရှာရင်း ဖေဖေကိုလည်း ဆေးကု
ထိုင်စားနေကြရာမှ ဟိုအလုပ်လျှောက်လိုက် သည်အလုပ်လျှောက်
လိုက်။ မောင်လေးအတွက် ထောင်ဝင်စာတွေ့တာ၊ နောက် ဖေ
ဖေဆေးဖိုး၊ အိမ်စရိတ်တွေကလည်း တစ်လတစ်လ မနည်း။

www.burmeseclassic.com

သူမရမည့်အလုပ်က ငါးသောင်းခြောက်သောင်း။ ဘယ်
လိုမှအလုပ်မဖြစ်။ နွေရင့်ကျူးရဲ့ပညာအရည်အချင်းကရော၊ လှည်း
ကျိုးကန့်လန့်ဆိုသလိုပဲ ဒုတိယနှစ်အောင်ရုံပဲရှိသည်။ ကျန်သည့်
တစ်နှစ်လေးကိုပင် မတက်နိုင်တော့။ အင်္ဂလိပ်စာမကျောနှင့် ဒုတိယ
နှစ်ပြီးရုံ။

သည်ကနေ ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်တင်တင်အိရဲ့အဆက်
အသွယ်နှင့် နွေရင့်ကျူး၊ နီဒါနိုးစံအိမိသို့ ရောက်လာခဲ့ရသည်။
အင်းစိန်မှ လိုင်းကားတိုးစီးလာရသည့်အတွက် နွေအသွင်က ချွေး
သံတွေနှင့်။

ခြံဝမှလူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှ မိန်းမကြီး
တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ မိန်းမကြီး၏
အသွင်က အသက်လေးဆယ်ကျော်၊ ခပ်ဝဝ။ ဝတ်ပုံစားပုံက
ဆံပင်ကောက်ထားပြီး ဂါဝန်ပွင့်ကြီးနှင့်၊ မျက်နှာထားဆိုးဆိုး။

“ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်မ အလုပ်လာဝင်တာပါ”

“ဪ... နွေမ ဆိုတာလား။ ရုပ်ကလည်း စုတ်ပြတ်
နေတာပဲ”

နွေရင့်ကျူးဆိုသည့်အမည်ကို မပြောရဲ။ နွေမဆိုတာကို

တောင် ကဲ့ရဲ့သံက အဆင်သင့်။ သူမမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
ခေါင်းပုံနေရသည်။ အန်တီက ပြောထားသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့! နီဒါနိုးစံအိမ်မှာ လူနာစောင့်လုပ်ရမယ်။ လူနာက
ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အကြောတွေ သေသွားတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဒါဆို လုံးဝမလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားအန်တီ၊
ဖေဖေလိုပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက်
တင် မသန်တာ။ လူနာက ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“ယောက်ျား... ဒါပေမဲ့ လူကြီးလေး၊ ကလေးမှမဟုတ်
ဘဲ။ လစာကို တစ်လကို စရိတ်ငြိမ်း ခြောက်သောင်းတဲ့”

“စရိတ်ငြိမ်းဆိုတာ”

“ဪ... သူ့အိမ်မှာ သွားနေရမှတော့ ထမင်းကျွေး
မှာပေါ့ တူမရယ်။ အိမ်ကို ငွေအကုန်လုံးပြန်ပေးနိုင်တာပေါ့”

နွေရင့်ကျူး စဉ်းစားရသည်။ အိမ်ကို ခြောက်သောင်း
လုံး ပြန်ပေးနိုင်မည်ဆိုတော့ မဆိုး။ အခြားအလုပ်တွေက လမ်း
စရိတ်နှုတ်ဘာနှုတ်နှင့်၊ တစ်လကို သုံးသောင်းလောက် ကျန်ပြီး
အဲဒီအထဲက ကိုယ်ပါ ထမင်းစားရမည့်အဖြစ်။

“ဆီးဝမ်းကိစ္စတွေပါ လုပ်ပေးရမှာလား အဲဒါဆို နွေက
လည်း ရှက်၊ လူနာကလည်း ရှက်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားအန်တီရယ်”

“လူနာက အဲဒီလောက်ကြီးတော့ အခြေအနေမဆိုဘူး။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ အဆင်ပြေ မှာပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ လူနာက စိတ်အရှမ်းတိုတယ်တဲ့၊ လူနာစောင့်တွေ မမြဲဘူးတဲ့”

“ရှင်!”

“လစာကတော့ မက်လောက်စရာပါ။ ငွေကြိုယူလည်း ရတယ်တဲ့။ ငွေကြိုယူလို့ရရင် နွေအမေကို အိမ်မှာ ဈေးဆိုင်လေး ဘာလေး ဖွင့်ပေးထားလို့ရတာပေါ့။ သူ့ယောက်ျားကိုပြုစုစောင့် ရောက်ရင်း အိုးမကွာအိမ်မကွာ အလုပ်ဖြစ်တာပေါ့”

နောက်ဆုံး ဒေါ်တင်တင်အိ အကြံပေးသည့်အတိုင်းပင် သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် သူမ ယခုလိုအလုပ်လာဝင်ရတာပါ။ နွေ လက်ထဲမှာ ကျောပိုးအိတ်အသေးလေးနှင့်၊ အဝတ်ကလေး နှစ်စုံ သုံးစုံ ထည့်လိုပေါ့။

“ကြိုပြောထားတယ်နော်။ လူနာစောင့်တွေမမြဲလို့ အခု အချိန်ကစပြီး စာချုပ်နဲ့အလုပ်လုပ်ရမယ်။ အနည်းဆုံး ခြောက် လပဲ။ တစ်လကို ခြောက်သောင်းနဲ့၊ ခြောက်လစာငွေကို တစ်ခါ တည်းပေးလိုက်မယ်။ ကြိုက်ရင်လုပ် မကြိုက်ရင်မလုပ်နဲ့”

“ဟဲ့... လူနာကိုကြည့်ပါရစဉ်းရှင်၊ သူက သိပ်များ

ဖီစာကြောင်နေသလား”

“လူနာပဲ၊ စိတ်တိုင်းမကျတော့လည်း စိတ်တိုမှာပေါ့။ ညည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုပေးပေါ့။ ညည်း မလုပ်ချင်လည်း ရတယ်၊ လုပ်ချင်တဲ့လူတွေကို ပြည့်လို့။ သွား၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး။ လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်ပြန်... ဒါပဲ”

အန်တီကြီးက အိမ်ထဲထိပ်ပင် ဝင်ခွင့်မပေးဘဲ ခြံဝမှပင် အပြတ်ဖြတ်နေတော့ နွေရင့်ကျူး အလျင်အမြန်စဉ်းစားရသည်။ မေမေ့ကို အိမ်ဆိုင်လေး တည်ပေးဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဖေဖေ အဆင်ပြေဖို့၊ မောင်လေးထောင်ထဲမှာ အဆင်ပြေဖို့။

လူနာဟာ ဒေဝဒတ်လောက် ဆိုးနေပါစေ...

“ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်ရှင်”

“ဒါဆို... လာ၊ တစ်ခါတည်း ခြောက်လစာ ပေးလိုက် မယ်။ ညည်းမှတ်ပုံတင် တားခဲ့၊ အလုပ်ဝင်တာတော့ မနက်ဖြန် မှဝင်”

နွေရင့်ကျူး စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နှင့်ပင် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ ငွေယူပြီး မှတ်ပုံတင် အပ်ပစ်ခဲ့ရသည်။

“အိမ်ကို တစ်လမှာ တစ်ရက်ပြန်ခွင့်ရှိတယ်။ ကျန်တာ တော့ ပြန်လို့မရဘူး”

“ကျွန်မမိဘတွေ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့အခါကျရင်
ရော၊ ကိစ္စအရေးကြီးရင် ပြန်ခွင့်ပေးပါ”

“တကယ်ဆိုရင်တော့ ပေးမှာပေါ့။ လိမ္မတာညာတာတွေ
မလိုချင်ဘူးနော်”

စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းပေမယ့် နွေ ဘာမှပြန်မပြောချင်တော့။
ကိုယ့်တဝက အရင်လို လေမှာပျံဝဲနိုင်သည့်ငှက်တစ်ကောင်မဟုတ်
တော့။ အခြေအနေနှင့်အချိန်အခါအရ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ အလုပ်
ဝင်ရပေတော့မည်။

“ကဲ... ပြန်လိုက်ဦး မနက်ဖြန်မှ အလုပ်ဝင်။ စောစော
လာခဲ့နော်၊ ရှစ်နာရီထက် နောက်မကျနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူမ နီဒါနိုးစံအိမ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်

အခန်း (၂)

မေမေ့ကို ငွေအပ်၊ ငွေဖေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပြီ။ နွေရင်
ကျူး၊ နီဒါနိုးစံအိမ်သို့ မနက်ရှစ်နာရီအထိ ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်။
မေမေတို့ကိုတော့ ကလေးထိန်း၊ စာပြရသည်လို့ ပြောခဲ့ရသည်။
လူနာစောင့်အလုပ်ဆို စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာစိုးလို့ပါ။

ဒီအိမ်မှာ လူတွေဘယ်နှယောက်တောင် ရှိသလဲ။ လူနာ
ကရာ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးသလဲ။ ဘာမှမသိဘဲနှင့် လက်
မှတ်ထိုး စာချုပ်ချုပ်ခဲ့မိတာ နွေ နောင်တရမိချင်ချင်။

ဟင်း... လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရရုံပဲ။ စိတ်ကောင်း
ထားပြီး စိတ်နှလုံးဖြူစင်ရင် အရာရာအဆင်ပြေသွားမှာပါလေ။
ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး နွေ ခြံစောင့်ကြီးဖွင့်ပေးသည့်ခြံတံခါးမှ

တစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ မဝံ့မရဲဝင်လာခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ရသည့်စိတ်တွေဟာ ယခုတော့ ဟိုးအောက်ခြေ အဝီစိထိပင် ကျလုမတတ်။ အခြေ အနေနှင့်အချိန်အခါအရ သူမအဖြစ်က အစွယ်ကျိုးသည့်မြွေ။

အင်းလေ၊ ဒါဟာလည်း မိတာကိုလုပ်ကျွေးချင်လို့ အနိုက် အတန်လာပြီး လုပ်နေရတာပါ။ ခြောက်လလုပ်ပြီးလို့ မေမေမျှေး ဆိုင်လေး အဆင်ပြေနေရင် ငါ အိမ်မှာပြန်နေလို့ ရတာပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးရင်း ဧည့်ခန်းမှာ သူမရပ်နေမိစဉ် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့်အိမ်ကြီးကို ဘာရယ်မဟုတ် လျှောက် ငေးမိပြန်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲကအိမ်တွေလိုပါပဲ၊ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းနှင့်။

ဪ... ချမ်းသာတဲ့လူတွေကျတော့လည်း မသေခင် ကိုပဲ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်နေကြသလိုပဲ။ ငါတို့ဘဝ ကတော့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည် ပစ်ချခံရတဲ့ဘဝ၊ မနေ့ကထိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး၊ မိဘရဲ့အမိန့်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့နဲ့ စာသင်ခဲ့ရတယ်။

လောကဝံဆိုတာ ဒါလား။ ခါးသီးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာကြီး ရယ်။ တစ်ခါလောက်တော့ ကျွန်မတို့မိသားစုကို မျက်နှာသာပေး

ပါဦး။ ပျော်ရွှင်ခွင့်လေး ပေးပါဦးနော်။

သည်စဉ် တစ်နေရာမှ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ဧည့် ခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ရှိပြီး အသား လတ်လတ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ချော ချောထဲပါသည်။ ဝတ်ပုံစားပုံက သူဌေးတစ်ယောက်လို။

သူ အိမ်ရှင်သူဌေးလား။ လူနာက သူနဲ့ဘာတော်သလဲ။ နွေ့ကိုကြည့်ပြီး သူက အပြုံးနှင့်ပြောလိုက်သည်မှာ...

“ဪ... ညီလေးအတွက် အလုပ်ဝင်မှာ မင်းလား။ ညီလေးက စိတ်ဓာတ်တွေလည်း အရမ်းကျနေတော့ စိတ်တိုတယ် နော်။ မင်းစိတ်ရှည်မှဖြစ်မယ်”

နွေ့ကို သူက မထိုင်ခိုင်းပါ။ နွေ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ အကဲခတ်သည့်အကြည့်နှင့် သိမ်းကျုံးကြည့်လျက်။ အကြည့်က ပမာမခန့်နှင့်။

“ရှည်ပါ့မယ်ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မက ခြောက်လစာ ကြိုထုတ်ပြီးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟား... အဖြေကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ ကဲကဲ... ဘာ မှအားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်နာမည်လည်း မှတ်ထား၊ ဦးရဲလင်း တဲ့။ ဘုန်းနီဒါနိုးရဲ့အစ်ကို”

“အစ်ကိုဆိုပေမယ့် ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ ဦးရဲလင်းရဲ့။ အဟင်းဟင်း...”

ယခုမှဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သူက နွေ မနွေက တွေ့ခဲ့ရသည့်မိန်းမပါ။ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြည်ဖြူကြသည့်အသွင်။

“ဪ... မသန်းသန်းစုရယ်၊ ကျုပ်က ဝမ်းကွဲပေမယ့် သွေးသားရင်းချာတွေပါဗျာ။ ခင်ဗျားသာ ဘာမှသွေးမတော်သား မစပ်ဘဲ အရှက်မရှိ ကပ်နေတာ”

“အို! ဘာဖြစ်လို့မတော်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မက သူ့ယောက္ခမလောင်းပဲရဲ့။ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ပေးထားရတဲ့ ကိုယ့်သားမက်လောင်း ဒီလောက်နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ပြုစုကြည့်ရှုရမယ့်ဝတ္တရား ရှိတာပေါ့”

“အသံကောင်းလွှင့်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားသမီးလည်း သေသွားပါပြီ။ သူတို့မှာ လက်ထပ်ရသေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ... နင်သာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်ပြီး အရင်းလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ အတင်းကပ်နေတာ။ အမွေလိုချင်လို့ မဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ယောက် လောဘ မစ္ဆရိယတွေ တင်ပေါ်နေ

ရန်ဖြစ်နေကြတာက ကိစ္စမရှိ။ နွေမှာ ကြားထဲက မျက်လုံးပြူးနေရ၏။ သည်အိမ်မှအတွင်းရေးကိုလည်း တစ်ခါတည်းသိသွားရပေပြီ။ တကယ့်ဇာတ်ရှုပ်တွေပါလား။ သူတို့ကြားထဲ မညပ်မီအောင် ကြည့်ရှောင်ရမယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားစစ်ထိုးပွဲက ပိုမိုပြင်းထန်လာပေပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး လောဘတွေ တင်ပေါ်ထွက်နေသည်မို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝရုမစိုက်နိုင်ကြ။ ပြီးတော့ နွေဆိုတာက သူတို့အိမ်အတွက် အစေအပါးမဟုတ်လား။

“ခင်ဗျားသာ အမွေလိုချင်လို့ ကပ်နေတာ။ ဒီမှာ ဒေါ်သန်းသန်းစုရဲ့၊ ခင်ဗျားသေချာမှတ်ထားလိုက်ဦး။ သားမက်လောင်းသေလို့ ယောက္ခမလောင်းအမွေရတယ်ဆိုတာ ထုံးစံမရှိဘူး။ ညီသေရင်သာ အစ်ကိုက အမွေရတာ”

“ဟင်! ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း... ငါက ငါ့သားမက်လောင်းကို သေကြောင်းကြစည်မလို့ပေါ့လေ။ ဟဲ့! လဒရဲ့၊ နင်က ငါ့သားမက်လောင်း အသေစောင့်နေမှန်း ငါသိတယ်”

“ခင်ဗျားကြီး မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ ကျုပ်က ကျုပ်ညီကို လာပြီးစောင့်ရှောက်နေတာ။ ခင်ဗျားသာ ပစ္စည်ဥစ္စာလောဘတွေ တက်ပြီး နောက်သမီးတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်က ဦးချ

www.burmeseclassic.com

ပေါ်က လူမမာကို အတင်းပေးစားချင်နေတာ”

နှစ်ယောက်သား ထသတ်ကြတော့မတတ်ပင် ရန်တွေ စောင်နေကြသဖြင့် နွေ ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် သူမလက် ကို တစ်ယောက်ယောက် လာဆွဲသဖြင့် နွေမ လန့်သွားရ၏။

“အမယ်လေး!”

“လာလာ... တူမ၊ အထဲကိုဝင်”

နွေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အဖေကြီးတစ်ဦး။ သူမလိုပဲ ဒီအိမ်က အလုပ်သမားဖြစ်ရမည်။ နွေရင့်ကျူး အဖေကြီးနောက်မှ လိုက်သွားလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင်းမှအခန်းတစ်ခန်းတွင် နေရာချပေးရင်း ထိုအဖေကြီးက နွေရင့်ကျူးကို သနားကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူနုနေသောအသားနှင့် ထူးခြားစွာချောမောလှပသည့် ရုပ်ကလေးကို နှမြောတသစွာကြည့်ရင်း...

“အဒေါ်နာမည် ဒေါ်မြခက်တဲ့။ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ရှိတဲ့အထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။ နောက်တစ်ယောက်က ဖြူဖြူလွင်တဲ့။ တူမနာမည်က”

“နွေမပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကိုမြင်မြင်ချင်း အား ကိုးမိပါဇာယ်။ သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကလေးရယ်၊ အဒေါ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ဦးရဲလင်းကိုရော ဒေါ်သန်းသန်းစုကိုပါ လုံးဝမယုံနဲ့နော်။ ဆရာလေးကိုတော့ သည်းခံပါကွယ်။ သူ့ခမျာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မပိုင်တော့သလိုမျိုးအပြင် အဖြစ်ဆိုးတွေကိုလည်း မမေ့နိုင်တော့”

သည်စဉ် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းစုအသံကြောင့် ဒေါ်မြခက် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရသည်။

“ဒေါ်မြခက် ဘာတွေအတင်းပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ် သွားလုပ်။ ဟို ဒီနေ့ရောက်တဲ့ လူနာစောင့်မ၊ ညည်းကို ငါသတိပေးထားလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ စကားများတာ အတင်းပြောတာတွေ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ညည်းအလုပ်က 'ငါ့သားမက်ကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်။ လူနာနဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာနေပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေးရမှာ။ သူ့စားရေးဝတ်ရေး... အကုန် ညည်းတာဝန်ပဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဆရာဝန်က တစ်ပတ်တစ်ခါ အမြဲလာစစ်တယ်။ နွေတိုင်း ဆေးမှန်မှန်တိုက်ရမယ်။ ကဲ... လာ၊ ညည်းကို လူနာဆီ

ငါခေါ်သွားမယ်”

ဒေါ်မြခက်က မီးဖိုတက်သို့ အပြေးလေးထွက်သွားသလို နွေရင့်ကျူးက ဒေါ်သန်းသန်းစုနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ သူမ ဝတ်ထားမိတာကိုးကြည့်ပြီး လူနာကြိုက်ပါ့မလားဟု နွေ စိုးရိမ် ရသေး၏။

သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် ကောလိပ်တက်သည့် အဝတ်တွေ မဝတ်ဘဲ ချည်ထည်ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးသာ နွေရင့်ကျူး ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။ ဘောင်းဘီတွေ စကတ်တွေ လုံးဝမဝတ်ရဲပါ။ ကိုယ်က သူများအိမ်မှာ အစေအပါးဘဝလေး။

မြန်မာအင်္ကျီခါးတင် ရင်စေ့ လက်စကလေးနှင့် လုံချည် နှင့်မို့ သူမ၏ပြေပြစ်သောကောက်ကြောင်းက နွေကိုယ်ပေါ်မှာ ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်း ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်၊ အရပ်ကလည်း ငါးပေ ခြောက် လက်မမို့ မားမားမြင့်မြင့်၊ ငွားငွားစွင့်စွင့်။

ဒေါ်သန်းသန်းစုက ခမ်းနားလှပသည့်လှေကားကိုတက် နေရင်းမှ နွေကိုလှည့်ကြည့်ပြီး စကားတစ်ခွန်းဆို၏။

“ညည်ကိုးရွေးလိုက်တာ ညည်းရုပ်က ဖြူစင်ပြီး ဗလ လည်း ကောင်းလို့ပဲ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘုန်းနီဒါနိုးက ခြေတွေလက်တွေ မသန်တော့ သူ့ကိုတွဲရခွဲထူရတာတွေရှိမယ်၊ ညည်းပုံစံက အား ကစားမယ်တစ်ယောက်လို ကျန်းမာသန်စွမ်းနေတော့ အဆင်ပြေ တာပေါ့”

သူ့စကားကို နွေ နားမလည်။ တကယ်ဆို ယောက်ျား လူနာပဲ၊ ယောက်ျားလူနာစောင့် ခန့်ပါလား။ ဒေါ်သန်းသန်းစုက လည်း နွေ့ရင်ထဲကမေးခွန်းကို ဖတ်တတ်သည်သာ။

“ယောက်ျားလူနာစောင့်တွေလည်း ထားဖူးပါတယ်။ သူ တို့က စိတ်မရှည်ဘူး၊ ဒီထက်ပိုပြီးအရေးကြီးတာက ဒါ သူဌေး အိမ်လေး တွေကရာယောက်ျားတစ်ယောက်ထက်စာရင် မိန်းမ တွေကမှ စိတ်ချရဦးမယ်လေ”

ဪ... သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပင်။ ကိုယ့်ဘဝကလည်း သူ့ဆန်စား ရဲရတော့မည်ဘဝ၊ အခန်းတစ်ခု ရှေ့ရောက်တော့ ဒေါ်သန်းသန်းစုက တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး နွေ့ကို လည်း ခေါင်းညှိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ နောက် အသံတီးတိုးနှင့်...

“ညည်း သူ့ကိုလည်းခံရမယ်၊ စိတ်ရှည်ရမယ်နော်၊ ဒါ သူဌေးလေး ဘုန်းနီဒါနိုးပဲ၊ သူ့ခမျာ ချစ်သူလည်းဆုံး သူလည်း ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေရလို့ စိတ်ထိခိုက်တာတွေ စိတ်တိုတာတွေ

ဖြစ်နေရတာပါ။ အရင်ကတော့ လူကောင်းလေးပါ”

နွေခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရသည်။ ကျွဲဖြစ်မှတော့ ရွှံ့မကြောက်တော့ဘူး ဒေါ်သန်းသန်းစုရေ။ ကျွန်မကလည်း ခေတ်သစ်သုဝဏ္ဏသာမ လုပ်ချင်တာပါ။ မိဘကိုတတ်နိုင်သမျှ ပြုစုလုပ်ကျွေးချင်တဲ့အတွက် ဒီတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်လိုက်မှာပါ။

အခန်းက အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး သာမန်အိမ်တစ်ဆောင်လို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။ နွေ့မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ခမ်းနားလှပသည့် အိပ်ရာရှိသလို ထမင်းစားပွဲရော၊ စာကြည့်စားပွဲရော စာအုပ်ဗီရိုတွေပါ အားလုံး သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ။

ဒေါ်သန်းသန်းစုပုံစံကလည်း စောစောက သူမတွေ့ခဲ့ရသလို မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးကြီးမဟုတ်တော့။ ပျားရည်အိုးထဲ မှောက်ကျထားသလို ချိုအိ ပြအိနေ၏။

“သား... ဒီနေ့အတွက် နောက်ကျနေလို့ စိတ်တိုနေသလား။ ဒီမှာလေ၊ သားအတွက် စပယ်ရှယ်နာစ်။ သူနောက်ကျနေလို့ပါ။ နောက်နေ့တွေဆို သားစိတ်တိုင်းကျစေရမယ်နော်။ ကဲ! နွေ့မ၊ ငါ့သားကို မျက်နှာသစ်တာ၊ နံနက်စာကျွေးတာတွေ စလုပ်ပေးပေတော့။ အဝတ်အစားလဲတာ သန့်စင်ခန်းဝင်တာတွေ

ကအစပေါ့။ ငါဈေးသွားရဦးမယ်”

အိပ်ရာပေါ်မှာ မှုန်ကပ် ပုပ်သိုးနေသည့်လူမမာကို သူမလက်ထဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ဒေါ်သန်းသန်းစု အခန်းပြင်သို့ ကမန်းကတန်းထွက်သွားလေတော့ရာ...

နွေ့ရင့်ကျူး ဒူးတွေမခိုင်တော့ဘဲ နတ်ကျသလို ဇော်ဇော် ဇော်ဇော်နှင့် တုန်ပါလေတော့သည်။ လူမမာကိုလည်း တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါမကြည့်ရဲပေမယ့် နွေ့မျက်စိထဲမှာ မြင်လိုက်ပြီးသား။

မျက်နှာမှာ အမွှေးအမှင်တွေနှင့်မို့ အသက်ကို ခန့်မှန်းလို့မရပေမယ့် သူ့အသက်ဟာ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပါ။ လူက ညှင်းသိုးသိုး။ နောက် ကျန်းမာရေးဂရုမစိုက်ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျ၊ စိတ်တို ဒေါသကြီးနေလို့လားမသိ။ လူက ခပ်ပိန်ပိန်။ မျက်နှာမှာ အရိုးတွေက ပေါ်လို့ ငေါလို့။

မြော်... သံဝေဂ ကျစရာလည်းကောင်းပါရဲ့။ ခမ်းနားသော တိုက်တွေ ကားတွေနှင့်ပေးမယ့် ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဒုက္ခိတဘဝ ကျရောက်သွားသည့်အခါ သူ့စည်းစိမ်တွေဟာ သူ့အတွက် အလကားပါလား။

နောက် အိမ်ပေါ်မှာလည်း သူ့သေသွားသည့်အခါ အမွေလုနီး အမွေယူဖို့အတွက် အသေကောင်ကို လဒ်စောင့်သလို စောင့်

နေကြသူတွေနဲ့။

သူဟာ စကားရော ပြောတတ်ရဲ့လားမသိ။ စကားမပြော
တတ်ရင်တော့ တကယ့်ကိုပြဿနာ။ သည်ကြားထဲ အိပ်ရာပေါ်
မှလူမမာက ခူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့်နွဲ့ကို မျက်နှာ
ကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးနင်းကြည့်နေရင်းမှ လှမ်းအော်လေ၏။

“ဟေ့! နာစုံလုပ်နေပြီး ဘာမှမတတ်ဘူးလား။ ငါ့ကို
လုပ်မရာရှိတာ လုပ်ပေးလေ။ အခု မနက်ရှစ်နာရီကျော်နေပြီ၊
ခုထိ မျက်နှာလည်းမသစ်ရ၊ ဘာမှလည်းမစားရသေးဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ခုပဲလုပ်ငန်းစပါတော့
မယ်”

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ လူနာက စကားပြောလို့ရတယ်
ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

နွဲ့ ကြောက်နေတာတွေ အကုန်ထားခဲ့ပြီး လူနာထံပြေး
သွားရသည်။ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်မှ ဆွဲထူပေးရမှာမို့ သူ့ကို ကိုယ့်
အဖေလိုပဲ နွဲ့ သဘောထားရပေတော့မည်။ အင်း... အဖေ
လောက်တော့ အသက်မကြီးဘူးပေါ့လေ။

ကျောပြင်မှတွန်းပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲထူလိုက်သည့်
အခါ လူနာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပါလာခဲ့သည်။ ခြောက်... တော်

တော်ပိန်တဲ့လူနာပဲ။ မျက်တွင်းတွေဘာတွေလည်း ကျလို့။

ဒုက္ခိတဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ ကျန်းမာရေးကလည်း
မကောင်းရှာဘူးထင်ပါရဲ့။ နွဲ့ လူနာကို ကရုဏာသက်သွားမိပါ
သည်။

“ဝိုးချဲ့ပေါ်ပြောင်းပေး၊ ငါ့ဘာသာ ရေချိုးခန်း သန့်စင်
ခန်းဝင်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ ဟိုလေ... ဦးလေးက မသန်မစွမ်း
ဆိုတော့”

“ဘာ!”

လူနာနှင့်မလိုက်။ အော်ဟစ်လိုက်သံကြီးက ခုနစ်သံချို့။
နွဲ့ ဆတ်ခနဲလန့်တုန်သွားရ၏။

“မင်းကလား၊ ငါ့ကို ဖမာမခန့်ပြောတာ”

“ဆော... ဆောရီးပါရှင်၊ ဦးလေး မကြိုက်ရင်လည်း
နွဲ့ မပြောတော့ပါဘူးနော်။ ဟို... ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဦးလေး
လဲကျနေမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ခါတိုင်းရော သူတို့
လုပ်ပေးကြတာပဲမဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ နာစုံမရှိတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ နာစုံတွေက
လည်း မာနခပ်ကြီးကြီးပါ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖိုးပေါ်က နတ်သမီး

တွေများ မှတ်နေသလားပဲ။ ငါကလည်း သေချင်လှပါပြီ။ မျိုး
မရှိတဲ့ဘဝမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး။ ကဲ! သစ်ပေးချင်လည်းပေး”

မျိုး... ဆိုတာ သူ့ချစ်သူပဲဖြစ်ရမည်။

ဘုန်းနီဒါနိုး၏ခွင့်ပြုချက်ရတော့မှ နွေသက်ပြင်းချရင်း
သူ့ကိုရေချိုးခန်းဆီသို့ ဝိုးချွဲနှင့်တွန်းသွားရ၏။ နောက် မျက်နှာ
မသစ်မီ အမွှေးအမျှင်တွေကို ခိုတ်ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်မကို မျက်နှာသန့်စင်ခွင့်ပေးပါ ဦးလေး”

“ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုနေတာပဲ”

သူ့လက်က မသန့်စွမ်းသည်မို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ခိုတ်
နိုင်မည်မထင်။

“ကျွန်မကတော့ ဦးလေးကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိစေချင်
ပါတယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ကြုံလာတဲ့လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊
ဖြတ်သန်းရမှာပဲ။ ရှောင်လွှဲနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ ကိုယ်ညံ့ရာ
ကျသွားမှာပေါ့”

“အောင်မာ! မင်းလိုလက်တောက်လောက်လေးကများ
ငါ့ကို။ ကဲ!... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လောက်ထိ လောက
အကြောင်း နားလည်လို့လဲ”

“ကျွန်မပုံစံက အနာတာရတွေ ကင်းစင်နေတဲ့လောကဝံ

ကြီးက လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးထားတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေလို့လား။ တွေ့
တွေ့ချင်းမို့ ကျွန်မရဲ့လောကဝံကို ပြောမပြချင်သေးပါဘူး။ နောက်
မှပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဦးလေးရဲ့မျက်နှာကို သန့်စင်ခွင့်
ပေးပါ”

“မင်း၊ ခိုတ်ပေးတတ်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းက နာခံဆိုတော့ လူနာတွေကို
လုပ်ပေးတတ်မှာပေါ့။ ပြောပါဦး... မင်းလက်နဲ့ လူနာဘယ်
နယောက် ပြုစုခဲ့ပြီးပြီလဲ”

သူမကို နာခံလို့သင်နေတာကိုး။ နွေရင်ကျူး မျက်စိလည်
ရသည်။ ဘာသဘောလဲ။ ဒေါ်သန့်သန်းစုက သူ့ကို ဘာလို့ညာ
ထားတာလဲ။ ဧကန္တ နာခံဆိုပြီး တစ်နေ့ တစ်ညစီခိုတ် ရှစ်ထောင်၊
တစ်လကို နှစ်သိန်းလေးသောင်းအသုံးပြုပြီး၊ သူမကို တစ်ဖက်
လှည့်နှင့် တစ်လ ခြောက်သောင်းပေးငှားတာပဲဖြစ်ရမည်။ ဟင်း!
တော်တော်လူပါးဝတဲ့ ဒေါ်သန်းသန်းစုပါလား။

တုန်ချင်လာသည့်အသံနှင့် ရင်ထဲကဒေါသကိုထိန်းလိုက်
ပြီး နွေရင်ကျူး သူ့ကိုဖြေရ၏။

“ကျွန်မ အခုမှ ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲ ပြုစုဖူးတာပါ။

လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် နွေ သူ့မျက်နှာကို ဆပ်ပြာနှင့်ပွတ်ကာ ဂျက်စားဖြင့် ရိတ်ပေးလိုက်သည်။ ဖေဖေကိုလှမ်းပြီး ကျေးဇူးတင် လိုက်မိ၏။ ဖေဖေက လေဖြတ်ထားလို့ လုပ်ပေးရရင်း ဒါတွေ သူမလုပ်တတ်နေတာပါ။

နောက် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်၊ တစ်ခါတည်း လူကို ပါ ရေပတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ ပြီး အိမ်သာကြွေခွက်ပေါ် တွဲ တင်ပေးခဲ့ပြီး သူမသန့်စင်ခန်းအပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ပေးရင်း ရင် ထဲမှာ နာနေမိသည်။

မရှိလို့ လုပ်စားရသည့်ဘဝမှာတောင် ခေါင်းပုံဖြတ်မည့် သူက အဆင်သင့်။ ဒေါ်သန်းသန်းစုက နွေအပေါ် ချည်ပြီးတုပ် ပြီးအသင့်။ စာချုပ်နှင့်ဘာနှင့်။

ဦးဘုန်းနီဒါန်းဟာ မသန်စွမ်းဘူးဆိုပေမယ့် ဆီးဝမ်းကိစ္စ ကို သူ့ဘာသာဖြေရှင်းနိုင်လို့ တော်သေးသည်။ အတန်ကြာမှ သူခေါ်သဖြင့် နွေ အထဲဝင်ကာတွဲပြီး ဦးချဲ့ပေါ်တင်ပေးရ၏။ ခရ ချီးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ပြန် ရောက်လာသည်။

“ဦးလေး ဘာစားမလဲ၊ ကျွန်မ မီးဖိုမှာ သွားယူလာခဲ့

မယ်လေ”

“ရတယ်၊ ဒီခလုတ်ကို နှိပ်ရုံပဲ။ သူတို့လာပို့လိမ့်မယ်။ မင်းရော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ဟို...”

“မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ သူတို့လာပို့တော့ စား လိုက်မို့”

နွေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အောက်မှ ဒေါ်မြခက် (သို့ မဟုတ်) ဖြူဖြူလွင် လာဖို့ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အတန် ကြာမှ ဖြူဖြူလွင် ငွေဗန်းလေးနှင့်တက်လာ၏။ ဗန်းထဲမှာ အိုဗာ တင်းတစ်ခွက်နှင့် ကိတ်မုန့်နှစ်ချပ်။

“ဆရာမအတွက်ပါ ယူခဲ့ဦးလေ၊ တိုရေရှားရေခဲ၊ ငါပေး တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ”

ဘုန်းနီဒါန်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး ငွေလင်ဗန်းကို တွန်း ပစ်လိုက်လျှင် အခန်းထဲမှာ ကွဲရှသံတွေက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ် လာ၏။

“အို!... ဦးလေး သူတို့က အလုပ်သမားတွေပါ။ အိမ် ရှင်မ၊ ခိုင်းတာ လုပ်ရရှာတာပါ”

“ဘာအိမ်ရှင်မလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ရှင်မ မရှိဘူး”

“ဒေါ်သန်းသန်းရု စိစဉ်ပေးနေတာပဲလေ။ သူပဲ ငွေကိုင်၊ ကျွန်မတို့က သူခိုင်းတာ လုပ်ရတာပါဆရာ”

ဘုန်းနီဒါနိုး အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးနေတာ ပေါက်ကွဲနေတာ ဒေါ်မြခက်တို့အတွက် မဆန်းပေမယ့် နွေရင့်ကျူအတွက်တော့ ဆန်းနေသည်။ မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့်။ သို့သော် နွေနားလည်နိုင်သည်။ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်သန်းသန်းရု လူလည်လုပ်နေတာ ခံနေရုံ။ သူမတောင် နာရုံအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

နွေရင့်ကျူ၊ ဘုန်းနီဒါနိုးကိုဖြောင်းဖျရသည်။

“ကဲပါ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေး စားချင်တာကိုပြောပါ။ ကျွန်မသွားပြီး ပြင်ဆင်ယူခဲ့ပါ့မယ်”

“ငါ့ကို လူမမာစာတွေ ကျွေးနေတာလည်းမကြိုက်ဘူး။ တစ်ခါမှ စားချင်ဖွယ်မရှိဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ငါ့ကိုကရုဏ်းသလို လိုနဲ့ ဆေးအောင်သတ်နေတာ။ ငါ ခုမနက် မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်”

လူနာ ဂိုးချဲ့ပေါ်မှပေါက်ကွဲနေတုန်း နွေရင့်ကျူ၊ ဖြူဖြူ လွင့်ကိုခေါ်ကာ အောက်ထပ်သို့အလျှင်အမြန်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ နောက် မုန့်ဆိုင်ဘယ်မှာကောင်းကောင်းရှိလဲမေးကာ ဝယ်ရန်ထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်မှာ ကားနှင့်ခရိုင်ဘာ ရှိပေမယ့် ဒေါ်သန်းသန်းရု ဈေးသွားဖို့ ယူသုံးသွားပေပြီ။ လမ်းထိပ်က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်ပါဆယ်ဝယ်ပြီးပြန်လာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူလည်၊ နှစ်ယောက် သူမနောက်သို့ ကပ်လိုက်လာကြသည်။

ဟင်! ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဒီရပ်ကွက်ဟာ တေလေကြမ်းပိုးရပ်ကွက်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့။

“ဟိန်း! ဒီမှာ ညီမ၊ ညီမက ဟိုး . . . နီဒါနိုးအိမ်ကလား”

သူတို့ပုံစံက ဗရတ်သုတ်ခတော့မဟုတ်။ နွေ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ။ ကိုယ့်လမ်းသာကိုယ် အမြန်ဆုံးလျှောက်နေမိ၏။

“အဲဒီအိမ်ထဲမှာ သဲစုနုနွာရှိလား ညီမ၊ သူနဲ့အဆက် အသွယ်မရတာ ကြာလို့ပါ။ သူနေကောင်းရဲ့လား”

“မသိဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ဒီနေ့မှရောက်တာ”

“ဟာ! အဲဒါဆို သတိထား၊ ဦးရဲလင်းက စားဖူးကြီး”

နွေ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် အိမ်သို့အမြန်ဆုံးပြေးလာခဲ့၏။ ဘာတွေလဲ၊ သူတို့ပြောတာတွေ ဟုတ်ရဲ့လား။ သတင်းမှားတွေလား။

အိမ်ထဲသို့အဝင် ရှိုးအပြည့်နှင့်ထွက်လာသည့် ဦးရဲလင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နွေရင့်ကျူ၊ ဆတ်ခနဲပင် တုန်မတတ်။

“ဘာတွေသွားဝယ်တာလဲ”

“ဦးလေးက မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ဆိုလို့”

“တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ဝယ်ခိုင်းရောပေါ့ကွာ”

“သူတို့တွေ မအားကြတာနဲ့”

“ဒီရပ်ကွက်က သန့်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူစုံတယ်လေ”

နွေဘာမှမပြောတော့ဘဲ မုန့်ထုပ်ဆွဲကာ အိမ်ထဲဝင်မည် ပြင်ပေမယ့် ဦးရဲလင်းက စကားလက်စ မပြတ်သေး။

“နွေ့ကို ဒေါ်သန်းသန်းစု လစာဘယ်လောက်ပေးလဲ”

“ရှင်!”

သူတို့ချင်းမတည့်ကြသည်မို့ နွေ ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိ။ နောက် ဒေါ်သန်းသန်းစု လူလည်လုပ်တာမခံချင်သည်ကြောင့် သူမပြောလိုက်၏။

“တစ်လကို ခြောက်သောင်း။ ခြောက်လစာ တစ်ခါ တည်းပေးတယ်”

“ဘာ! အဲဒါ သူလူလည်ကျတာ လူပါးဝတာပဲ။ တကယ်က နှာစံတစ်ယောက်ရဲ့စရိတ်က တစ်နေ့ကို ရှစ်ထောင်။ တစ်လကို နှစ်သိန်းလေးသောင်း ထုတ်ယူပြီး မင်းကိုခြောက်သောင်း

တည်း ပေးတယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းကရော ဆရာမ မဟုတ်ဘူးလား”

ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်ကုန်တော့မည်လား။ နွေက ညားပြီးအလုပ်မဝင်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူမ ညပ်ရပေတော့မည်လား။

“ကျွန်မက လူနာစောင့်ပါ၊ နှာစံမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ဒေါ်သန်းသန်းစု လူလည်ကျနေတာ၊ ကြည့်နေ... တစ်နေ့ကျ စားပြီးသမျှတွေ အကုန်ပြန်အန်ထွက်ရစေမယ်”

သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘဲ နွေ မီးဖိုဘက်သို့ အပြေးလေးဝင်လာခဲ့သည်။ ဦးရဲလင်းကတော့ ကားနှင့်ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ ဘုန်းနီဒါန်း၏ပစ္စည်းများနှင့် ကြီးပွားနေလိုက်ကြတာလေ။

နွေ မုန့်ပန်းကန်ပြင်ဆင်ပြီး ဘုန်းနီဒါန်းထံသို့သွားကာ ခွံကျွေးရပါသည်။

“ဆရာလေးက ခြေလက်အင်္ဂါတွေ မသန့်စွမ်းတော့ အစားအစာလည်း ခွံကျွေးရတယ်၊ အဝတ်အစားလဲပေးရတယ်၊ ဆီးဝမ်းကိစ္စတော့ ရှက်လို့ သူ့ဘာသာဖြေရှင်းတယ်”

ဒေါ်မြခက်ပြောထားသည့်အတိုင်းပါပဲ။ နွေစိတ်ရှည်စွာဖြင့် ကျွေးမွေးနေစဉ် ကိုယ့်ဗိုက်ထဲမှ ဂွီးခနဲအစာတောင်းခံသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အရမ်းရှက်သွားရသည်။

“မင်းလည်း ဆာနေပြီ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အချိန်ကျမှ ထမင်းစားပါ့မယ်”

“ငါလည်း လောကကြီးမှာ လူပိုကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဘာမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ အသုံးမကျတော့ဘူး”

မုန့်စားပြီးသွားလျှင် ဘုန်းနီခါနီးကို သုတ်သင်ဆေးကြောပေးလိုက်ပြီး နွေ ပန်းကန်ဆေးလိုက်သည်။ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ဗေစင်နှင့်။

လူနာစိတ်ဓာတ်ကျနေသည်ကို တင်ပေးဖို့ နွေ တတ်သမျှမှတ်သမျှ ကြိုးစားရပေဦးမည်။ သူနှင့်ခပ်နီးနီးမှာ ထိုင်ဖို့ပြင်တော့ သူက လေသာဆောင်သို့ ဂွီးချဲ့ကိုတွန်းသွားစေသည်။ သစ်ပင်ပန်းမာန်လ်များနှင့်၊ မြက်ခင်းနှင့် လှပမွှေးမြနေသည့်ခြံကြီးကို အပေါ်စီးမှမြင်ရ၏။

သူ့နောက်နားမှာ ထိုင်ခဲ့ပုလေးနှင့်ထိုင်ရင်း နွေပြောပြနေမိသည်။

“လူ့လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကြုံလာတဲ့လော

ကခံကို ကြုံကြုံခံနိုင်ဖို့ပါပဲ ဦးလေးရယ်။ အခု ဦးလေးရဲ့ရောဂါဆိုတာကလည်း ကုမရတဲ့ ကင်ဆာလို အော်စ်လိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကင်းသွားမယ့်ရောဂါပါ”

“ငါစိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ။ အိပ်မက်ထဲတွေမှာ သူ့ကိုငါတွေ့နေရတယ်။ ငါ့ကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ အမြဲခေါ်နေတယ်။ သူ့နဲ့လက်ထပ်ဖို့အမြဲပြောတယ်”

“ဟင်!”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူ့အချစ်က ကြီးမားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အာရုံကြောတွေချဉ်နဲ့ပြီး ထင်ယောင်မြင်ယောင်တွေမှားနေတာလား။

“ဦးလေးရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ရန်သူတွေဝိုင်းနေသလိုအချိန်အခါမှာ ဦးလေးကြုံကြုံခံစမ်းပါ။ ဦးလေးဟာ တစ်ချိန်တုန်းက လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထက်မြက်ခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးပါ”

“ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါမောပန်းလှပါပြီ၊ ငါနားချင်လှပါပြီ”

လူနာက တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသလိုဖြစ်လိုက်၊ သိတဲ့အခါသိလိုက်၊ ဘာလဲတော့မသိ။ နွေ သူနှင့်အတိုက်အခံမပြောတော့ဘဲ အကြံရကျပ်နေစဉ် သူက နွေအကြောင်း မေးလာလေသည်။

“မင်းက စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောတတ်တာပဲ။ မင်းပြောတဲ့လောကခံကို ဘယ်လောက်များခံစားခဲ့ရပြီလဲ။ ပြောပါဦး”

“ကျွန်မ ဒီရောက်တာ တစ်ရက်တောင်မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်မအကြောင်းတွေက မလှပဘဲ စုတ်ပြတ်ကြေကွဲစရာကောင်းတော့ လူတိုင်းကို ပြောမပြချင်ပါဘူးရှင်”

“ငါ့ကိုတော့ ပြောပြရမယ်၊ ဘာလဲ... မင်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝှီးချပေါ်မှာ သေရက်စောင့်နေရတဲ့လူမို့ ပြောမပြချင်တာလား”

ရှည်သောအရပ်၊ ပိန်ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသားအရေဖြူဖြူနေပေမယ့် ဘုန်းနီဒါန်းအသွင်က တစ်ချိန်က လှပချောမောခန့်ထည်ခဲ့မည်ပုံ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ တော်တော်ကြည့်ကောင်းခဲ့တာပါပဲ။

ဘုန်းနီဒါန်းကလည်း နွေရင့်ကျားကို မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမ၏ရှုပ်က သူ့ရဲ့မျိုးနှင့်တူသလိုလို။ မျိုးက အလှအပတွေပြင်ဆင်ထားတတ်ပြီး သူမကတော့ သဘာဝရှုပ်ပါ။

မျိုးက သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲနဲ့နေတတ်

ပြီး သူမကတော့ အရိုးခံ၊ အင်းလေး၊ သူက ငါ့ရဲ့ချစ်သူမှမဟုတ်တာ။ ငါ့ရဲ့နာခံပဲ။ စိတ်ကောင်းလေးလည်း ရှိမယ့်ပုံ။

သူ့မျိုးနှင့်အတူ စတိတ်ရှိုးတစ်ခုသို့သွားရင်း ကားအကဲဆီးဒင်ဖြစ်ခဲ့တာ လေးလပင် ပြည့်ခဲ့ပြီ။ မျိုးက ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ပြီး သူကတော့ ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်ခဲ့သည်။

ခါးဆစ်ရိုးကို ထိသွားခဲ့တာကြောင့် အကြောတွေ ချည်နဲ့သွားပြီး ခြေတွေလက်တွေ ကောင်းကောင်းမသန်စွမ်းတော့ချေ။ ဆေးကုသခံရရင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ကောင်းလာနိုင်သည်ဆိုပေမယ့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ဘဲ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝှီးချပေါ်မှာ သူများပြုသမျှ နုရသည့်ဘဝကို သူ ကြုံကြုံမခံချင်တော့။

သူ့မှာ မိသားစုမရှိ၊ အားပေးဖော် နွေးထွေးစွာ ပြုစုမည့် အဖော်မရှိ၊ ငွေဟာ အရာရာကိုဖန်တီးနိုင်တာမဟုတ်မှန်း သူသိရှိခဲ့ပြီ။

မျိုး၏အမေက သူ့အိမ်ပေါ်အတင်းတက်လာပြီး သူ့ကို ပြုစုနေသလိုလိုနှင့် အခွင့်အရေးကိုအပိုင်ကိုင်ဖို့ ချောင်းနေတာ။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကလည်း အိမ်ပေါ်ဇွတ်တက်လာပြီး သူ့သေလျှင် အမွေတွေ သိမ်းယူဖို့အသင့်။ ဘုန်းနီဒါန်းရဲ့ရောဂါက ကင်ဆာ၊ အော့ဒ်စ်လိုမျိုး ကုမရသည့်ရောဂါမဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ မလှုပ်

နိုင်ရုံလောက်ဆိုတော့ သူတို့အသည်းယားနေကြမှာပဲ။

ဘုန်းနီဒါန်းကလည်း ခါတိုင်းတော့ ဆေးတွေကြောင့်
လား။ ရောဂါကြောင့်လားမသိ၊ အမြဲမှားဝေနေပြီး အာရုံတွေ တွေ
ပြားနေသမျှ... .

ယခု မျိုးနှင့်ဆင်သည့်ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်သည့်
အခါ ဝေမှိုင်းချပ်ပြားနေသည့် သူဦးနှောက်ကြီးဟာ ငေါက်ခနဲ
လင်းလက်လာသလို။

သေနေစောင့်နေသည့် သစ်ခြောက်ပင်တစ်ပင်အပေါ်
မိုးရေအေးတွေ ဖျန်းပက်လာသလို။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ငေးမောကြည့်
နေရင်းမှ နွေ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဦးလေးက ပြောစေချင်လည်း ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဒုက္ခတွေက မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို အခု သုံးလေး
လအတွင်းမှ အရမ်းဆိုးဝါးလာခဲ့တာ။ ယုံပါ့မလားတောင် မသိ
ဘူး”

“ယုံပါတယ်... ကိုယ့်ဒုက္ခဆိုရင်လည်း သာယာနေတဲ့
ကောင်းကင်ကြီးမှာ ရုတ်ချည်း မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သွားသလို
အပြောင်းအလဲမြန်လွန်းလို့ ခုထိတောင် အိပ်မက်လားလို့ ထင်နေ

တုန်းပဲ”

သူက နွေ့ကိုကြည့်ပြီး သူမပြောပြသမျှ နားထောင်ဖို့
အာရုံစိုက်လိုက်လျှင် နွေ့ ကိုယ့်အကြောင်းကို မျက်ရည်အဝဲသား
နှင့် ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မက ကောလိပ်ကျောင်းသူ၊ ဒုတိယနှစ်တက်နေ
သလို မောင်လေးက ဆယ်တန်းကျောင်းသားပါ။ ဖေဖေက သစ်
စက်မန်နေဂျာ။ မေမေက အိမ်ထောင်မှုနှိုင်းနင်းပြီး မိသားစုအပေါ်
သိပ်ပြီးချစ်ခင်ကြင်နာသူပါ”

ပြောရင်းမှ နွေ့အသံလေး တုန်လှိုက်လာခဲ့သည်။

“တစ်နေ့တော့ ဖေဖေဟာ လစာထုတ်သွားရင်း သစ်
ခိုးရောင်းလို့ ဝမ်းနင်အပေးခံရတဲ့အလုပ်သမားအုပ်စုက ဖေဖေကို
ဝိုင်းရိုက်ကြတယ်။ မောင်လေးလည်း ပါသွားတော့ ရုန်းရင်းဆန်
ခတ်ထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့ပြီး မောင်လေးကို စွပ်စွဲလိုက်ကြတယ်”

နွေ့ရှိက်သံက အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ယခုပင် နာကျင်
ရလွန်းလို့ပါ။ သာယာနေခဲ့သည့် သူမတို့မိသားစုတဝလေး ပြိုကွဲ
ပျက်သုဉ်းခဲ့ရတာ ကံကြမ္မာကြောင့်လား။ အဲဒီလူတစ်စုကြောင့်
လား။

“နောက်တော့ အမှုတွေရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဖေဖေမှာလည်း

ဒဏ်ရာတွေ အကြီးအကျယ်ရခဲ့ပြီး ခုထိ မသန်မစွမ်းဘဝနဲ့ နေရတော့တယ်။ မောင်လေးလည်း ထောင်စုနစ်နစ်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ရှိသမျှပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း ကုန်၊ တစ်မိသားစုလုံးလည်း ဗုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ခဲ့တာတွေကို တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလို့ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်ရှင်”

“ဪ... ”

စီးကျလာသည့်မျက်ရည်များကို အတင်းချုပ်ရင်းသိမ်းရင်းမှ တရှိုက်ရှိုက်ဖြစ်နေရာသည့်နွေ့ကို ဘုန်းနီဒါန်း ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေမိစဉ်...

အနားသို့ ဒေါ်သန်းသန်းစု ရောက်လာပြီး နွေ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့သည်။

“လူနာကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေသလဲ။ သားနော်၊ ဒီကောင်မကိုမယုံနဲ့။ အလကား... သားဆီက ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုယူချင်လို့ လဲကြုတ်ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြနေတာ။ ဒီမှာ ညည်းအလုပ်က လူနာပြုစုဖို့ပဲ။ ဘာမှ အလွှာပသလွှာပစကားတွေ ပြောနေစရာမလိုဘူး။ ငါပြန်လာတာ ဦးပေလို့ပဲ။ ကဲ! သားရေ နေ့လယ်စာ ဘာစားချင်သလဲပြော။ မေမေ ငါးကြော်နဲ့ ကြက်စုပ်ပြုတ်စီစဉ်ထားတယ်”

“လူမမာစာကြီး မစားချင်ပါဘူး”

“ဪ... သားရယ်၊ သားက လူမမာပဲဟာ၊ အလှုပ်အရှားလည်း မရှိတော့ အစာမကြေမှာ စိုးတယ်လေ။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွပ်ပြုတ်နဲ့ကြက်ပေါင်းချည်တို့တာတို့ပဲ ကျွေးခိုင်းတာ”

“မစားချင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချဉ်ဟင်းနဲ့ ငါးရေချိုချက်၊ မြင်းခွာရွက်သုတ် စီစဉ်ပေး”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... သားရယ်၊ ဒီလိုအစာကြမ်းတွေ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွယ်။ သားက လိမ္မာပါတယ်နော်။ မေမေ ကြက်စုပ်ပြုတ်ကောင်းကောင်းလေး မညှီအောင် ပြုတ်ပေးမယ်နော်... နော်”

လူနာ ဘာဖြစ်လို့ပဲနဲ့နေသလဲဆိုတာ နွေ့ ယခုမှသဘောပေါက်၏။ လူနာစားချင်တာကို ဘာမှမကျွေးဘဲ မစားချင်အောင် လုပ်နေတာကိုး။

ဘုန်းနီဒါန်းက မျက်နှာကို အလိုမကျလို့ စူပုတ်ထားပြီး ဒေါ်သန်းသန်းစုကို ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ပြောလိုလည်း ရမှာမဟုတ်။

“ဪ... ဒါထက် သားရေ မေမေသမီး အငယ်မ

လေး သဲစုနန္ဒာ မနက်ဖြန်ရောက်လာမယ်။ သူလည်း ကျောင်း ပြီးသွားပြီလေ။ အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ပြည့်သွားပြီ။ သားကို ပြုစုဖို့ မေမေလှမ်းမှာလိုက်တာ။ အမယ်လေး၊ သူ့အဖေနဲ့ အသဲ အသန်စကားများရသေးတယ်ရှင်ရေ။ မနက်ဖြန် ပုသိမ်က ရောက် လာမယ်”

ဘုန်းနီဒါန်းကတော့ အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်။ ဒီမိန်းမကြီး ရောက်လာကတည်းက သူ့လူတွေဟာလည်း သူ့စကားထက် ဒေါ်သန်းသန်းစုစကားကို ပိုကြောက်နေကြရသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဒေါ်သန်းသန်းစုအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်လို့။

ဒေါ်သန်းသန်းစုက နွေ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး...

“ကဲ! လူနာအနားမှာ အလကားထိုင်မနေနဲ့။ မီးပူတိုက် စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ယူတိုက်လိုက်”

သူ့စကားကို ဘုန်းနီဒါန်းကပင် ဖြတ်ချလိုက်၏။

“ကျုပ် သူ့ကိုစာဖတ်ပြခိုင်းမလို့။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် ထုပ်ကြ။ ဒါပဲ”

“ဪ... ရပါတယ်သားရယ်၊ မေမေက သူ့ကို သား ခိုင်းစရာမရှိဘူးမှတ်လို့ပါ။ ကဲ... မေမေ ထမင်းဟင်းသွားချက် လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဒေါ်သန်းသန်းစုဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်း ပါလား။ သူ့ကို စေတနာရှိတာမဟုတ်။ ချိုချိုလေးနှင့်သတ်မည် သူ။

ဘုန်းနီဒါန်း သက်ပြင်းချရင်း စဉ်းစားရ၏။ ငါ ဒီညောင် ပင်တွေကို အရှုံးပေးသင့်သလား။ ငါ့ကိုဝါးမြို့ဖျက်ဆီးကြမှာကို ငြိမ်ခံနေသင့်သလား။ ငါ့အသက် ငါ့စည်းစိမ်တွေ အလကားအဖြစ် ခံသင့်သလား။ သေသေချာချာစဉ်းစားရပေတော့မည်။

အခန်း (၃)

နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျတော့ ဒေါ်မြခက် ထမင်းလာပို့သည်။ နွေကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ကို လူမမာစာ။ စွပ်ပြုတ်က အဖြူရောင်၊ ငါးကြော်က ပျော့စိမ့်ဖြူစုတ်စုတ်။ လူမမာမဆိုထားနှင့်၊ လူကောင်းတောင် စားချင်စိတ်မရှိ။

ဘုန်းနီဒါန်းဟာ၊ ဖျားနာနေတာလည်းမဟုတ်၊ အစာအိမ်မကောင်းတာလည်းမဟုတ်။ သာမန်ထမင်းဟင်းကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး စီစဉ်ပေးလျှင် သူ့စားချင်မှာပါပဲ။

ယခုတော့ ဘုန်းနီဒါန်း ဒေါသတကြီးနှင့် ပန်းကန်များ နှင့်လင်ပန်းကို သူ့ မသန်သည့်လက်နှင့် တွန်းမှောက်ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သွား... မစားဘူး၊ ငါ့ကိုသေအောင်လုပ်နေကြတာ၊ ဘာမှမစားဘဲ အစာပြတ်ရေပြတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတာ”

ဒေါ်မြခက်နှင့်နွေတို့ ကွဲရှုတ်စင်သွားသည်များကို သိမ်းဆည်းသုတ်သင်ရင်း နွေ ဒေါ်မြခက်ကို တီးတိုးမေးမိသည်။

“ဒေါ်လေး၊ ဦးလေးက ဖျားနာပြီး ခံတွင်းပျက်နေတဲ့ လူမမာကြီးမှမဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ စားချင့်စဖွယ်လုပ်မပေးကြတာလဲ”

“ဟိုမိန်းမရဲ့အမိန့်အရလေ၊ ဒီလိုတွေပိုပိုနေတော့ ဆရာလေးက လွှင့်ပစ်၊ ဘာမှမစားဘဲနေနဲ့၊ သံသရာလည်နေတာပဲ”

“ဪ... အခု သူရော”

“သူ အပြင်သွားတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဒေါ်လေးတို့စားတဲ့ထမင်းဟင်းတွေ ယူလာကျွေးလိုက်မယ်။ လာ၊ သွားစို့”

“ဖြစ်ပါ့မလားသမီးရယ်၊ တော်တော်ကြာ ဒေါ်လေးကို သူဆူနေပါမယ်။ ဆူတာထက် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဒုက္ခ”

“မဖြစ်စေရပါဘူး၊ နွေ ကြည့်လုပ်ပါမယ်”

နှစ်ယောက်သား အောက်ကိုပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး နွေဟင်းများကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ရေနှင့် ပုစွန်ထုပ်

ဆီပြန်၊ နောက် လူမမာစာ ကြက်သားပြုတ်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကြက်သားပြုတ်ကို သံပရာရည်နဲ့သုတ်ပေးလိုက်မယ်။ ချဉ်ရေဟင်းတော့ မကျွေးရဲသေးဘူး။ ကြက်သားသုတ်နဲ့ မြင်းရွာရွက်ဟင်းခါး ချက်လိုက်ဦးမယ်။ နောက် ပုစွန်ထုပ် နှစ်ကောင် မီးဖုတ်ပြီး အခွံနွာကျွေးလိုက်မယ်”

ဒေါ်မြခက်နှင့် ဖြူဖြူလွင်မှာ မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်လျက်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒေါ်သန်းသန်းစုကို အသေကြောက်နေရသည်လေ။

နွေကတော့ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံးလုပ်ပြီး၊ စတီးလင်ပန်းနှင့် ကိုယ်ချက်ပြုတ်လိုက်သည့်ထမင်းဟင်းများကို ထည့်ပြီး အပေါ်သို့ယူခဲ့သည်။

စောစောက စိတ်ဆိုးနေသည့်ဘုန်းနီဒါန်းမှာလည်း နွေယူလာသည့်ထမင်းဟင်းများကို မြင်လိုက်လျှင် ချက်ချင်းပင် စားချင်သောက်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့၏။

“ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့တွေကတော့ မွှေးပျံ့နေတာပဲ။ ကျွေးဖူးတင်ပါတယ် ချာတိတ်ရယ်။ ကဲ! ကျွေးပေတော့ ကိုယ်ဆာလှပြီ” သူ့ကို ထမင်းစားစားပွဲအထိ တွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေသည်။ နောက် စိတ်ရှည်စွာပင် နွေ သူ့ကိုထမင်း

ခွံကျွေးနေခဲ့သည်။ သူကလည်း ကလေးလေးလို အားပါးတရ စားရှာပါ၏။

သူက လေဖြတ်သူလည်းမဟုတ်တာမို့ စားနိုင်ငါးနိုင်ပါသည်။ လက်တွေ့ခြေတွေမသန်လို့သာ။

“စားလို့ကောင်းလား ဦးလေး”

“ကောင်းတယ်၊ ငါ ထမင်းမစားရတာ လေးလပြည့်ပြီလေ။ စွပ်ပြုတ်တွေပဲ တိုက်နေတော့ စားချင်တဲ့အခါ စားတယ်။ မစားချင်ရင် အော်ထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်”

“အစာမစားရင် ဦးလေး ဘယ်နေကောင်းတော့မလဲ။ အစာလည်းစား၊ ဆေးလည်းသောက်၊ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေလည်း လုပ်ရမှာပေါ့။ ဦးလေးနေကောင်းမှဖြစ်မယ်လေ”

“အင်း... မနွေကထိ ငါ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတာ။ ဒေါသတွေပဲ ထွက်နေမိတာ။ ဒီနေ့တော့ ငါ့မှာ အသက်ရှင်ချင်စိတ်တွေ ရှိလာပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း ဦးလေးစားချင်တာတွေပြော”

“မရဘူး၊ ဟိုမိန်းမကြီးက ငါ့ကိုအမှည့်ခြေ ခြွေချင်နေတာ”

“ဦးလေးရယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဦးချဲ့ပေါ်ကနေ ညွှန်ကြားရင်း ကမ္ဘာကျော်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ။ ဦးလေးရော ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ စီစဉ်ညွှန်ကြားလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“အိုကေ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါမေ့နေတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးထားလိုက်လို့ ဘာအကြံဉာဏ်မှမထွက်၊ ဘယ်သူနဲ့ မှမဆက်သွယ်ဘဲ ငါနေခဲ့တာ။ ဒီနေ့ကစပြီး လုပ်သင့်တာလုပ်ရမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဦးလေးမှာ တပည့်တွေရှိမှာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ လူရင်းတစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်ထား၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သင့်တာလည်း လုပ်ရမယ်လေ။ နောက်နေ့ကျ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဈေးဝယ်ခိုင်းပေးပါ။ ကျွန်မ ဒီအပေါ်ထပ်မှာပဲ ဦးလေးအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးမယ်”

စကားစာပြောပြောနှင့် စားနေလိုက်တာ ဟင်းချိပန်းကန်လည်း ကုန်လုနီးပါး၊ ကြက်သားသုတ်လည်း ကုန်၊ ပုစွန်ထုပ်မီးဖုတ် သံပုရာရည်ဆမ်းလည်း ကုန်သွားပေတော့သည်။

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာ နွေရယ်၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း ပြုပြင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတယ်တယ်။ ဘဲ! မင်းလည်း ဆာလှရောပေါ့။ ထမင်းသွားစားချည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လူနာစားပြီးသည့်ပန်းကန်များကိုယူပြီး နွေ အောက်ကို ပြန်ဆင်းခဲ့သည့်အခါ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဒေါ်သန်းသန်းစုံတစ်ယောက် ဒေါသပူပန်ထနေချေပြီ။ ဒေါ်မြခက်နှင့်ဖြူဖြူလွင်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းငုံ့ပြီး နေစရာမရှိ။

“လာခဲ့၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘာအောင်းမေ့နေလဲ။ လူနာကို မတည့်တဲ့အစာတွေကျွေးပြီး မသေသေအောင် သတ်နေသလား။ ဟင်... လူပါးဝတဲ့ကောင်မ”

နွေ့လက်ထဲမှလင်ပန်းတောင် မချရသေးပါ။ ဒေါ်သန်းသန်းစုံ၏လက်ဝါးက နွေ့မျက်နှာပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ရောက်လာတော့သည်။ နွေ့ဆံပင်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ရိုက်လိုက်ပုတ်လိုက်တာ ထောင်ဝါဒါမထက်ပင် ဆိုး၏။

နွေ့ လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ပြန်ပြေးခဲ့တော့ နောက်မှဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရင်း အပြေးလိုက်လာ၏။

“လူပါးဝတဲ့ကောင်မ နင့်ကို ခုချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်”

နွေ့က လူငယ်မို့ အပြေသန်ပါ၏။ ခွေးကိုလွှတ်အောင်

ပြေးနိုင်သလိုပဲ ဒေါ်သန်းသန်းစုံကိုလွှတ်အောင် ပြေးခဲ့နိုင်၏။

ဘုန်းနီဒါနိုး၊ သူမကိုအလန့်တကြားကြည့်ရင်း သဘောပေါက်သွား၏။

“ဟိုမိန်းမကြီးလက်ချက်လား။ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကိုအလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်လည်း ပြောတယ်။ ထမင်းလည်း မစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြောလိုက်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးက မသန်မစွမ်း”

“လာပြန်ပြီလား။ အဲဒီလိုအရှုံးပေးခဲ့လို့ ငါတို့ ခုလိုဖြစ်နေရတာ”

နွေ့ကိုယ်မှ ဒဏ်ရာများကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းနီဒါနိုး ဒေါသထွက်နေ၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့အနားသို့ ဟန်းဖုန်းယူလာစေပြီး နွေ့ရင့်ကူးအား နံပါတ်များရွတ်ပြသည်။ လူသုံးယောက်လောက် ဆီ ဖုန်းဆက်နေလေ၏။

“မြင့်မိုးရေ ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ယောက်ျားလောင်းကြီးက ဂျပန်ကင်ပေတိုင်လို လာပြီးပုံစံပေးနေတယ်။ ငါကလည်း အစကတော့ လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ချင်နေတော့ သူ့လုပ်သမျှ ခံနေခဲ့တာ။

ခုတော့ ငါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပြန်ပြီး အဖတ်ဆည်မလို့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အတွက် သက်တော်စောင့်သဘောမျိုး လူနှစ်ယောက်လောက်ရှာပေး။ စိတ်ချရတဲ့လူနော်။ လစာက တစ်ယောက် တစ်သိန်းပေးပါမယ်။ အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ မင်းလည်း ငါ့ကိုလာတွေ့ဦး။ အိပ်ရာပေါ်က အရိုးကျောက်ဂျက်၊ ခုတော့ အသက်ဝင်လာပြီပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့နာဂ်က မျိုးနဲ့ဆင်တယ်လေ။ အေး... အမြန်ဆုံးပို့ပေး”

သူ့မိတ်ဆွေဆီ ဆက်နေသည့်အသံက လူကောင်းတစ်ယောက်နီးပါး။ နောက် ဆရာဝန်ဆီ ဆက်ပြန်သည်။ သူ့ဆက်သည်က သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန်ပဲဖြစ်မည်။ စကားတွေပြောနေစဉ် အခန်းတံခါးပိတ်ထားဖို့လည်း မေးဆတ်ပြသေးသည်။

ဒေါ်သန်းသန်းစု ရောက်လာလျှင် မလွယ်။

“သူငယ်ချင်းဝင်းဇော်ဇေ၊ ငါ့ကိုလာကြည့်ဦး။ ငါ့ဆေးတွေ မသင်္ကာဘူး။ ငါ့ယောက်ျားမလောင်းကြီးခေါ်ပေးတဲ့ဆရာဝန်ကို မယုံကြည်တော့ဘူး။ သူတို့ပေးတဲ့ဆေးတွေသောက်ရင်း ငါ့မှာ ပိုပြီးအားနည်းလာသလိုပဲ။ အေး... ဟုတ်တယ်၊ အစက ငါစိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ ငါက မျိုးကိုအရူးအမူးချစ်ခဲ့တော့ သူ့ငါ့ရှေ့မှာ ပွဲချင်းပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေဆုံးခဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး စိတ်

မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာ။ သူလုပ်သမျှ ခံနေသလိုဖြစ်နေရတယ်။ ငါ့ရဲ့နာဂ်ကို ရိုက်ပုတ်ထားလို့ ခုချက်ချင်းပဲ လာခဲ့နော်”

နောက်တစ်ယောက် ဖုန်းခေါ်ပေးပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဘုန်းနီဒါန်း ဖုန်းဆက်နေစဉ် အခန်းပြင်မှ ဒေါ်သန်းသန်းစု သောင်းကျန်းနေ၏။

“တံခါးဖွင့်စမ်း မိနွေ၊ နင်က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ နင့်ကို ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်။ နင် ငါ့သားမက်ကိုအပိုင်စီးမလို့လား၊ ဓားပြတိုက်မလို့လား၊ ဖွင့်... တံခါးဖွင့်ဆိုဖွင့်ပေး”

တံခါးကို လက်ဖြင့် တဒုန်ဒုန်းထုရင်း ဒေါ်သန်းသန်းစု အော်နေစဉ် အပြင်မှ ဦးရဲလင်း ပြန်လာသည်နှင့် တိုးလေသည်။

“ဒေါ်သန်းသန်းစု ဒါတော့လွန်နေပြီ။ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ဘာမှတ်နေသလဲ။ ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်မကြီး မှတ်နေလား။ ကိုဘုန်း သည်းခံပေမယ့် ကျွန်ုပ် သည်းမခံဘူးနော်”

“အောင်မာ! နင်ကရော ဘာဆိုလို့လဲ။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုတာ သွေးအဝေးကြီးဟဲ့”

“ခင်ဗျားကရော ကိုယ့်သမီးနဲ့မယူရသေးတဲသားမက်တို့ လာပြီး အပိုင်စီးနေတာ”

“မယူရသေးပေမယ့် ယူတော့မှာ၊ သူတို့ချင်းတော့

ညားပြီးနေပြီ။ တရားဝင်သာ လက်မထပ်ရသေးတာ”

လောဘဒေါသတို့ကြောင့် ဒေါသနိဗ္ဗာန်စု၏စကားတွေ က မကြားဝံ့မနာသာ။ ဦးရဲလင်းက လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောပုံက ကိုယ့်သမီးအရှက် ကိုယ်ခွဲနေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တရားဝင်မှလက်မထပ်ရသေးတာ၊ ကျုပ်ညီ သေပြီး ခင်ဗျားသမီးကျန်ခဲ့ရင်တောင် အမွေရဖို့မသေချာဘူး”

နွေရင့်ကျုံး တံခါးနားကပ်ကာ သူတို့ရန်ဖြစ်နေကြတာ ကို ချောင်းနားထောင်နေသဖြင့် ဘုန်းနီဒါနိန်း မည်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက် နေတာလဲဟုပင် မသိလိုက်ချေ။

မကြာမီ ခြံထဲသို့ ကားသုံးစီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက် လာကြပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လူသုံးယောက် တက်လာခဲ့ကြ၏။ ဆရာ ဝန် ဦးဝင်းဇော်ရယ်၊ ကရာတေးနည်းပြ ဆရာဦးမြင့်မိုးနှင့် ရှေ့ နေကြီး ဦးအောင်လင်းတို့ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား ဘုန်းနီဒါနိန်း၏အခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့ လျှင် အခန်းပြင်မှာ ရန်ဖြစ်နေကြသည့် ဦးရဲလင်းနှင့် ဒေါ်သန်း သန်းစုတို့ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ အခြေအနေတွေကို သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်ကြ၏။

ဘုန်းနီဒါနိန်း မကျန်းမမာဖြစ်နေတုန်း ဝင်ပြီးခြယ်လှယ်

နေကြသည့် အခွင့်အရေးသမားတွေ။ အပြင်ဘက်မှအသံတွေကို ကြားမှ ဘုန်းနီဒါနိန်းက တံခါးဖွင့်ခိုင်းခဲ့သည်။

“ကဲ! လာကြ လာကြ၊ မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကိုပစ်ထား လိုက်ကြတာ”

“မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ မင်းက ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ် ယောက်လို အလွမ်းဇာတ်ထဲမြှုပ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့မှအတွေ့မခံလို့ မလာရတာပါ”

“ကဲ! အခု အရင်လို ပုံမှန်ပြန်နေတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ် လား။ ဘဝကိုအရှုံးမပေးစမ်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းရောဂါက မသေနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစကတော့ ခုလိုဒုက္ခိတဘဝကို မနေ ချင်လို့ ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ဘဝကိုဖြစ်သလိုနေလိုက်တာ။ အခုကျ ငါ့ကိုအုပ်စိုးခြယ်လှယ်မယ့်လူတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာကြတယ်။ မသေခင် ဘဝက အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလာလို့”

ဘုန်းနီဒါနိန်းအခန်းထဲမှာ ဦးရဲလင်းရော၊ ဒေါ်သန်းသန်း စုပါ ရောက်နေကြသဖြင့် သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားကြ သည်။

“ကဲ! ငါ့ရဲ့နာစ်ကို အရင်ကပေးပါ။ သူက ငါ့အတွက်”

စေတနာကောင်းထားတယ်လေ”

ဒေါက်တာဦးဝင်းဇော်က နွေရင်ကျူးကို ကုသပေးနေစဉ် ကရာတေးနည်းပြဦးမြင့်မိုးက ဘုန်းနီဒါနိုးကို အားပေးနေခဲ့သည်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း ဘုန်းနီဒါနိုးလုပ်ချင်တာလုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်

“မြင့်မိုး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီညနေပဲ မင်းရဲ့သင်တန်းထဲက အတော်ဆုံးနှစ်ယောက်လောက်ကို ငါ့အတွက် ဘော်ဒီဝတ်အဖြစ် ထားပေးပါ။ ပြောထားတဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်တစ်သိန်းပေးမယ်၊ နေရေးစားရေး တာဝန်ယူမယ်”

ရှေ့နေကြီးဦးအောင်လင်းက ဦးရဲလင်းနှင့် ဒေါ်သန်းသန်း စုကိုကြည့်ပြီး...

“မောင်နီဒါနိုးရဲ့လူတွေက အားမကုသရဘဲ ဒုက္ခတွေပေးနေတယ်ဆိုရင်လည်း အားမနာနဲ့လေ၊ ဦးတို့ ဇယ်ရှားပေးပါမယ်။ လူမမာကို စိတ်ချမ်းသာအောင်မထားဘဲ ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်နေကြသလား”

ဦးအောင်လင်းစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ဟတ်ထိသွားကြပေပြီ။ နှစ်ယောက်သား ပြာပြာသလဲတောင်းပန်လိုက်ကြတာ ယိုင်ရိုခိုးတော့မတတ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့နေကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့တွေက သူ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေကြတာပါနော်။ သား... ပြောပြလိုက်လေ။ မေမေ မင်းကိုဘယ်လောက်ဂရုစိုက်တဲ့အကြောင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆိုလည်း ကိုယ့်ညီလေးကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပါ။ နယ်မှာရှိတဲ့ကိုယ့်ခြံကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ညီလေး ကျန်းမာတဲ့အထိ နေပေးနေတာပါ”

နှစ်ယောက်သား အလှအယက် ပြောနေကြပေမယ့် အခြေအနေကို နားလည်နေကြသည်။ ဘုန်းနီဒါနိုးလည်း သိနေတာပင်။ သို့သော် အိမ်မှာ သူတို့မရှိလျှင်ရော ဖြစ်ပါ့မလား။ နွေဆိုတာ ဒီနေ့မှအလုပ်ဝင်သူ။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သေသေချာချာ လေ့လာရပါဦးမည်။

ခံဝန်ကတိနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချုပ်ထားဖို့ ဘုန်းနီဒါနိုး စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားတွေကို ကျုပ်လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ကျုပ်ကိုသေအောင်သတ်ဖို့များ စိတ်ကူးနေကြသလားပဲ”

“ဟာ! မဟုတ်ရပါဘူး၊ မောင်ရယ်၊ မေမေတို့စေတနာ

တွေကို သဘောပေါက်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဝိုင်းလုပ်နေကြသလဲ။ အစားအသောက်ဆိုလည်း မသေရုံကျွေးစာပဲ။ စားချင်တာ မကျွေးဘူး”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်သားရယ်၊ မေမေက သားကိုအစာမကျွေးမှစပြီးလို့ စွပ်ပြုတ်တွေ ဆန်ပြုတ်တွေ စီစဉ်ပေးနေတာပါကွယ်။ နောက် သားစားချင်တာ ပြောပါ။ မေမေစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျုပ်ရဲ့နာခံကိုလည်း ခင်ဗျားဘာမှရှိက်ပုတ်နေစရာအလုပ်ထုတ်ပစ်စရာမလိုဘူး။ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့သူ့တာဝန် ထမ်းဆောင်မှုကို ကျုပ်လက်ခံတယ်။ ခင်ဗျားဘာမှစွက်ဖက်စရာမလိုဘူး။ သူ့ကိုဘာမှခိုင်းနေစရာလည်းမလိုဘူး။ ကျုပ်ကိစ္စအတွက်ပဲ လုပ်ရမယ်”

အားလုံးရှေ့မှာ ဘုန်းနီဒါနိုး ဥပဒေတွေချမှတ်နေတော့ ဒေါသနိုးသန်းစု ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေက အလိပ်လိုက်။ သို့သော် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်ပြုံးထားရ၏။

“သားသဘောအတိုင်းပါကွယ်၊ သားကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ မနက်ဖြန်ကျရင် သားညီမ ရောက်လာမှာ၊ ဒါဆို ဒီကောင်မလေးက အပိုဖြစ်နေ...”

“တော်... တိတ်! ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်ကို သူ့လိုလုပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ခင်ဗျားအလုပ်ပြုတ်စရာမလိုဘူး”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ သားသဘောပါ”

ဦးရဲလင်းဘက်သို့ ဘုန်းနီဒါနိုး လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“ခင်ဗျားကရော ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီမှာနေတာလဲ”

“ညီလေးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းမို့ သူ့စိမ်းတွေ စော်ကားမှား၊ လုပ်ကြံမှားစိုးလို့ အစ်ကိုနေပေးတာပါ။ မင်းမလိုအပ်တော့တဲ့အချိန်မှာ ဖယ်ပေးမှာပါ။ အခုတော့ ညီလေးက စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ဘဝမို့ အစ်ကိုကပ်နေရတာပါ”

အပြောကတော့ ချောနေပါသည်။ သို့သော် ဘုန်းနီဒါနိုး ထပ်မပြောတော့ပါ။ မြင့်မိုးက သူ့ကို ကတိပေးခဲ့သည်မှာ...

“စိတ်ချရတဲ့ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ပို့ပေးမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။ အဲ၊ မောင်နုမနှစ်ယောက်ပေါ့ကွာ။ နယ်ကနေ လာနေကြတာ။ ဘွဲ့လည်းရပြီသား။ ငါ့သင်တန်းမှာ နည်းပြပြန်လုပ်ကြမလို့ ကြိုးစားနေကြတာ။ ငါ့သင်တန်းမှာ လူမလိုသေးတော့ မင်းဆီပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ခုညနေသာ ပို့ပေးလိုက်”

ဒေါက်တာဦးဝင်းဖော်ကလည်း ဘုန်းနီဒါနိုး၏ဆေးများ

ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ ဒေါ်သန်းသန်းစု မျက်စိမျက်နှာဖျက်
နေပေမယ့် ဘာမှမပြောရဲ။ အကုသိုလ်ဝင်တာပဲ။ ခါတိုင်းက သူ
ကုသပေးနေတာ သူ့ဘွဲ့။ ဆေးကျောင်းတက်ရင်း ဖိုင်နယ် Part
2 မှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ ထွက်ထားရသူ။ ဒေါက်တာရမ်းပေါ့။

ယခု ဒေါက်တာဝင်းဇော်ကတော့ ဘွဲ့လွန်ဒေါက်တာ။
ဘုန်းနီဒါန်းကို သေချာစွာစစ်ဆေးပြီး ဆေးတွေကို ပြတင်းပေါက်
မှ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အို! ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု အလန့်တကြားပြောမိပေမယ့် အတိုက်
အခံလည်း သိပ်မပြောရဲ။

“ဆေးတွေက ရောဂါနဲ့လွဲနေတယ်လေ။ ဆေးရုံကဆင်း
ကတည်းက အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ကုနေတာလား။ ဒါကြောင့် လူနာ
မသက်သာတာ။ ခင်ဗျား တမင်များလုပ်ကြံနေသလား”

“ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်။ မှားတယ်ဆိုရင်
တောင် ကျွန်မရဲ့စေတနာအမှားပါ။ သားကို ကျွန်မ ကိုယ့်သမီး
အစား ချစ်နေတာပါ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေလျှင် ဦးရဲ
လင်းကလည်း တစ်စခန်းထ၏။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆရာဝန်ကို အားမရဘူး။ လူနာ
က ရောဂါမသက်သာဘဲ ပိုဆိုးလာတယ်လို့ထင်မိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
သူက အိမ်မှာ သိပ်ပြီးတွင်ကျယ်နေတော့လည်း မပြောသာဘူး
ပေါ့”

“ရှင် ခုခါမှ အသံကောင်းလွှင့်မနေပါနဲ့။ ကျွန်မက စေ
တနာနဲ့ ပြုစုပေးနေတာရှင်”

နှစ်ယောက်သား စကားများကြဖို့ တာရှုလာစဉ် ကျန်သုံး
ယောက်က ဖြန်ဖြေရင်း ဝမ်နင်ပေးလိုက်ကြ၏။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခုချိန်ကစပြီး
လုပ်ချင်တာလျှောက်လုပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ
လိုက်နာရမယ်။ နွေရင့်ကျူးကိုလည်း ခင်ဗျားဖြုတ်ပစ်စရာမလို
ဘူး။ ကိုဘုန်းနဲ့အဆင်ပြေနေတာပဲ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ် ဒေါသတွေထွက်
လာသဖြင့် ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်ပါ၏။

“သူက နာစစ်မဟုတ်ပါဘူး လူနာစောင့်ပါ။ ဘာမှ လူနာ
ကို မပြုစုတတ်ဘူး။ မတည့်တာတွေလျှောက်ကျွေး မဟုတ်တာ
တွေ လျှောက်လုပ်နဲ့။ ကြာရင် လူနာ အခြေအနေဆိုးလာလိမ့်
မယ်”

ဒေါက်တာဝင်းဇော်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သန်းသန်းစုကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နှစ်မငှားတာလဲ။ ပိုတဲ့ငွေတွေ ခင်ဗျားသုံးပစ်ချင်လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်က ချက်ချင်းမရတော့ ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေအောင် လူနာစောင့်ရချိန်ပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာပါ။”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်လစာချုပ်ထားရသလဲ။ စာရင်းပြတော့ နှစ်။ ပိုတဲ့ငွေတွေ သူယူတာ။”

နွေရင့်ကျူး ငွေစကားဝင်ပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဒေါ်သန်းသန်းစုက အရမ်းလူလည်ကျလွန်းသည်မဟုတ်ပါလား။ အင်း... အဲနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းစု အကျပ်ရိုက်နေစဉ်မှာ ရှေ့နေကြီးက အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမယ်။ လူနာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် အကုန်နှင့်ထုတ်ပစ်မယ်။ နွေမနွဲ့ မောင်နီဒါနိုး အဆင်ပြေလား။”

“ပြေပါတယ်၊ သူဆက်ပြီးအလုပ်လုပ်ပါစေ”

“ကောင်းပြီ၊ ကဲ! ဒေါက်တာ လိုအပ်တဲ့ဆေးကုသချက်တွေ လုပ်နေတုန်း၊ ကိုမြင့်မိုးက လူနာအားရှိအောင် ဘော်ဒီဂတ်

တွေ ခေါ်လိုက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ သူတို့ကလည်း အလုပ်အရမ်းလိုချင်နေတာပါ”

ချက်ချင်းပင် ဆေးကုသသူက ကုသလို့ ဘော်ဒီဂတ်လှမ်းမှာသူက မှာပေးလျှင် ဦးရဲလင်းနှင့်ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပေးကြရသည်။

စီမံကိန်းတွေတော့ ပျက်ပါပြီ။ မီးစင်ကြည့် ကကြရဦးမှာပေါ့လေ။

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုန်းနီဒါနိုးအတွက် ဘော်ဒီဂတ်နှစ်
ယောက် ချက်ချင်းပင် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာဦးဝင်း
ဇော်ကလည်း သူ့ကို တစ်နေ့တစ်ခေါက်ရောက်လာပြီး သေချာ
စွာ ကြပ်မတ်ကုသပေး၏။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ နီဒါနိုး၊ မင်းရောဂါက စိတ်ဓာတ်
နဲ့အများကြီးဆက်နွယ်နေတယ်။ ဥပမာပြောရရင် မင်းအဖြစ်က
မြင်ထဲရောက်နေတဲ့လူလိုပဲ၊ ကိုယ့်ခြေတွေလက်တွေမလှုပ်မခတ်
ဘဲ တမင် ရေအနစ်ကိုစောင့်နေသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ခေတ်မီဆေးဝါးတွေနဲ့ စနစ်တကျကုဖို့လိုသလို လူနာ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပျောက်ချင်တဲ့စိတ် ရှိရဦးမယ်။ နောက်တစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နည်းက ဦးကျည်ပွေ့နဲ့နှိုင်းရမလို့ပဲ”

“ဘာလဲ၊ ဘာမဟုတ်တာတွေ ပြောဦးမလို့လဲ”

ဒေါက်တာက ပြုံးစိစိနှင့်ပြောလျှင် ဘုန်းနီဒါန်းကလည်း ပေါက်ပြီးသား။

“ဪ... ကျည်ပွေ့အတက်ပေါက်သလိုပဲ မင်းနှလုံး သားမှာ အတက်ပြန်ထွက်လာမယ်၊ အခက်တွေ ဝေလာမယ်ဆို ရင်ပေါ့ကွာ။ အချစ်ကြောင့် ရွှင်လန်းနုပျိုပြီး မင်းရောဂါတွေ တစ်ရပ် ခိုင် တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်။ တို့ဘုရားရှင်ကိုက ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရလို့ ဆိုပေသကဲ့”

“ကဲ! ဒါဆို မင်းကိုနှောင့်ယှက်မယ့်ရန်တွေက အတတ် နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးပြီးပြီ။ လောကကြီးထဲကို တစ်ခါလောက် တော့ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ဝင်ရောက်အုပ်စိုးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါဦး ကွာ၊ နော်... သူငယ်ချင်း၊ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့ အခုဆို မင်းအနား မှာ ရေပူရေချိုး ကမ်းလှမ်းမယ့်သူနဲ့ ဘာနဲ့၊ မင်းနဲ့ နေရာချင်း တောင် လဲလိုက်ချင်သေး... အဟေးဟေး”

လူနာစိတ်ရွှင်လန်းအောင် ပြောဆိုကုသပေးပြီး ဒေါက် တာ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူတို့စကားပြောနေကြချိန်မှာ နွေက သူ တို့အတွက် အစားအသောက်များ တစ်ဖက်ခန်းမှာ စီစဉ်နေ၏။

ယခုဆို တစ်ဖက်ခန်းကို မီးဖိုသဖွယ် ပြုလုပ်ထားလိုက် ပြီး လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အိုဗာတင်း ဖျော်ဖိုနှင့် မုန့်မျိုးစုံအဆင် သင့် ထားရှိလိုက်ပေပြီ။ ခါတိုင်းလို ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့်မနေ ရတော့ဘူးပေါ့လေ။

ဘုန်းနီဒါန်း၏ဘော်ဒီကတ်များကလည်း သူ့အခန်းရဲ့ရှေ့ ဖက် ဝရံတာမှာ အစဉ်အမြဲစောင့်ကြည့်ပေးနေခဲ့သည်။ လိုအပ် တာပြုလုပ်ပေးရန်အသင့်။

ထမင်းဟင်းကတော့ အောက်ထပ်မှပင် တာဝန်ယူချက် ပြုတ်ပေးကြသည်။ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ဘုန်းနီဒါန်းစားချင် တာ ချက်ပေးကြရ၏။

တစ်နေ့လုံး အဆင်ပြေနေလို့ စိတ်ချမ်းသာနေရစဉ် ည နေမှာတော့ တိုက်စစ်က တစ်မျိုးဆင်လာကြပေ၏။ ဒေါ်သန်းသန်း စုက မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာပြီး ဘုန်းနီဒါန်းအခန်း ထဲကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဝင်လာခြင်းပင်။

“သားရေ၊ ဒီမှာ မျိုးရဲ့ညီမ၊ သားရဲ့ညီမလေးပဲပေါ့။ သဲစုနန္ဒာတဲ့။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေနေရလို့ ခုမှလိုက်လာရ တာ။ မိနွေတစ်ယောက်တည်း သားကိုလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ ဖင် ခေါင်ခေါင်းမခိုင်နဲ့ မေမေမကြည့်ရက်ဘူး။ မေမေသဘောကတော့

သဲစုလေး လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိလာရင် မိနွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်
မလားလို့”

နွေရင်ကျူး မျက်လုံးပြူးချပြန်ချေပြီ။ ဒီအလုပ်လေးက
လည်း တယ်မျက်ခုံးလှုပ်ရပါလား။ သဲစုနွေကို သူမ လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ မျက်နှာမှာ ရောင်စုံကာလာတွေ ခြယ်သထားသလို
ဆံပင်ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်လို အလိပ်တွေနှင့်
လှမလှ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တစ်တစ်ရစ်ရစ်။ ကောက်
ညှင်းထုပ်လိုပဲ။ ရှိစုမဲစုလေးကို အတစ်လိုက် ထုပ်ပိုးပြသထားပေ
၏။ ဝတ်ထားသည့်အဝတ်အစားကလည်း ပါးပါးအိအိ။ လှပေ
မယ့် မကြည့်ရဲစရာ။

နွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ခါးလောက်ရှိသည့်
ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီးထိုးထားပြီး ရုပ်အင်္ကျီကို လည်ပင်းအထိ
ကြယ်သီးတပ်ထားမိ၏။ ကိုယ်က လူနာကို ကုန်းပြီးပွေ့ရထူရ
ထမင်းခွံ့ရ ခေပတ်တိုက်ရ တွဲရပြုစုရသည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အင်္ကျီဟိုက်နေ ပါးနေလျှင် လူနာမှာလည်း မျက်
စိနှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချိန်နေပေမယ့် မျက်စိနှင့်ပါးစပ်ကတော့
အကောင်းလေ။ ဒါကြောင့် နွေ အဝတ်အစားကို လုံလုံခြုံခြုံနှင့်
ထူထူထဲထဲဝတ်၏။ ကျောင်းတက်တုန်းကလို လှလှပပအဝတ်

တွေ ဂါဝန်တွေ စကတ်တွေ မဝတ်မိပါ။

ဘုန်းနီဒါန်းမှာ ဒေါ်သန်းသန်းစုကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ကြည့်ရင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ မျှော့လိုသတ္တဝါ။
သူ့ကို ဘယ်အထိကုတ်တွယ်ပြီး သွေးစုတ်ဦးမှာလဲ။

သူ ရောဂါသည်းစဉ်ကတည်းက အိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီး
အိမ်ရှင်မရှိသလိုဖြစ်နေသည့်အိမ်မှာ ဝင်ရောက်စီစဉ်ညွှန်ကြားလုပ်
ကိုင်ရင်း ကင်ဆာလိုအမြစ်တွယ်နေလိုက်တာ။ စေတနာဆိုးနှင့်
ကပ်နေသည်ဆိုတာ ကြာလေ သူ့လုပ်ရပ်က ဖော်ပြလေ။

သို့သော် သူသည်းခံလိုက်ပါဦးမည်။ အားနာလွန်းလို့
တော့မဟုတ်။ ကိုယ့်ကို ဟိုတုန်းက လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့်မျက်နှာ
လေးကို ထောက်လို့ပါ။

“ကဲ... သမီးကိုကိုကို မိနွေအတူ ပြုစုပေးနော်။ ဒီ
အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့။ အင်း... အိမ်မှာလည်း လူပိုတွေများလိုက်
တာ။ ဘော်ဒီဂတ်တွေကတစ်မျိုး။ အချောင်စားနေတဲ့လူတွေက
တစ်မျိုး။ အားလုံးပေါင်းလူ ဆယ်ယောက်။ မနက်ပြန် ညပြန်စား
နေရတာကြီး။ ချက်ပြုတ်ရတဲ့လူ သေတော့မယ်။ ဒီလိုလုပ်၊
မိနွေ သားအခန်းထဲမှာ သမီးကိုထားခဲ့မှာပဲ။ လောလောဆယ်
နင်လည်း အားနေတဲ့အတူတူ မီးဖိုထဲလိုက်ကူ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နေ့ရက်ကျူးမှာ နီးရာဓား ကြောက်ရမည့်အခြေအနေမို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထလိုက်သွားမည်ပြင်လျှင် ဘုန်းနီဒါန်းလမ်း တားလိုက်သည်။

“နေ့ နေ့ခွဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်သန်းသန်းစု၊ သူက ကျွန်တော့် အတွက် လုပ်ပေးရမယ်နဲ့စပ်”

“အလိုတော်၊ နှစ်လည်းမဟုတ်ရပါဘူး။ လောလော ဆယ် နှစ်အဆင်မပြေသေးလို့ ယာယီခေါ်ထားလိုက်တာပါ။ သား အဆင်မပြေဘူးမဟုတ်လား၊ အချိန်မရွေးဖြုတ်ပစ်လို့ရတယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းစုဟာ နွေ့ကိုတော်တော်မျက်မှန်းကျိုးနေ ပုံရ၏။ ဒီအိမ်မှ နှင်ထုတ်ဖို့သာ တကဲကဲ။

“ဟုတ်ပြီ၊ နှစ်မဟုတ်လည်း သူလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အဆင်ပြေတယ်”

“သားက ရုပ်ကလေးကြည့်ပြီး အလုပ်မဖြုတ်ရက်တာ လား။ ဒီဟာမ မလွယ်ဘူးနော်။ ညကလည်း သူ့အခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ကြားရတယ်။ ဘာတွေကြံစည်နေတယ်မသိ ဘူး”

“ရှင်!”

နေ့ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်မှာ အံ့သြရလို့ပါပဲ။ ဒီမိန်းမ ကြီးဟာ ကြမ်းပိုးကို လိပ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်ပါလား။ ကြာရင် သူ ကလိမ်စေ့ငြိမ်းဆင်တာနှင့် နွေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည်။ ဘာ ဖြစ်လို့များ သူမကို ဒီလောက်မှန်းတီးနေပါလိမ့်။ ဧကန္တ ဦးဘုန်း နီဒါန်းဟာ ဟိုဘုန်းကလို သူကြီးဆွဲရာ မကခြင်သည် နွေ့ကြောင့် လို့ ယူဆလို့ဖြစ်မည်။

သူမအပြောကို ဘုန်းနီဒါန်းခေါင်းခါရင်း လက်ပြဲ နှင် ထုတ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ကျွန်တော်နားချင်တယ်။ နွေ့ကိုစာဖတ်ခိုင်း ပြီး တစ်နေ့လောက် အိပ်မလို့၊ နွေ့ကို ခင်ဗျားဘာမှခိုင်းစရာမလို ဘူး။ အလုပ်လည်းဖြုတ်ပစ်စရာမလိုဘူး။ သူ့အလုပ်က ကျုပ် အတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပဲ။ ကဲ! ခင်ဗျားတို့သားအမိ သွား ကြပေတော့။ နွေ့ တံခါးပိတ်လိုက်”

ဘုန်းနီဒါန်းစကားကုန်ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သန်းသန်းစု မျက်နှာကြီး ဘီလူးသရဲလို ခက်ထန်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြင်လိုက်ပြီး ဟန်ဆောင်ပြုံးနှင့်...

“ကောင်းပါပြီသားရယ်၊ သားကို တစ်ခုတော့ သတိပေး လိုက်မယ်နော်။ ဟိုဘုန်းက ဝေသာလီပြည် ဘီလူးမ ဝင်သလို

မျိုး တစ်ပြည်လုံး အစားခံရတော့မှ မေမေ့ကိုအပြစ်မတင်နဲ့”

“အဲဒါ ခင်ဗျားပဲ ခေါ်လာတာလေ”

“ကိုယ်ခေါ်လာမိလို့ ကိုယ့်ပယောကမပါရအောင် ဖြန့်နှုတ် နေတော့လည်း သားက လက်မခံဘဲကိုး”

“တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်ခေါင်းတွေ နောက်လာပြီ။ ခင်ဗျား တို့သွားကြတော့”

ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနွာတို့ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားလေမှ သူ့အမိန့်အတိုင်း နွေ သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက် ရသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူနှင့်နွေ နှစ်ယောက်တည်း။ မနေ့ကမှ အလုပ်ဝင်ပြီး အဆင်မပြေတာတွေရည်း ကြုံနေရသဖြင့် နွေအားငယ်လှပါသည်။ အလုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဒီလောက်ထိ ခဲရာခဲဆစ် တွယ်ဖက်ထားနေရသည့်ဘဝ။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သူ့အနားသို့ မရဲတရဲကပ်လာခဲ့၏။ သည်နေ့ သူ့ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပြီး အဝတ်အစားလဲပေးထား သည်။ လူမမာနှင့် အဆင်ပြေမည့်ဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်လက်ရှည်။ ဆောင်းမကုန်သေးသည်မို့ အအေးဓာတ်က ရှိသေးသည်။ သူ့ ဆံပင်တွေကို သပ်ရပ်စွာပြီးပေးထားလို့ ရှက်က ထင် သလောက် မဆိုးတော့။ အားနည်းပြီး ဖြူဖျော့နေတာတွေ မကုန်သေး။

“ငါ့ကို စာဖတ်ပြ အနားလာ”

သူ့ရွေးပေသည့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုက အချစ်နှင့် လျှို့ဝှက် သည်းဖို။ အချစ်အကြောင်းက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း။ ဖတ်ပြရင်း နွေအသံ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်လာလျှင် သူက ကြိမ်းမောင်း သေး၏။

“စာလုံးတွေမချန်နဲ့နော်၊ အသံကိုလည်း အနိမ့်အမြင့် မှန်အောင် ဖတ်။ တရားဟောသလိုအသံမျိုး မလုပ်နဲ့။ ရွေးတုန်း က ဘုရင့်စာတော်ဖတ်တွေဟာ အသံအတက်အကျနဲ့ဖတ်တာ။ မင်းလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အကုန်ဖတ်ပါ့မယ်”

ကဲ... စာရှိလို့ဖတ်တာပဲ၊ ဖတ်လိုက်ရုံပေါ့။ မင်းသား နှင့်မင်းသမီး ချစ်ခန်းဖွင့်ပုံကို နွေဖတ်ပြရ၏။ ဘယ်လိုပင် စိတ် က တင်းတင်း။ အပျိုစင်လေးမို့ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရဲတွတ် သွ်း သူ့ကိုလည်း လုံးဝမကြည့်တော့။

ဘုန်းနီဒါနိုးကတော့ ဝတ္ထုဖတ်ပြသည်ကို နားထောင် ခင်း ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေသည်။ ဒီကောင်မလေး ဘာ သဘောဖြူ အူစင်းလေးပါပဲ။ ငါခိုင်းရင် ဘာမဆိုလုပ်တယ်၊ အလုပ်လုပ်တာလည်း စေတနာပါတယ်။

မနက်က သန့်စင်ခန်းကအထွက်၊ သူလဲကျမလိုဖြစ်မိ
တော့ သူ့ကိုအလန့်တကြားဆွဲဖက်ထားလိုက်တာ၊ လူနာထိခိုက်
ဒဏ်ရာရမှာပဲ စိုးရိမ်နေပုံ၊ ပြီးမှ အရှက်မျက်နှာလေး ချဲ့ရဲတွတ်
တွတ်နှင့် သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေ လျှောက်လုပ်ပေးနေလိုက်တာ သူ့
မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်။

တစ်နာရီလောက် စာဖတ်ပြီးတော့ ဝတ္ထုကို ခဏနားပြီး
သူ့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ သူမပြင်၏။ သူ့အခန်းနံရံမှာလည်း ဆရာ
ဝန်ညွှန်ကြားထားသည့်အချိန်စာရင်းကို ကပ်ထားသေး၏။

နံနက် ၇ နာရီ - အိပ်ရာထ

နံနက် ၈ နာရီထိ - လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ ပြီးလျှင် နံနက်
စာကျွေး၊ ဆေးတိုက်။

နံနက် ၁၀ နာရီ - တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ အဝတ်
အစားလဲ။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီ - နေ့လယ်စာစား၊ ဆေးတိုက်။

နေ့လယ် - တစ်ရေးအိပ်။

ညနေ ၅ နာရီ - ညစာကျွေး။

ည ၈ နာရီ - ဆေးတိုက်။

ယခု ညနေငါးနာရီဖို့ စာဖတ်ပြတာ နားလိုက်ပြီး နေ့

ညစာကျွေးဖို့ပြင်တော့မည်။ ညစာကို မီးဖိုသို့သွားပြီး လူနာညွှန်
ကြားသည့်အတိုင်း သူစားချင်သည့်ထမင်းဟင်းများကို သွားယူ
မည်။

နေ့ မီးဖိုထဲဝင်လာတော့ ဒေါ်သန်းသန်းစုက ခါးထောက်
ပြီး ဆီးကြိုလျက်။

“လူနာကို ဘာတွေမက်လုံးပေးပြီး ဘယ်လိုပစ်ပေါင်း
လိုက်တယ်မသိဘူး။ လူနာက နေ့... နေ့နဲ့ တစ်နေ့တည်းနေ့
နေတာပဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းမှာ အရှက်မရှိတော့ဘူးလား။ ငါ
ဒီလောက်မလိုမလားဖြစ်နေတာ ကန့်ကွက်နေတာတောင်”

“အန်တီရယ်၊ ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှားပါတယ်။ ပြီးတော့
ခြောက်လစာယူပြီးထားတာလေ”

“ရတယ်၊ ညည်းသာ အလုပ်ထွက်လိုက်၊ ဒီခြောက်လ
စာက ကိစ္စမရှိဘူး။ တခြားမှာ အလုပ်တွေပြည့်လို့ပါအေ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ကြိမ်းမောင်းနေစဉ် ဘုန်းနီဒါန်းလွှတ်
လိုက်သည့် ကိုယ်ရံတော် ကောင်လေးက သူပြောတာတွေကို
အသံဖမ်းထားလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ဆရာက ထမင်းမြန်မြန်ယူခဲ့ပါတဲ့”

“သဲစုနန္ဒာ၊ ပြင်ထားတဲ့ထမင်းပွဲကိုယူပြီး သားဆီလိုက်

သွားလိုက်”

“ဟုတ်...ဟေ့”

ကောင်မလေးက ရုပ်ပြာပြာနှင့် ထမင်းပွဲကို မမည်ပြင်စဉ် ဘော်ဒီဂတ်ဆီ ညွှန်ကြားချက်က ဝင်လာသည်။

“မိနွေပဲ သယ်လာမစေ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဒေါသတကြီးကျန်ခဲ့ပေမယ့် နွေပဲ ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာနှင့် ထမင်းပွဲ ယူလာခဲ့ရသည်။ အခန်းထဲရောက်လျှင် ဘော်ဒီဂတ်က သူသွင်းထားသည့် ဒေါ်သန်းသန်းစုအခြေအနေကို ဖွင့်ပြလိုက်၏။ နွေကတော့ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူ့ကိုသာ ဦးချဲ့ပေါ်မှ ထမင်းစားပွဲသို့ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်ပြီး ထမင်းကို ဖွန်းခက်ရင်းနှင့် ခွံ့ကျွေးနေခဲ့သည်။

သည်နေ့ဟင်းက သူညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ ချဉ်ရေဟင်း၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ချက်၊ နောက် မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ကြက်သားကြော်၊ ပုစွန်ထုပ်လည်း ပါသည်။ ငါးပိရည်တို့စရာတောင် ပါလိုက်သေး။

“ဖွန်းနဲ့စားရတာ အားမရဘူး၊ မင်းလက်ကို သွားဆေးလိုက်။ လက်နဲ့သေသေချာချာခွံ့။ အရိုးတွေတာတွေလည်း ထွင်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

နွေမှာ သူများမိန်းကလေးတွေလို လက်သည်းရှည်မထားပါ။ ပြီး ကိုယ်က လူနာစောင့်မဟုတ်လား။ သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ပါသည်။ ဖြူနုသွယ်ပြောင်းသည့်လက်ကလေးတွေကို သူ့အမိန့်အတိုင်း နွေ ဘေစင်မှာ လက်ဆေးလိုက်သည်။

နောက် ဟင်းမျိုးစုံနှင့် ကလေးထမင်းခွံ့သလို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခွံ့ပေးလိုက်ပါ၏။ ငါးပိ တို့စရာကျွေးမည်ပြင်တော့ သူက လက်ကာလိုက်သည်။

“အဲဒါ မင်းအတွက်၊ ပြီးရင် ဒီမှာပဲစားလေ။ ဟိုမှာသွားစားရင် ဘာမှစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ မရွံ့ဘူးမဟုတ်လား”

“မရွံ့ပါဘူးရှင်”

သူ့အကျန်ဆိုပေမယ့် လူနာက လက်ဖျားနှင့်တောင်ထိတာမဟုတ်။ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေပင် မဟုတ်လား။ ပြီး သူ့ကို မရွံ့ပါဘူးလေ။ သူဟာ နှုတ်နေသည့်လူနာမှမဟုတ်တာ။ သနားစရာလူမဟုတ်ပါ။

ကြက်သားကြော်ကို အသားဖဲ့ခွံ့တော့လည်း လက်ကာထားပါပဲ။

“အဲဒါလည်း မင်းအတွက်ပဲ၊ မင်းကြည့်ရတာလည်း

အားမရှိဘူး။ အာဟာရပြတ်နေပုံကြီး”

နောက်ဆုံး သူစားစေချင်သည့်အတိုင်း ထမင်းနှင့်ဟင်း
များကို ခွဲပေးပြီး သူမဆက်စားမည်ပြင်နေစဉ် အခန်းပေါက်ဝ
သို့ ဒေါ်မြခက် မရဲတရဲနှင့် ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်သန်းသန်းစုက ထမင်းပွဲပြန်သိမ်းခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

နွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပေမယ့် ဘုန်းနီဒါနိုးက
ခပ်မာမာပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နွေ ဆက်စားမယ်၊ နောက်တစ်နာရီကြာမှ လာယူ။
ဒေါ်မြခက်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်လူလား သူ့လူလား”

ဒေါ်မြခက်ခမျာ ကျွန်တော်ကောင်ကြားက မြေစာ။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးက မကျွန်း
မာတော့ အိမ်မှာ သူက တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်လုပ်နေတာ။
ဒေါ်မြခက်တို့က သူ့ကိုကြောက်နေရတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခုကစပြီး မကြောက်နဲ့တော့၊ ထမင်းပွဲ ပြီးမှ
လာယူ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး”

ဒေါ်မြခက် ပြန်ပြေးဆင်းသွားတော့မှ နွေ ထမင်းဆက်
စားရသည်။ ငါးပိ တို့စရာ၊ ဟင်းမျိုးစုံနှင့်စားရတော့ သူ့ကိုပင်

မေ့နေ၏။ အားပါးတရစားနေရာမှ နွေမျက်လုံးလေး ဘုန်းနီဒါနိုး
ဘက် ဝေ့သွားတော့ သူ့ကြည့်နေတာနှင့် သွားတိုးပြီး နွေရှက်
သွား၏။

“ဘာလို့ရှက်သွားတာလဲ၊ မင်းစားတာကိုကြည့်ပြီး ငါ
တောင် ထပ်စားချင်လာတယ်။ ကဲ့ရဲ့ချင်လို့ကြည့်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ တကယ့်ကို အားရလို့ပါ”

သူ့ရှင်းပြမှု ပိုဆိုးနေ၏။ သို့သော် နွေ သူ့ကိုကျောပေး
ပြီး ဆက်စားပစ်လိုက်တာပါပဲ။ သူ့ခွဲငါ အသက်အနည်းဆုံး ဆယ်
နှစ်လောက် ကွာမှာပဲ။ ဘာလို့ရှက်နေရမှာလဲ။ မရှက်ပါဘူး။

ကိုယ့်တရားကိုယ်စီရင်ပြီး နွေ ထမင်းစားလို့ ဝသွား
တော့ ဒေါ်မြခက်နှင့်အတူ ဒေါ်သန်းသန်းစုပါ ထမင်းပွဲလာယူ
တာနှင့် တိုး၏။

“အမယ်လေးတော်၊ ‘တော်စား၊ ဖွတ်စားဆိုတာ ဒါမျိုးနေ
မှာပဲ။ စားထားလိုက်တာ ဝေသာလီပြည် ဘီလူးကျတဲ့အတိုင်း”

ဘုန်းနီဒါနိုးရှေ့မှ ရပ်သွားသော်လည်း မျက်စောင်းကြီး
က မနည်းမနော။ ဘုန်းနီဒါနိုးကတော့ ဒီလောက်နှင့် မတူနဲ့ပြန်
သေး။

သူ့ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက်ကိုသာ အနားခေါ်ပြီး အမိန့်

ပေးလိုက်သည်။ သူ့ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက်မှာ ရွှေလရောင်နှင့်
ငွေလသာတွဲ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိကြ
ပြီး အမြွှာမောင်နှမပါပဲ။

အသားညိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးက အားကစားသမားပီပီ
တောင့်တောင့်တင်းတင်းတွေ။ ရုပ်တွေက အချောစားကြီးမဟုတ်
ပေမယ့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုထက် သာပါ၏။ ထူးခြားတာက စိတ်
ကောင်းရှိမည့်ပုံပေါ်နေခြင်းပင်။

“ရွှေလရောင်နဲ့ ငွေလသာ၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ တိဗီထည့်
မယ်၊ ခွေတွေလည်း သွားဝယ်ပေး။ အမေရိကန်ကားတွေ ဇာတ်
ကြမ်းကားတွေ ကြိုက်တယ်”

“ရက်ဆာ...”

“ရွှေလရောင်ပဲ သွား... ငွေလသာ ကျန်ခဲ့။ နင်တစ်
ယောက်တည်းနဲ့ ရန်သူဘယ်နှယောက်လောက် တာဝန်ယူနိုင်
သလဲ”

“ငါးယောက်ပါ ဆာ၊ ကျွန်မက ရွှေလရောင်နဲ့အဆင့်
တူပါ”

ဘုန်းနီဒါန်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းစုရေမှာ တမင်ပြောနေခြင်း
ပါပေ။ သူ့အစ်ကိုဦးရဲလင်းကတော့ ဘယ်အခန်းထဲမှာ ကုပ်နေ

ပြီး ဆင်ကြံကြံနေမည်မသိ။

“ဟဲ့! သား၊ တိဗီကြည့်ရင် မျက်စိအာရုံကြောကို ထိခိုက်
မယ်လေ။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ရတယ်၊ မေးပြီးပြီ၊ အာရုံကြောတွေတောင် ပိုပြီးသန်
စွမ်းလာဦးမယ်တဲ့”

“အို... ခက်တော့တာပဲ ဒီကလေး။ ဘုန်းကြီးရှားနဲ့ လှေ
လူ။ သားလူတွေကလည်း တကယ့်မြှောက်ပေးမယ့်လူတွေချည်း
ပဲ။ မဖြစ်ပါဘူး”

တကယ့်စေတနာရှင်ကြီးပုံစံနှင့် တဖြစ်တောက်တောက်
ပြောရင်း ထမင်းပွဲသယ်သွားစဉ် နွေ့ကိုမျက်စောင်းထိုးဖြစ်အောင်
ထိုးသွားသေးသည်။

ညကျတော့ ဘုန်းနီဒါန်းအခန်းထဲမှာ ဘော်ဒီဂတ်နှစ်
ယောက်နှင့်နွေ့ပါ ရှိနေကြသည်။ သဲစုနွှာလည်း ရောက်လာပြီး
ဦးညှော်ပေါ်မှလူနာကို ဟိုဖျစ်ဒီဖျစ် ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ်နှင့် နှင်းဖြူးနေသည်။

သူနှင်းဖြူးတာက ကိစ္စမရှိ၊ ဝတ်ပုံစားပုံက အမြင်မတော်
ဆော့ ငွေလသာနှင့်နွေ့တို့ မျက်နှာပူနေကြရသည်။

သဲစုနန္ဒာ ဝတ်ထားပုံက ဆောင်းတွင်းကြီးတောင် ရင် ပြတ်နှင့်။ ဖွေးဥ နထွတ်နေသည့်အသားဆိုင်တို့က ဝင်းပပ။ နောက် အောက်ကဘောင်းဘီက အတို။ ဖီးရိုးကွာထားလို တင်ပီးလုံရုံ။ ပြီး သူမက ဘုန်းနီဒါနိုးရဲ့ဝှီးချဲ့ရှေ့မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက် ပြီး ငုံ့နှိပ်နေသည်မို့ အပေါ်စီးက ကြည့်သူမျက်စိထဲမှာ အကွင်း လိုက် အထင်းလိုက်။ နှိပ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့လက်ကလေး နှင့် လျှောက်ပြီး တရွှေ့ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်နေတာပါ။

အကြောသန်ဖို့ထက် နှိုးဆွ ခြုံဆွယ်နေသလား အောင်း မေ့ရရဲ့။

အခန်းထဲမှာ အားလုံး ငါးယောက်ပေါ့။ အားလုံး ကြမ်း ပြင်ပေါ်မှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီး တီဗီကြည့်နေကြတာပါပဲ။ မံမိကားမို့ ကြောက်စရာလန့်စရာတွေ။ သဲစုနန္ဒာတစ်ယောက်သာ ဇာတ်ကား ဘက် မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ဘုန်းနီဒါနိုးဘက်သို့ မျက်နှာမူနေခဲ့၏။ စကားတတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုလို့။

“ကိုကို၊ ပုသိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား။ ချောင်းသာတို့ မော် တင်တို့ လိုက်ဖို့မှာပေါ့။ အရမ်းပျော်စရာကောင်းတာကိုကိုရဲ့၊ သိ လား။ ချောင်းသာကမ်းခြေက ပင်လယ်ပိုပြာတယ်။ ရေပိုကြည် တယ်”

“ငါက ဒုက္ခိတပဲ၊ အကြောတွေမသန်လို့ အိမ်အောက် တောင် မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ... ပင်လယ်ခေါ်ပြီး ရေနစ်သတ် မလို့လား”

သူ့စကားကြောင့် သဲစုနန္ဒာ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဖြေစရာစကားက အသင့်။

“ကိုကိုကလေ၊ သဲစုတို့သားအမိဆို အကောင်းကိုမမြင် ဘူး။ ကိုကိုအနားက လူတွေအားလုံးဟာ သူစိမ်းတွေပါ။ လစာ ရလို့ ကပ်နေကြတာ။ သဲစုတို့လောက် ကိုကိုအပေါ် ဘယ်သူ စေတနာထားနိုင်မလဲ။ အဟင့်ဟင့်... သဲစုကတော့ ပင်လယ်ရေ စိမ်ရင် ကိုကိုအကြောတွေ ပိုပြီးသန်လာမယ်ဆိုပြီး စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ အဟင့်ဟင့်...”

တကယ်ငိုတာလား၊ ဟန်ဆောင်မာယာတွေလားတော့ မသိ။ ဘုန်းနီဒါနိုးပေါင်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး သဲစုနန္ဒာ မျက်ရည် ကျနေတော့ နွေတို့သုံးယောက်မှာ ရှေ့ကမာမိကား ကြည့်ရမလို နောက်မှ သူတို့ကိုပဲကြည့်ရတော့မလို့လို့။

ဒေါ်သန်းသန်းစုကတော့ အခန်းထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှသာ ချောင်းကြည့်နေ၏။ တကယ်တော့ သဲစုနန္ဒာက သူ့သမီးမဟုတ်။ လင်ဖက်က တူမ။ ကောင်မလေးက ခပ်ရဲရဲ၊ ခပ်ဟော့ဟော့။

စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆို စားပွဲထိုးလုပ်နေသူမို့ ရဲသလား မမေးနှင့်ပေါ့။

သူ့အကြံက သဲစုနွာကို သမီးဆိုပြီး ဒီအိမ်ပေါ်ခေါ်တင်၊ လူမမာကို မြို့ရွယ်ပြားယောင်းခိုင်း။ နောက် အတင်းလက်ထပ် ခိုင်းလိုက်ရင်။

ဘုန်းနီဒါနိုးသေသွားလျှင် သူတို့တူဝရီး အပိုင်စီးလိုက် ရုံပေါ့။ ဘုန်းနီဒါနိုးသေဖို့ကတော့ မတော်တဆမှုတစ်ခုခု လုပ်ပေး လိုက်လျှင် ပြီးတာပါပဲ။

အင်း... ပြောသလောက်တော့မလွယ်။ ယခုဆို သူတို့ အကြံကိုဖျက်မည့် ရန်သူတော် တစ်ပါးကျွန်တွေကလည်း သုံး ယောက်တောင်။ နောက် ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေနှင့် ကရာတေးနည်းပြ ဆရာဆိုသည့် ဘုန်းနီဒါနိုးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ရှိသေးသည်။

အခန်းထဲမှာလည်း ပွဲကတစ်ဖက်သတ်။ ဘုန်းနီဒါနိုးက အကြောတွေ မသန်မာသူမို့ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုပ်။ သဲစုနွာကသာ လူမမာပေါင်ပေါ်မှာ လူးကာလိုဗိုကာ၊ ထုကာရိုက်ကာနှင့် ငိုနေ လေသည်။

“ပြော... ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ သဲစုတို့က အမွေလိုချင်လို့ ကပ်နေတယ် ထင်နေတာမဟုတ်လား။ ဒီမှာ ကိုကိုလူစိမ်းကား

ကြီးရဲ့။ အခု ကိုကိုဘေးနားမှာ သူစိမ်းတွေချည်းမို့ ကိုကိုကိုလုပ် ကြကြမှာစိုးလို့ သဲစုတို့သားအမိက နေပေးတာ။ ကိုကို ကျန်းမာ လို့ ကိုယ့်အရိုးကိုယ်သယ်နိုင်ပြီဆိုတဲ့နေ့၊ သဲစုတို့ ဒီအိမ်က ထွက် သွားမှာပါ။ ဒီမျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား”

ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးလျှောက်တာ ကျနေတာပဲ။ အိုက်တင် တွေက ကောင်းလွန်းလို့ ပိုတောင်ပိုနေ၏။ ဘုန်းနီဒါနိုးမှာလည်း ကောင်မလေးချောချောက တိတ်တတ်တာနှင့် ငိုယိုရန်တွေ့နေတော့ တာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အားနာသလိုလိုတာလိုလို။

တကယ်ကျ သူဟာ လူပျိုသိုးကြီးတစ်ယောက်မဟုတ် ခါလား။ မျိုးနှင့်လက်ထပ်ရသေးတာမဟုတ်။ တစ်ယောက်နှင့် အစ်ယောက် ပွေ့ဖူးဖက်ဖူးပေမယ့် ခုလို ပေါင်ပေါ်မှောက်ငိုတာ မျိုးမကြုံဖူးသေး။

“ကဲ! တိတ်ပါ။ စေတနာထားလည်း ပြီးတာပါပဲ။ တော် ပြီး... မငိုနဲ့တော့”

တစ်ခါမှမချော့ဖူးသူမို့ သူ့အသံက တုံးတိတ်။ သူ့အဖွဲ့ ဆက်သားတွေနှင့် အခွေကြည့်ရလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိနေရ ဆို သဲစုနွာ ရောက်လာတာနှင့် အရသာပျက်သွားပေပြီ။

ဘုန်းနီဒါနိုးစိတ်က သဲစုနွာဆီမှာမရှိ။ မျိုးနှင့်ရုပ်ချင်း

ဆင်ပြီး စိတ်သဘောထားဖြူစင်သည့်နွေထံမှာသာ ရှိသည်။ သို့သော် အားလုံးကို အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေရဦးမည်။

မျိုးနှင့်အတူ အက်ဆီးဒင့်ပြစ်ပြီးကတည်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ နေခဲ့ရ၊ တစ်ယောက်တည်းလိုလို ဘဝကိုအရှုံးပေး၊ စိတ်ပျက်နေခဲ့ရသည့်ဘဝမှာ ဒေါ်သန်းသန်းစု ခြယ်လှယ်သမျှ ခံနေခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူ ထိုဘဝမှလွတ်ပေပြီ။ အိမ်ပေါ်မှာ သူ့ဘက်တော်သား သုံးယောက်တောင်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ လူငယ်တွေ ဝီပီ ဖြူစင်နုသစ်သည့်စိတ်ဓာတ်တွေနှင့်။ အဲဒါ ဒေါ်သန်းသန်းစု ဝင်နှောင့်ယှက်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ယခုပဲကြည့်လေ၊ နွေ့ကိုအလုပ်ဖြုတ်မည်တကဲကဲမဟုတ်ပါလား။

အားလုံးပင် ဇာတ်ကားဆီသို့ အာရုံရောက်နေကြပြီး ပျော်ရွှင်စွာကြည့်နေကြစဉ် နွေ့က သူ့ထံသို့ ဆေးနှင့်နို့ပူလေးတစ်ခွက် ယူလာပေးခဲ့သည်။ သူ အချိန်ယေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ည ရှစ်နာရီ။ ဆေးသောက်ချိန်။

“မသောက်ချင်သေးဘူးကွာ၊ ဒီကားပြီးမှသောက်မယ်”

“ဆေးသောက်တာ ခဏလေးပါဦးလေးရယ်၊ သောက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ရောဂါမြန်မြန်ပျောက်မှာ။ ဦးလေးလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်

တွေ လုပ်ရမှာလေ”

ပျော့ပျောင်းသောမျက်နှာလေးနှင့် နွေ့မ၊ ဆေးကိုချော့တိုက်လျှင် သဲစုနုနွာက သူမကိုမာန်မဲလိုက်၏။

“ဟဲ့! ကိုကိုကို အလိုလိုက်မှပေါ့။ ခဏကြာမှသောက်လည်း ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကိုကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ချင်နေတယ်”

နွေ့ နို့ပူလေးကိုကြည့်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိစွာနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလျှင်၊ ဘုန်းနီဒါန်းက ဆေးနှင့်နို့ကို သောက်ဖို့ ခွင့်ပြုလေ၏။

“ကဲ! တိုက်၊ မြန်မြန်တိုက်၊ ဒီမှာ ကားကောင်းနေတုန်း”

ဆေးသုံးလုံးကို တစ်လုံးစီတိုက်ပြီး နွားနို့စန့်ခွက်ကို ညင်သာစွာ သူမ တိုက်ပေးရပါသည်။ သူက လက်မသင့်ခြေမသန်မဟုတ်ပါလား။ နောက် လက်သုတ်ဝတ်သန့်သန့်လေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ညင်သာစွာသုတ်ပေးပေးမယ်...

“ဖြည်းဖြည်းသုတ်ပါ၊ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းက နုနုလေးရယ်။ ဝေ... ငါသုတ်ပေးမယ်”

သဲစုနုနွာဝင်ပြီး အမှတ်ယူလေသည်။ နွေ့ကတော့ ဘယ်သူလုပ်ပေးပေး၊ လူနာအဆင်ပြေဖို့သာ အဓိကထားပါသည်။

နောက် ဇာတ်ကားဆက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ ညဆယ်

နာရီထိုးသည်အထိ ဇာတ်ကားကမပြီးသေး။ ဆရာဝန်က လူနာကို ညဆယ်နာရီထက် ပိုပြီးခွင့်မပြု။ သူ့အိပ်ချိန်မှာ အိပ်စေရမည်။

“ဦးလေး အိပ်ချိန်ရောက်ပါပြီ၊ အားလုံးပဲ နောက်နေ့မှဆက်ကြည့်ကြပါရဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်”

နွေ အားလုံးကို တောင်းပန်လိုက်တော့ သဲစုနန္ဒာတစ်ယောက်ပဲ မနာခံ။ အလကားနေရင်း ဒေါသတွေကြီးပြီး အာဏာပါဝါတွေ စွတ်ပြနေလေ၏။

“ကိုကိုကြည့်ချင်လည်း ဒီတစ်ပိုင်းပြီးအောင် ကြည့်ပစေလေ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်နာကျင်နေတာပဲ။ နင် ဘာကောင်မှ မဟုတ်တာ ငါသိတယ်။ သိပ်ပါဝါတွေ ပြမနေနဲ့”

“မပြပါဘူး သဲစုရယ်၊ ဆရာဝန်မှာထားလို့ပါ။ ဦးလေး ကောင်းကျိုးအတွက်ပါ”

“အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ နင်ကများ ငါ့ကို သဲစုလေး ဘာလေးနဲ့။ နင်က အလုပ်သမား၊ ငါက အလုပ်ရှင်။ ငါ့ကို မမလေးလို့ခေါ်”

နွေဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသလို ရွှေလရောင်တို့မောင်နမမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ သဲစုနန္ဒာကတော့ ဆက်လက်ကြိမ်းမောင်းနေလေဆဲ။

“ကိုကိုကိုလည်း ဦးလေးလို့မခေါ်နဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ်နှစ်သမီးလေးကျနေတာပဲ။ နင်နဲ့ငါ ရွယ်တူလောက်ပဲရှိမှာ။ အစ်ကိုလေးလို့ခေါ်။ ငါ့ကို မမလေးလို့ခေါ်”

သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ အခေါ်အဝေါ်တွေ သင်ပေးနေလျှင် ငွေလသာ မနေနိုင်တော့။ နွေထက်စာလျှင် သူတို့က ပိုပြီး ပြောရဲဆိုရဲ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသည်လေ။

“ခုတော့ သူကြိုက်သလိုခေါ်ပါစေ၊ မသဲစုနဲ့ ဦးနီဒါနီး လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့လည်း အစ်ကိုလေး မမလေး ခေါ်မှာပေါ့”

ကဲ! မှတ်ပြီလား။ မည်းသွားသည့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နွေ ရင်မ၊ ဘုရားတနေရစဉ် ပြဿနာက ရှေ့ဆက်လာပြန်၏။

“ဟဲ့! လူနာစောင့်မ ညရေးညတာ ကိုကိုအပြင်တွေ ဘာတွေထွက်ချင်ရင် နင်ဘယ်လိုတာဝန်ယူမှာလဲ။ ဟိုနှစ်ယောက်တရော ကိုကိုရဲ့သက်တော်စောင့်တွေဆို။ ညဘက် ကိုကိုမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိရင် နင်တို့ဘယ်လိုကာကွယ်ပေးမှာလဲ”

ငွေလသာကပင် သွက်သွက်လက်လက်ဖြေကြားလေ၏။

“ကျွန်မတို့မောင်နှမ ဦးနီဒါနီးရဲ့အခန်းရှေ့မှာ တစ်လှည့်စီ စောင့်ပေးကြမှာပါ။ ရွှေလရောင်က ညဝက်၊ ကျွန်မက ညဝက်၊

ဂျူတီချိန်းပြီး စောင့်ပေးကြမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ကိုကို့ရဲ့ညနေရေညတာကိစ္စကိုရော၊ ဘယ်လိုရှင်းပေးမလဲ။ ကိုကို ညဘက်အပေါ့အပါးသွားချင်ရင် အနယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲ...”

အဖြေကို ကြိုတင်ပြီးစဉ်းစားမထားမိသဖြင့် နွေရောရွှေလရောင်တို့နှစ်ယောက်ပါ မဖြေတတ်ကြ။ သဲစုနန္ဒာမှာ အောင်နိုင်သူအပြိုးနှင့်။ သူ့သာ ဘုန်းနီဒါနီကို စေတနာအရှိဆုံးအသွင်း။

ဘုန်းနီဒါနီကတော့ အခြေအနေတွေကို စောင့်ကြည့်နားထောင်နေလေ၏။ သဲစုနန္ဒာကပင်...

“ခါတိုင်းရော ကိုကိုဘယ်လိုစဉ်သလဲ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုကို ညဘက်မသွားတတ်ပါဘူး”

သဲစုနန္ဒာ တကိုကည်းကိုဖြစ်နေသဖြင့် ဘုန်းနီဒါနီပင်ယောင်ပြီး ကိုကိုဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် သဲစုနန္ဒာက အလျော့မပေး။

“ခါတိုင်းက နေ့စပါယ်ရှယ်နဲ့ ညစပါယ်ရှယ်နာစံတွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ အခုလည်း သူစောင့်ပေးပေါ့။ ကိုကိုက

လှုပ်မှမလှုပ်နိုင်တာ။ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိပါဘူး။ သူကသာ ကိုကိုကို ဖြားယောင်းမြူဆွယ်ချင်ဆွယ်မှာ”

သဲစုနန္ဒာ၏စကားက နယ်လွန်ပယ်လွန်မို့ အပြင်မှ ဒေါ်သန်းသန်းစု မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ တော်ကြာ ကိုယ့်အတွက် ဖန်သည့်ခွင်က သူ့အတွက် ဖန်ပေးသလိုဖြစ်နေလျှင်ဒုက္ခ။ သည်တော့ သူဝင်မှဖြစ်တော့မည်။

ဒေါ်သန်းသန်းစု အခန်းထဲသို့ ယခုမှရောက်လာသည့် ပုံစံနှင့် ဝင်လိုက်သည်။ အိုက်တင်က အပြည့်။

“သားတို့မအိပ်ကြသေးဘူးလား။ သိပ်ညည့်နက်နေရင် မကောင်းဘူးလေ။ သားက အားရှိတာမဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ! အိပ်ကြ အိပ်ကြ”

သဲစုနန္ဒာက ဒေါ်သန်းသန်းစုကို ဆီးတိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကိုအနားမှာ ညဘက်လည်းစောင့်ဖို့ လူလိုတယ်မာမီ။ ကိုကိုက လှုပ်မှမလှုပ်နိုင်တာ။ အရေးအကြောင်းဆို အနားမှာ အစောင့်ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက အပျိုလေးဆိုတော့ သမီးပါ သမီးကိုကိုကို စောင့်ပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု အမိန့်ချလိုက်လျှင် သဲစုနန္ဒာ ရှုံ့သွား၏။

အဲဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ်ဆိုတာ။ တကယ်လည်း ဘုန်းနီဒါနီး
ရဲ့အခန်းထဲမှာ ပထမနာရီတွေ စောင့်အိပ်ပေးသည့်အိပ်ရာ ရှိပြီး
သားပါ။

သူ့ကုတင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ကုတင်တစ်လုံးရှိပြီးသား။
နောက် ဒရင်ဘက်တစ်ခုလည်း ရှိပါသည်။ ဘုန်းနီဒါနီး အားနာ
လို့သာ မပြောခြင်းပါ။ ကိုယ်က မလှုပ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ နွေဟာ
အပျိုငယ်လေးမဟုတ်ပါလား။

ခါတိုင်း နှစ်တွေက အသက်ကြီးကြီးတွေပါ။ အင်း...
ယခုတော့ သူ့အခန်းထဲမှာ သဲစုနန္ဒာရော၊ နွေမပါ အိပ်စောင့်ပေး
ကြမည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။

“ကဲ... အိပ်ရာလည်း ရှိပြီးသား၊ အဆင်ပြေပါတယ်
နော်။ ဘော်ဒီကတ်တွေ အခန်းပြင်ထွက်။ သမီးက ဒီအိပ်ရာမှာ
အိပ်။ နွေမက ဒရင်ဘက်မှာအိပ်”

ဒေါ်သန်းသန်းစုက နေရာချထားပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား
တော့ အခန်းထဲမှာ ဘုန်းနီဒါနီး၊ နွေနှင့်သဲစုနန္ဒာတို့ သုံးယောက်
ပဲ ကျန်လေ၏။

အိပ်ရာဝင်ရတော့မှာမို့ လူနာကို အပေါ့အပါးသွားဖို့ နွေ
မေးရသည်။

“ဦးလေး အပြင်ထွက်ဦးမလား။ ညကျ ကောင်းကောင်း
အိပ်ရတာပေါ့”

“အင်း... အားတော့နာတယ်”

“ဟာ... ဦးလေးကို လုပ်ကိုင်ပေးရမှာ နွေတာဝန်ပါ။
ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး”

ဝိုးချဲ့ပေါ်မှ ဘုန်းနီဒါနီးကို နွေ ညင်သာစွာပင် ဆွဲမပြီး
တွဲမလိုက်သည်။ သဲစုနန္ဒာကလည်း အားကျမခံ တစ်ခက်မှပြေး
ဝင်တွဲ၏။ မချောနှစ်ယောက်ကြားမှ ဘုန်းနီဒါနီး ခြေလှမ်းကိုဖြည်း
ညင်းစွာလှမ်းရင်း သန့်စင်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ရပြီ မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြင်ကစောင့်နေ”

သန့်စင်ခါးတံခါးကို ပိတ်ပေးပြီး နွေတို့အပြင်ကစောင့်
နေပေးရ၏။ ခဏကြာလျှင် သူ့ထံမှပြန်ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“လာခေါ်ကြတော့ဟေ့”

နှစ်ယောက်အတူ သူ့ကိုတွဲခေါ်ကြပြီး အိပ်ရာသို့ပြန်ဖို့
ပေးကြသည်။ သဲစုနန္ဒာကပင် ဦးဆောင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲသိပ်
ပေးသည်။ ထိုသို့သိပ်ရာတွင် တမင်လား မတော်တဆလားတော့
မသိ၊ သဲစုနန္ဒာ၏ကိုယ်လုံးမှာ ဘုန်းနီဒါနီးအပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွား
ရသေး၏။

သူမကတော့ ရယ်ရယ်မောမောပါပင်။

“ဆောရီး... ဆောရီးပါ ကိုကို။ သဲစုလည်း အရမ်းအိပ်
ချင်နေတာမို့။ ကိုကိုအိပ်ရာကြီးက ရှယ်ပဲကွာ၊ စောင့်အိပ်ပေးရ
မယ့်အိပ်ရာကတော့ မခိုက်ပါဘူး”

တစ်ဖက်ကတင်ကတော့ သူဌေးအိပ်ရာလို ဘယ်ရှယ်ပါ
မလဲ။ မွေ့ရာပါးပါး၊ စောင်ထူထူတစ်ထည်နှင့်။ ခြင်လုံကောတင်
ထားသည်မို့ ခြင်ထောင်မရှိ။

ဘုန်းနီဒါနိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ နွေစောင်ခြုံပေး
သည်ကိုသာ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ဒီညအိပ်ပျော်ပါဦးမလား...

သဲစုနန္ဒာကြောင့် ရင်တွေခုန်နေသည်တော့မဟုတ်ပါ။
သို့သော် မိန်းမငယ်လေးနှစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြတာ
စိတ်လှုပ်ရှားချင်စရာ။

အထူးသဖြင့် မျိုးနှင့်ဆင်သည့်နွေကို သူ့စိတ်ဝင်စားနေ
မိသည်မဟုတ်ပါလား။

“နွေ၊ ကိုယ့်ကို အိပ်ဆေးတိုက်ပါ”

သူ့စကားကို သဲစုနန္ဒာက ရယ်သွမ်းသွေးလို့။

“ကိုကိုတော့ ရင်တွေခုန်နေပြီထင်တယ်၊ ကောင်းတယ်

ဒါမှ ကိုကိုအာရုံကြောတွေ ပြန်လည်သန်စွမ်းပြီး အမြန်ဆုံးနေ
ကောင်းလာမှာ”

ဘုန်းနီဒါနိုး ဆင်ခြေတွေ များမနေတော့ပါ။ နွေတိုက်
သည့်အိပ်ဆေးကိုသောက်ပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၅)

နေ့--

ကိုယ့်ဘဝအဆင်မပြေမှုများကို ဝမ်းနည်းလို့လား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဆောင်းတွင်းကြီးထဲ ဒရင်းဘက်ပေါ် စောင်ပါးကလေး
တောင်မပါဘဲ မှိန်းနေရလို့ပေလားမသိ။ ည (၁၂)နာရီထိ အိပ်
မပျော်။

အဖြစ်ရယ် ဆိုးလိုက်တာ။ ဝတ်ထားသည့်ဆွယ်တာလေး
ကလည်း အချမ်းဓာတ်ကိုလုံအောင် မကာကွယ်နိုင်ပါ။ သူမ သူ
တို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာတွေပေါ်မှာ နှစ်ဦးစွာအိပ်
ပျော်လို့၊ နေ့မှာတော့ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ မအိပ်တတ်တာရယ်၊
ချမ်းတာရယ် ပေါင်းပြီး ယခုထိ အိပ်လို့မရပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နောက်ဆုံး လူငယ်ပီပီ အအိပ်ကလည်း မက်သည်မို့ အခြေအနေကို သူသုံးသပ်လိုက်သည်။ ဘုန်းနီဒါန်းရဲ့အိပ်ရာနားမှာ မွေးပွဲကော်စောကြီး ခင်းထားသည်လေ။ အဲဒီအပေါ် ဆင်းအိပ်လိုက်မည်။ အဲ၊ ခြုံစရာကရော။ နွေ အခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်လိုက်တော့ ဦးနီဒါန်း ရေချိုးလျှင်အသုံးပြုသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးတစ်ထုပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“အိုကေ”

လူနာကလည်း အိပ်ဆေးသောက်အိပ်နေသည်မို့ နီးဖို့ အကြောင်းမမြင်။ သည်တော့ ဦးနီဒါန်း၏ကုတင်ရှေ့ အောက်ဘက် ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်မှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးခြုံပြီး သူမအိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ သူတို့မနီးခင် ငါအိပ်ရာက ထလိုက်မှာပေါ့။

ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့နှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်လိုက်ရမှပင် နွေ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နွေနှစ်ညိုကွာ အိပ်ပျော်နေစဉ် သူမ၏ဘေးသို့ သူမငယ်စဉ်က ဖေဖေမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့်အရုပ်ကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့်ပင် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို သူမ အားပါးတရဖက်ပြီး ဆက်လက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နွေးလိုက်တာ... သည်အရုပ်ကြီးဟာ သူမငယ်စဉ် ကတည်းက အမြဲဖက်အိပ်လာခဲ့သည့်အရုပ်ကြီးပါ။

သည်လိုနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြတာ နံနက်လေးနာရီ လောက်ကျတော့ နွေအရင်ဆုံးနီးသွားခဲ့သည်။

“ဟင်!”

သူမအနားမှာ သူမနဲ့အတူ မျက်နှာသုတ်စောင်ခြုံပြီး အိပ်ပျော်နေတာ ဦးနီဒါန်းပါလား။ အို... ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နွေ တစ်ကိုယ်လုံးကြောက်လန့်စိတ်၊ ရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် လကပူထူသွားခဲ့သည်။

သူမ ရှက်ရွံ့တကြီး ကြီးထလိုက်တော့ ဘေးမှ ဦးနီဒါန်း နီးသွားခဲ့သည်။

“ဟင်! ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူမေးပုံက နွေကပင် သူ့ကိုဆွဲချသလိုလို။ တကယ်လည်း သူက မသန်မစွမ်းမဟုတ်ပါလား။ အဖြေက ဘာလဲ။ ဘယ်လိုလဲ။ နွေလည်းမသိ။

သည်စဉ် တစ်ဖက်ကုတင်မှမချော လှုပ်ရှားလွန်လူးလာသဖြင့် နွေရော နီဒါန်းပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ငါ့ကို ကုတင်ပေါ် မြန်မြန်တင်ပေး”

သူ့စကားအတိုင်း နွေ သူ့ကိုဆွဲထူပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးရသည်။ တစ်ဖက်မှ နီးသွားတာပါပဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အပြင်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပြင်သွားတာ”

“ဘာလို့ ငါ့ကိုမနီးတာလဲ၊ ဘာလဲ၊ နင်တစ်ယောက် တည်း ကိုကိုကို ခွင်ဆင်မလို့လား”

“မဆင်ပါဘူး၊ ဝါသနာကိုမပါတာ။ ရှင်က အအိပ်ကြီး နေတာကိုး”

“ရအောင်နီးပေါ့၊ ကိုကိုဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ကောက်ညင်းကမစေး၊ ဆန်ကြမ်းက စေးနေသဖြင့် နွေ စိတ်တိုရ၏။ ဘာတွေလဲ၊ ဦးနီဒါနိုးကရော တကယ်မသန်စွမ်းတာ မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါ့ဘေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ။

ဦးနီဒါနိုးကို ဒီလိုမထင်ချင်ပေမယ့် အပျိုစင်လေးပီပီ နွေမှာ ခပ်ခိုင်ခိုင်။ ငါဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ညကဝတ်ထားသော ဆွယ်တာရင်ကွဲ ကြယ်သီးအုံတပ်ထားပေမယ့် အအိပ်ကြီးလို့လား။ ကိုယ့်ဘာသာ ပဲ ယောင်ရမ်းပြီး ကြယ်သီးဖြတ်သလားမသိ။ အပေါ်ဖက်မှ ကြယ် သီးနှစ်လုံး ပြုတ်နေ၏။

ဘာမှတော့ ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။ သေချာပါတယ်။ တစ် ခုခုဆို တစ်ခုခု သိသာရမှာပေါ့။ သက်ပြင်းချရင်း နွေ ဒရင်းဘက် ပေါ် ပြန်လှဲချပြန်သည်။

သဲစုနွှာကလည်း သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာသူ ပြန်အိပ်၏။ မိုး မလင်းသေးဘူးလေ။

ဘုန်းနီဒါနိုး အိပ်မရတော့ပါ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်တွေး ကြည့်နေမိသည်။ ညက အိပ်ဆေးသောက်အိပ်တယ်၊ မျိုးနဲ့တူ တဲ့ကောင်မလေးနွေဟာ သူ့နှလုံးသားကို တစ်ခိုခိုလှုပ်နှိုးနိုင်ခဲ့ သည်။ သူ့အပေါ် စေတနာအပြည့်ထားသည့်ကောင်မလေး။ သဲစု နွှာ အကြံနှင့် သူ့ကို ဘယ်လိုပင် ပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်၊ ကိုယ်လုံး ချင်းထိနေပါစေ၊ သူ မတုန်လှုပ်ပါ။ ဘီလူးမတစ်ယောက်ကို စက် ဆုပ်သလို စက်ဆုပ်မိပါသေးသည်။

အင်း... သူဟာ ဟိုတုန်းကတော့ အအိပ်ကြီးတာပဲ။ အိပ်ရင်လည်း မငြိမ်း၊ ကုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလိုကျ။ ယခုလည်း သန်စွမ်းဘူးဆိုပေမယ့် လုံးဝလှုပ်မရတာတော့မဟုတ်။ သည် တော့ အအိပ်ကြီးရင်း သူ့ကုတင်နားမှာအိပ်နေသည့် ကောင်မ

လေးအနားသို့ ပြတ်ကျသွားတာဖြစ်မည်။ ကောင်မလေးကလည်း လူငယ်ပီပီ အအိပ်ခပ်ကြီးကြီးမို့ သူ့ကိုတာထင်ပြီး ဖက်အိပ်နေ သည်မသိ။

ပြီး... ရှက်လန့်တကြားဖြစ်နေပုံလေးက သနားစရာ။ အင်းလေ... အပျိုလေးပဲ၊ ရှက်မှာပေါ့။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟိုဖက်သည်ဖက်စောင်းရင်း ဘုန်းနီဒါန်း ရင်တွေတခတ်ခတ်ခနဲနေသမျှ ကောင်မလေးမှာလည်း သက်ပြင်း တချချ။ ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး သူကလေး ရင်လေးနေတာ ဖြစ်ရ မည်။

စိတ်ချပါ ကောင်မလေးရယ်။ ငါဟာ လူကောင်းတစ် ယောက်ပါ။ လူယုတ်မာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် ဒီကိစ္စတွေဟာ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောလို့ကောင်းသည်မဟုတ်။

သည်လိုနဲ့ပင် မိုးလင်းလာတော့ ကောင်မလေးက အိပ် ရာအရင်နီးသည်။ အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အချိန်ယောက်အတိုင်း မနက်ခုနစ်နာရီမှာ သူ့ကိုလာနှိုးခဲ့သည်။

“ဦးနီဒါန်း အိပ်ရာထတော့မလား”

“အင်း”

ကလေးတစ်ယောက်လို အိပ်ရာပေါ်မှ သူမကိုငေးကြည့်

ဆော့ သူမက ထုံးစံအတိုင်း ကျောအောက်သို့လက်ထိုးကာ ထုံမ ဆေးခဲ့သည်။ နောက် ဂိုးချဲ့ပေါ်သို့တွဲတင်ပေးပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။

နောက် သူ့ကိုမျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ နောက် မျက်နှာရှိ အမွှေးအမျှင်များကိုလည်း ရိတ်ပေး၏။ ပြီး ချချိုးခန်းနှင့်တစ်ဆက်တည်းရှိသည့် သန့်စင်ခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။ အပြင်မှစောင့်နေပြီး၊ သူပြီးမှ တွဲခေါ်စဉ် သဲစုနန္ဒာ သူ့အနားသို့ ဆောက်လာလေ၏။

“ကိုကို နီးနေပြီလား။ သဲစု မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ ကိုကိုနဲ့အတူ Breakfast စားမယ်နော်။ နွေမ၊ ကိုကိုကို အဝတ်လဲပေးထားလိုက်”

ကိုယ်လုပ်မည့်အလုပ်ကို သဲစုနန္ဒာက ညွှန်ကြားနေတော့ လူငယ်ပီပီ နွေစိတ်တိုရ၏။ သို့ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်နေကျအတိုင်း ဘုန်းနီဒါန်းကို အဝတ်လဲပေးလိုက်သည်။ သက်တောင့်သက်သာ အဝတ်အစားပေါ့၊ ဖလန်နယ်ဘောင်းဘီနှင့်ဆွယ်တာ။ အပေါ်ရော အောက်တွေ အပြာမျိုးနွယ်။ ဆွယ်တာကို အပေါ်မှထပ်ဝတ်ပေး သည်ပြင်တော့ သူက တားမြစ်သည်။

“အထဲအကျီပါ လဲပေးပါ နွေ။ တီရှပ်ဖြစ်ဖြစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တီရှပ်အဝါတစ်ထည် ထုတ်ယူပြီး သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်တွေကို အရင်ချွတ်ပေးရသည်။ ပြီးမှ တီရှပ်အရပ်ဝတ်၊ ဆွယ်တာထပ်ဝတ်ပေးရသည်။ ဘောင်းဘီလဲတာတော့ ပုဆိုးကို အရင်လဲ၊ ပြီးမှ ဘောင်းဘီကို သူ့ဘာသာ ခက်ခဲစွာဝတ်သည်။ နွေက ဘေးမှကူပေးရ၏။ နွေအဝတ်အစားလဲပေးပြီးမှ သဲစုနန္ဒာ ရောက်လာပြီး...

“ရပြီ၊ ထားခဲ့။ ကိုကိုအနားမှာ ငါရှိတယ်။ နင် လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ကြက်ဥဟပ်ဖ် လုပ်ခဲ့။ တခြားမုန့်ရှိလည်း ထည့်ခဲ့”

ကိုယ်လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို သဲစုနန္ဒာ အသားယူပြီး ဖိစဉ်ညွှန်ကြားနေလျှင် နွေမျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်ပင် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးလာပြီး လုပ်ရကိုင်ပြန်ပါသည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ နွေ ငွေလင်ပန်းနှင့်စားစရာများ သယ်ယူလာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဝိုးချပေါ်မှသူ့ကို တွဲယူခေါ်လာခဲ့တော့ သဲစုနန္ဒာကလည်း တစ်ဖက်မှဝင်တွဲသည်။

နွေ လူနာကိုတွဲသည်က ပုံမှန်။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ထိန်းကိုင်ပေးရင်း မလဲမပြိုရအောင် အသင့်အနေအထားနှင့်။

ဆိုတာ အရေးပေါ်လုပ်ပေးဖို့ပေါ့။

သဲစုနန္ဒာကတော့ လူနာကိုတွဲသည်ထက် ဖက်လဲ့တာကင်း ခံစေပေါက်သည်။ ခါးကို လက်တစ်ဖက်ကဖက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က လက်မောင်းကိုကိုင်၏။ သို့သော် နမောနမဲ့။ နွေကသာ ဘောင်းကောင်းတာဝန်ယူထိန်းထားပေးရတာပါ။ တစ်ခုခုလဲပြိုည်ဆိုလျှင်လည်း နွေ့ကိုသာ အပြစ်ဖို့ကြမှာမလွဲ။

စားပွဲမှာထိုင်မိတော့ သဲစုနန္ဒာကပင် ဦးနှိုးဒါန်းကို မုန့်ခွံ၊ ဆက်ဖက်ရည်တိုက်ပေး၏။ မြတ်နိုးသောအကြည့်၊ ယုယသော ဆက်များနှင့်ပေါ့။ ဒါတွေဟာ တကယ်လား၊ မာယာတွေလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်ပဲသိမည်။

ဘုန်းနှိုးဒါန်းကတော့ စိတ်ညစ်နေသည်။ သူ့အဖြစ်က ဆတ်ရာတခြား ရှေးတလွဲ။ နွေပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးတာကို ခံယူလိုသလို သဲစုနန္ဒာကချည်းပဲ ရှေ့မှနှင်းဖြူနေလေ၏။

သို့သော် လုပ်ပေးနေကျ၊ ပြုစုနေကျမဟုတ်လို့ အချိုးမပြေ။ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ လက်ဖက်ရည်တွေ ဖိတ်ကျလိုကျ၊ နွေ့တွေ ပါးစပ်မှာ ပေလိုပေ သူ အားမနာနိုင်တော့ပါ။

“နွေ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လာလုပ်ပါ။ ငါဒုက္ခရောက်နေ

သည်တော့မှ နွေ သူ့ကိုပြုစုခွဲကျွေးဖော်ရတော့သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း စားကြလေ”

“ဦးနီဒါနိုးကို အဝတ်အရင်လဲပေးဦးမယ်”

သူ့ဘောင်းဘီမှာ လက်ဖက်ရည်တွေစိုကုန်တာမို့ ခံောက်ဘောင်းဘီတစ်ထည်ထုတ်ကာ နွေ လုပ်ပေးနေကျအတိုင်း ပုဆိုးနှင့် ကူညီလဲပေးမည်ပြင်လျှင် သဲစုနန္ဒာရုပ်က ပြုံးစိစိ။ လျှောင်ပြုံးပေါ့။

ဘုန်းနီဒါနိုး သိလိုက်သည်။ သဲစုနန္ဒာရဲ့ရင်ထဲမှာ ဗလာ။ သူ့ကို မာယာတွေနှင့် မျှားနေခြင်းသာ။ ဒါ ဒေါသန်းသန်းစုရဲ့ ပယောဂဗုဒ္ဓကင်းရဲ့လား။

နွေကတော့ သူ့ကိုသေသပ်စွာပင် အဝတ်လဲပေးခဲ့သည်။ ပြီးမှ စားပွဲမှာကျန်သည့်အစားအသောက်များကို စားဖို့ကြည့်လိုက်သည်။ ရှိသမျှ မုန့်၊ ကြက်ဥဟပ်ဖ်တို့ကို သဲစုနန္ဒာ စားပစ်လိုက်ပေပြီ။ သည်တော့လည်း ကျန်သည့်လက်ဖက်ရည်ကိုသာ နွေ သောက်လိုက်ပါသည်။

သည်အဖြစ်တွေကို ဘုန်းနီဒါနိုး မြင်နေရ၏။

“နွေ မုန့်သွားယူစားလေ၊ မင်းအားရှိမှ ငါ့ကိုတွဲနိုင်ထူနိုင်မှာ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ ခွန်အားတွေရှိပါတယ်”

နံနက်စာစားပြီး ဆေးတိုက်ဖို့ နွေပြင်လိုက်သည်။ ဝရံတာမှာ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းလည်း လုပ်ပေးရဦးမည်။ ကြီးတန်းထားပြီး အနားမှ သူမပါ ဖေးမထားခြင်းဖြင့် သူ့ကိုလမ်းလျှောက်ကျင့်ပေးနေရပါသည်။

သူကလည်း နွေအချိန်ယောအတိုင်း လိုက်နာပါ၏။ စာလေးလိုပဲ ဆေးသောက်သည်။ ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့အဆင်သင့်။ သည်စဉ် အပေါ်သို့ ဒေါသန်းသန်းစု တက်လာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က အပြင်ထွက်မည့်ပုံစံ။ ကျောလှီးမော့လို့။ သဲစုနန္ဒာက ခရီးဦးကြိုပြုရင်း...

“ဟာ! မာမီ ဈေးသွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားဘာစားမလဲလို့ လာမေးတာ။ သားအချင်တာပြော။ ငွေလည်း နည်းနည်းလောက်ထပ်ပေးဦး။ သားညီကိုလည်း အဝတ်လေးဘာလေး ဝယ်ပေးရဦးမယ်လေ”

ဒေါသန်းသန်းစုက ငွေထပ်တောင်းတော့ ဘုန်းနီဒါနိုးက သူ့လည်ပင်းမှသော့ကို နွေအား ယူစေသည်။

“ဗီရိအံဆွဲဖွင့်လိုက်၊ ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်ပါ”

သူ့ခိုင်းစေချက်အတိုင်း နွေ ဗီရိအံဆွဲဖွင့်လိုက်တော့

အထဲမှာ ငွေတွေအများအပြား။ ဒါတောင် မီးခံသေတ္တာဖွင့်တာ မဟုတ်။ အပြင်မှာ အလွယ်တကူထားသည့်ငွေ၊ အသေးသုံးငွေ။

မီးခံသေတ္တာထဲမှာဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်လောက်တောင်ရှိ မှာပါလိမ့်။ ဘာတွေရှိမှာပါလိမ့်။ သို့သော် နွေ ဒီထက်ပိုမတွေး ပါ။ သူပြောသည့်အတိုင်း ငွေတစ်သိန်းယူ၊ အံ့ဆွဲကိုပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ကိုသော့ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သန်းသန်းစုက ငွေတစ်သိန်းက ဆောင်ကြီးအောင် ကြီးနှင့် နွေလက်ထဲမှဆွဲယူလိုက်ပြီး ရုပ်က ဒေါသပုန်ထနေ၏။

“သားနော်၊ သူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ငွေတွေဖွင့်ပြနေတော့ တော်ကြာ သားအိပ်နေတုန်း သော့ခိုးပြီး ဖွင့်ယူတော့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ သားက လူတွေကို အရမ်းယုံကြည်တာပဲ”

“ကိုကိုကလည်း ဒီငွေလေးတစ်သိန်းနဲ့ ဘာသွားသုံးလို့ ရမှာလဲ။ သဲစုက ကမန်းကတန်းလိုက်လာရလို့ အဝတ်တွေ ပါ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အကြာကြီးနေရမှာဆိုတော့ အဝတ်တွေ ဝယ်ရဦးမှာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က အေးစားပြတိုက်နေပြီး နွေကို သူခိုး စွဲနေကြပုံမှာ တရားကျစရာ။ နွေ သူတို့ကိုတာမပြန်ပြောမနေတော့ ပါ။ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စွာနှင့်ပင် ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ခင်ဗျား ငွေသုံးတာ ကြမ်းလွန်းတယ်။ နွေတိုင်းလိုလို ဈေးဖိုးတောင်းနေတာတောင် တစ်နေ့တစ်သိန်းပေးတာ နည်းနေ သေးသလား”

“ဪ... သားရယ်၊ ဒီနေ့ကလေ သာဗညီမအတွက် အဝတ်အစားဝယ်ရမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့။ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မျက်နှာ သစ်ကရင်မိ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေလည်း ဝယ်ရမယ်။ သဲစုက ရုတ်တရက်ထလာရတော့ ဘာမှပါမလာဘူးလေ။ အမယ်လေး! အဲဒါတွေကလည်း ဘာဈေးကြီးသလဲမမေးနဲ့။ ရေမွှေးတစ်ဘူး၊ မိတ်ကပ်တစ်ဘူးဆိုရင်ပဲ သောင်းကျော်နေတာ။ ကိုကိုငွေတစ် သိန်းက-သဲစုဖို့တောင် မဝယ်လောက်ဘူး။ လုပ်ပါ ကိုကိုရ၊ ဒီ နွေတော့ ငါးသိန်းလောက် ပေးလိုက်။ နော်... နော်၊ ကိုကိုက လိမ္မာပါတယ်။ နောက်နေ့တွေကျ လျော့ပေးပေါ့”

နွေရင့်ကျူနဲ့ သဲစုနှင့်ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ မျက်စိပြကော ခွင်ဆင်နေကြသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၏။ ပြောရဲ လိုက်ကြတာ၊ တောင်းရဲလိုက်ကြတာ။ အေးလေ...

သဲစုနန္ဒာမှာ ဂိုးချဲ့ပေါ် ထိုင်နေသည့်ဘုန်းနီဒါနအား ပါး ချင်းကပ်လိုက်၊ မေးဖျစ်လိုက်နှင့်။ ဘုန်းနီဒါန မျက်မှောင်ကြုတ်

ပြီး မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို ပရောပရီလုပ်တာ မခန့်လေးစားလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူး။

“စကားကိုကောင်းကောင်းပြောပါ သဲစုနွား၊ ငါ့ကို မခန့်လေးစားမဆက်ဆံနဲ့။ ဒေါ်သန်းသန်းစု ခင်ဗျားကိုသတိပေးထားရဦးမယ်။ ကျုပ် အိပ်ရာပေါ်လဲနေတာ လေးငါးလလောက်ရှိပြီ။ အလုပ်လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဆေးဖိုးတွေလည်း အများကြီးကုန်ခဲ့တာ။ ခင်ဗျားကလည်း ငွေသုံးကြမ်းတော့ ခုဆို ကျုပ်မှာ ငွေများများမရှိတော့ဘူး”

“သားက သူ့ဌေးပဲကွယ်၊ ဒါတွေ ညည်းစရာလားလို့”

“ညည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောပြတာ။ တစ်နေ့တစ်သိန်းလောက် ဈေးဖိုးသုံးနေတာတော့ ခင်ဗျားမလွန်ဘူးလား”

“သားရယ်... ဈေးဖိုးတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျန်တဲ့အထွေထွေစရိတ်...”

“အဲဒါတွေလည်း ခင်ဗျားစာရင်းတင်တာပဲလေ။ နွေအတွက်ကိုတောင် တစ်လ သုံးသိန်းစာရင်းပြပြီး ပေးတော့ တစ်လ ခြောက်သောင်း”

“ဪ... သားရယ်၊ အဲဒါက သူ့အစား တကယ့်နာစ်အစစ်ရရင် စကားပြောမနေရအောင် ကြုံပြီးစာရင်းပြထားတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ... ကိုကိုဟာလေ၊ မာမီကိုဆို လုံးဝ အကောင်းမမြင်ဘူး။ အင်းပေါ့လေ၊ သဲစုတို့သားအမိမှာ ကိုကိုကိုဆပ်ရမယ့်ဝဋ်ကြွေးက ပါလာခဲ့ပြီဆိုတော့ ကိုကို ဘယ်လိုပဲပြောပြောဆိုဆို၊ ကိုကိုအပေါ်စေတနာထားပြီး သည်းခံနေပေးရတော့မှာပေါ့။ ကိုကို တရားမရလို့သာပါ။ အခုအဖြစ်ပဲ ကြည့်၊ မမမျိုးနဲ့အတူ ကိုကိုသာ သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး ကိုကိုထားခဲ့ရမှာပါ။ အားလုံးဟာ သင်္ခါရတွေပါ ကိုကိုရယ်။ အရမ်းကြီး ဖက်တွယ်မနေပါနဲ့”

စကားတတ်တိုင်း သူတို့လိုရာဆွဲပြောနေကြလျှင် ဘုန်းနီဒါန်း မနေသာတော့။ နားတွေလည်း ငြီးလှပြီလေ။

“ကဲ... နွေ ရော့သော့၊ နောက်ထပ်တစ်သိန်း ထပ်ယူပေးလိုက်၊ တော်ပြီ... ဒါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့တာသာ ကြည့်သုံးကြပါ”

ပြောပြီး ဘုန်းနီဒါန်း ဂိုးချဲ့နောက်သို့မှီ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်ပြလိုက်လျှင် နွေက ပေးသည့်သော့နှင့် ငွေတစ်သိန်း ထပ်ယူပေးပြန်သည်။ သည်မှာတွင် မထင်မှတ်သည့်အဖြစ်က ဖျတ်ခနဲ။ ခိုနားသို့ သဲစုနွား လှစ်ခနဲကပ်လာပြီး အထဲမှ ငါးထောင်တန် အစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ခြင်းပါပေ။

“အို!”

“ကောင်မ၊ နင့်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

နွေ့ကို ကျိတ်မာန်လိုက်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြလျှင် နွေ့မှာ ကြက်သေသေကျန်ခဲ့ရ၏။ ဘုန်းနီဒါန်းက မျက်စိမှိတ်ထားသဖြင့် သည်အဖြစ်ကို မြင်မှမြင်ပါလေ၏။ သိမ့်သိပါလေ၏။ သက်ပြင်းချပြီး အံ့ဆွဲကိုသော့ပြန်ပိတ်ကာ နွေ့က သူ့လက်ထဲသို့ သော့ကိုထည့်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာခဲ့သည်။

“သူခိုးစားပြဲတွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်လို့ မင်းစွပ်စွဲသင့်ပါတယ်”

“မစွပ်စွဲပါဘူး။ ကျွန်မက အစေအပါးတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်က သူတို့စိတ်ဓာတ်ထက် အများကြီးမှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်ပါတယ်။ ငွေတွေမြင်နေရဲ့နဲ့ လောဘမဖြစ်ဘူးနော်”

“ကျွန်မက ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ရွှေချောင်းကြီးတွေတွေ့လည်း လောဘမဖြစ်ပါဘူး။ ဒါတွေထားပါ။ ဦးနီဒါန်း လမ်းလျှောက်ကြည့်ရအောင်”
နွေ့အသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ကောင်မမေ

ခံစားနေရတာတော့ သူသိသည်။ ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့သားအမိက ကောင်းကောင်းကြီးတိုက်ခိုက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်း ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဦးလေးခေါ်ရာကနေ ဦးနီဒါန်းလို့ပြောင်းခေါ်တာလဲ”

“ဦးလေးခေါ်ရတာ အားနာလို့ပါ။ တကယ်ကျ ဦးနီဒါန်းက အသက်အရမ်းမကြီးသေးပါဘူး။ လူနာမို့ အားနည်းပြီး ဖြူးဖျော့နေတာရယ်။ အမွေးအမျှင်တွေကြောင့်ရယ်ပါ”

“ပြီးရော၊ ဒါထက် တစ်လခြောက်သောင်းနဲ့ အလုပ်ဝင်နေရတာ နည်းတယ်မထင်ဘူးလား”

“ကျွန်မကျေနပ်ပါတယ်။ ဦးနီဒါန်း သုံးသိန်းပေးလိုက်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူ့လေးကလည်း ထေ့တတ်ရဲတတ်ပါသည်။ အင်းလေ၊ မိန်းမပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

ဝိုးချဲ့ကို ဝရန်တာဘက် တွန်းယူပြီး ဦးနီဒါန်းကို နွေ့တွဲထုလိုက်ပါသည်။ တန်းထားသည့်ကြိုးတန်းကို တစ်ဖက်ကတိုင်း တစ်ဖက်က နွေ့ထိန်းပေးသည်။ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ပေးသည့်အပြင် သူ့လက်များသန်အောင် လက်လှေ့ကျင့်ခန်းများလည်း နွေ့ လုပ်ပေးပါသည်။

အိမ်မှာ ဖေဖေက မြန်မာဆရာနှင့်လည်း ကုနေတော့၊
မြန်မာဆရာ၏ကုထုံးများကို နွေမှတ်ထားခဲ့သည်မို့ ပြန်လည်အသုံး
ချနေခြင်းပါပေ။

ကျယ်ဝန်းသောဝရန်တာတစ်လျှောက် သူ့လက်ကိုတွဲ
ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သုံးခေါက်လောက်လျှောက်ပြီးတော့
သူနားဖို့ ရပ်လိုက်လျှင် ဟန်ချက်ပျက်ပြီး နွေ့ကိုယ်ဘက်သို့ ယိမ်း
ယိုင်သွား၏။

“အို! ဦးလေး”

ဝရန်တာအပြင်ဘက်မို့ အပေါ်ထပ်မှ ကျွမ်းပျံ့ကျရမည့်
အဖြစ်မှ နွေ့ အရေးတကြီးကာကွယ်လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုတအား
ဖမ်းဆွဲ၊ ဖက်ထိန်းလိုက်ရသည်မို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကြပေါ်မှာ
ထွေးခနဲလဲကျသွား၏။

“အား...”

လူနာအထိနာမှာစိုးလို့ ဦးစားပေး ထိုးခံလိုက်ရသဖြင့်
နွေ့က အောက်ဘက်မှ။ ဘုန်းနိဒါန်းကလည်း မသန်စွမ်းသူ မလှုပ်
နိုင်သူမို့ နွေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လဲပိကျနေလိုက်တာ၊ လှုပ်ကိုမလှုပ်နိုင်။

စောစောက လမ်းလျှောက်ထားလို့ မောတာရယ်၊ ဝရန်
တာမှ ပြတ်ကျမည့်ဘေးမှ သိသိလေးလွတ်သွားရလို့ ထိတ်လန့်

တုန်လှုပ်နေတာရယ်ကြောင့် အားနာပေမယ့် သူ့ဘယ်လိုမှမတတ်
နိုင်။

သူ့အောက်မှ ပက်လက်လဲကျနေသူလေးရဲ့အပေါ်မှာ၊
သူကတော့ ဘေးမသိရန်မခဲ။ အပျိုစင်လေးရဲ့နွေးနွေးအိအိ၊ ထွေး
ထွေးမွှေးမွှေးအသားစိုင့်များနှင့် ထိကပ်ပူးယက်လို့။

သူတို့ကိုကူညီမည့်သူ မရှိ။ ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမက
သူခိုင်းထားမည့်ကိစ္စနှင့် အပြင်ရောက်နေသည်။ သူ့ရင်တွေက
တခိုင်းခိုင်းခနဲလာပြီး သူ့အကြောတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်းပြည်လာလေ
သလားမသိ။ မသန်စွမ်းသည့်လက်များက သူမကိုထွေးမွှေတော့
ချင်သလို။

“ဟင်!”

ကောင်မလေး ငြိမ်လှချည်လာ။ ငြိမ်နေတာ ရှက်လို့
လားဆိုပြီး သူငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ နွေ့သတိလစ်နေတာ တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဟာ...”

ကောင်မလေး ဘယ်လိုထိသွားသလဲ။ စကြနဲ့ခေါင်းနဲ့
ထိပြီး သတိလစ်သွားသလား။ သူ့ကိုယ်ကြီးကလည်း လေးတော့
လေးသည်။

“နွေ... နွေ”

သူမကိုခေါ်ရင်း သူ နွေကိုယ်ပေါ်မှ ဘေးသို့လိုက်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်များကို အားယူမြှောက်ပြီး ကောင်မလေးကိုကိုင်လှုပ်လည်း သူမက သတိရမလား။ နှစ်ယောက်သား စကြိုလမ်းပေါ်မှာ လဲလျောင်းယှဉ်တွဲလျက်။

နှိုးမရလို့ စိတ်ပူနေရသည်ကြားထဲ သူ့တိုးတက်မှုတွေကိုလည်း သိနေရသည်။ သူတော်တော်လှုပ်နိုင်လာပါလား။

“နွေ... နွေ”

နောက်ဆုံး ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့်ပင် သူ ကြိုးထထိုင်လိုက်ပြီး နွေကိုယ်လေးကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲပွေ့တင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး အကြောက်လွန် အရှက်လွန်ပြီး သတိလစ်နေတာဖြစ်မှာပါ။ သူမကိုတစ်ခဲတစ်ခဲကြည့်ရင်း သူကလေးဟာ သူ့ရဲ့မျိုးဖြစ်လာလိုက်၊ မျိုးမဟုတ်ဘဲ နွေဆိုသည့်ကောင်မလေး ဖြစ်လာလိုက်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားရသည်။ သူမအပေါ် စိုးရိမ်စိတ် ချစ်စိတ်တို့ကြောင့် ဟုန်းခနဲကြီးရင့်လာသည့် သူ့အာရုံကြောများသည် ပြန်လည်ထုံထိုင်းသွားကြလေပြီထင်။

ကောင်မလေးကို ပွေ့ထားရာမှ သူ့ခြေလက်တွေ ပြန်ချိန်သွားပြီး ကောင်မလေးအနားမှာပင် ဘုန်းနီဒါန်း လဲကျသွားပြန်ပါသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ဘယ်သူမှလည်း တက်မလာကြ။ တော်တော်ကြာတော့မှ နွေ သတိပြန်ရသွားခဲ့သည်။

“ဟင်!”

သူမနှင့်ဦးနီဒါန်းအဖြစ်က ဒွေးရောယှက်တင် လဲကျယှဉ်တွဲလို့။ သူကတော့ မလှုပ်နိုင်သူပီပီ လဲကျနေရရှာမှာပေါ့။

“ဦးလေး... ဦးနီဒါန်း”

“ဟင်”

သူမခေါ်တော့လည်း တူးရှာသည်။ နွေ ဘုန်းနီဒါန်း၏ အောက်မှ အရင်ရုန်းထလိုက်ပါသည်။ သူ့ကိုမထိခိုက်ရအောင်ပေါ့။ သူမ ထထိုင်ပြီးမှ သူ့ကိုဆွဲထူရသည်။ နောက် ဦးချပေါ်ပြန်တင်ပြီး အခန်းထဲပြန်ပို့တော့...

“ကိုယ့်ကို အိပ်ရာပေါ်သာ ပို့ပေးတော့။ ဒီနေ့ အရမ်းပင်ပန်းသွားပြီ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ နွေပေါ့လျော့သွားတယ်”

“နွေ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မအပြစ်ပါ။ အိပ်ရာပေါ်တော့ တန်းမအိပ်ပါနဲ့ဦး၊ ဦးနီဒါနဲ့ စကြာမှာ လဲကျခဲ့တာမို့ ရေပတ်တိုက် ပေးဦးမယ်”

“ရေချိုးလို့မရဘူးလား”

“ရတော့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ရေပဲချိုးမယ်နော်၊ လုပ်ပါ၊ ကိုယ်ရေမချိုးရတာ လေးငါးလရှိပြီ”

“ရေပတ်တော့ နွေတိုင်းတိုက်နေ အဝတ်လဲနေတာပဲလေ”

“ဘယ်တူမလဲ၊ ခေါင်းလျှော် ရေချိုးလုပ်မှ စိတ်လန်းမှာပေါ့၊ စိတ်လန်းမှ လူပါလန်းမှာ”

ဆယ်နာရီလည်း ထိုးခါနီးပြီမို့ ရေချိုးလို့ရမရ ဆရာဝန် ကိုလှမ်းမေးခိုင်းရသေး၏။ သူ့အသွင်က ရွှင်လန်းတက်ကြွလို့ ဘာဆေးစားလို့လဲမသိ။

“အိုကေ... ချိုးတဲ့၊ နွေရယ်၊ အလုပ်တွေ အရမ်းလုပ် ပေးရတဲ့အတွက် ကိုယ်ငွေထပ်ပေးမှာပါနော်”

“မလိုပါဘူး၊ ငွေထပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်မတာဝန်ပဲ၊ ကျွန်မကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဘုန်းနီဒါနဲ့ ငွေစကားထပ်မပြောတော့ပေမယ့် နွေ့ကို ဒေါသနဲ့သန်းစု စာရင်းတင်ထားသည့်အတိုင်းပေးဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

နွေက သူ့အတွက် ရေပူရေအေးစပ်ပြီးမှ လူကို ရေချိုးခန်းဆီ တွဲခေါ်သွားရသည်။ ပုဆိုးတွေဘာတွေမဝတ်နိုင်သည်မို့ ဘောင်းဘီတိုနှင့်ပင် ရေချိုးစေရသည်။

ရေချိုးကန်ကြွေခွက်ထဲသို့ သူ့ကိုတွဲချပေးရတာလည်း ဆောက်သား၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှခွန်အားတွေ ကုန်လောက်၏။ ပြီးမှ ချွေးတွန်းပေးရသည်။ လူနာအအေးမပတ်ရလေအောင် ရေက အပူဘက် ခပ်ကဲကဲ။

ရေပူစမ်းမှာ ချိုးသလိုပေ။

“ကိုယ်က ရေအေးအေးချိုးချင်တာ၊ ခုတော့ အရှင်လတ်သတ် ရေနွေးအဖျောခံရသလိုပဲ”

ဘုန်းနီဒါနဲ့ ပိုဝိုသာသာတွေ ပြောနေစဉ် နွေ့ သူ့ဆံပင်တွေကို ခေါင်းလျှော်ပေးနေ၏။

“မင်းကြည့်ရတာ လူနာစောင့်နဲ့မတူဘူး၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်နဲ့ပဲတူတယ်”

သူ့ဘာသာဘောနဲ့ပြောတာလဲ။ နွေ့ အဖြေပြန်မပေးပါ။

ခေါင်းလျှော်ခြင်းအလုပ်ကိုသာ အမြန်ဆုံးပြီးအောင် လုပ်နေခဲ့၏။ လူနာအအေးပတ်လို့မဖြစ်။ သည်ကြားထဲ ရေမချိုးတာကြာလို့ လားမသိ။ လူနာမှာ ဟပ်ချိုးဟပ်ချိုးဖြစ်လာလျှင် အမြန်ဆုံး ရေ ကန်ထဲမှ တွဲထုတ်ရ ရေသန့်ပြန်ချိုးပေးရသည်။

ပြီး ရေချိုးခန်းမှ သူ့အခန်းသို့ရောက်အောင် တွဲခေါ်လာ ရ၏။ ဝိုးချဲ့ပေါ်တင်ပြီး ရေသုတ်၊ အမြန်ဆုံးအဝတ်လဲ၊ အနွေး ထည်ဝတ်ပေးနှင့် သူမ ဖတ်ဖတ်မောသွားသည်။ တကယ့်ကိုပင် နဖူးမှာ ချွေးတွေ ဥလို့။

နောက် ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက် အမြန်ဆုံးဖျော်တိုက် တော့ ဘုန်းနီဒါန်း အိုကေသွားသည်။ မအိုကေနိုင်တာ နွေရင် ကျူးပါပဲ။ မောလိုက်တာ။

သူကတော့ စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးသွားသည့်နွေ ကို ချွန်းလက်သောအကြည့်တွေနှင့်ကြည့်လို့။

“နေ့တိုင်းရေချိုးမယ်နော်၊ ကိုယ့်အကြောတွေ ပိပွင့်သွား သလိုပဲ။ ဒီမှာကြည့်”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်လုပ်ပြတော့ နွေ ဝမ်းသာရပါသည်။

“ဒေါက်တာ့ကိုလည်း သတင်းပို့ဦးလေ ဦးလေး”

“မပို့ဘူး၊ တော်ကြာ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဖိဝကလောက် အထင်ရောက်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်တာပဲ ဦးလေးရဲ့၊ သူ့ဆေးကြောင့်ဥစ္စာ”

“မှားတယ်၊ သူ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ နွေကြောင့်”

“ဟင်! နွေက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“လုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့၊ နွေ့ကို ရယ်စရာတစ်ခု ပြောပြရ ဦးမယ်။ နားထောင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားထောင်မယ်”

“ရှေးတုန်းက လူရိုင်းတွေတိုင်းပြည်မှာ ယောက်ျားတစ် ယောက်သေရင် သုဿန်ခေါ်သွားပြီး အပျိုမလေးတွေက သေတဲ့ လူရှေ့မှာ ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ ဝိုင်းပြီးကခုန်ကြတယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါမှ သေတဲ့လူ တကယ်မသေရင် ပြန်ရှင်လာနိုင်တာ ပေါ့”

“အာ... ဦးနီဒါန်းကလည်း အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အခုလည်း နွေအပြုအစုကောင်းလို့ ကိုယ့် ခွဲသေနေတဲ့အကြောတွေ ပြန်ရှင်တော့မယ်။ ဒါတောင် လူရိုင်းမ ဆွေလို ကမဲပြသေး...”

“ဟာဗျာ... ဦးလေး မကောင်းဘူး”

သူ့သောက်ပြီးသွားသည့် ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး ကောင်
မလေး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ပြေးသွားတော့ သူ့ရင်တွေ နှိပ်ကျန်းခဲ့
သည်။

အကြံအဖန်တွေများတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ သူကလေး
တစ်ယောက်တော့ အမှန်အကန်ဖြစ်ပါစေ။

အခန်း (၆)

ဦးရဲလင်းတစ်ယောက် အကြံအစည်တွေ ထုတ်နေရ၏။
သူက အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့သားအမိက
မြေသွက်လက်သွက်မို့ ပိုပြီးအဆင်ပြေနေကြသည်လေ။

သူ့မှာတော့ ကောက်ခိုနဲ့စောင့်သည့်ခွေးသာသာ။ ထမင်း
စားရရုံပဲရှိသည်။ ငွေကိုင်ခွင့်မရှိ။ ဘုန်းနီဒါနိုးရဲ့ကုမ္ပဏီတွေက
ထည်း ရှယ်ယာတွေနှင့်မို့ သူဝင်ကြလို့မရ။

အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိသည်မို့ တစ်စီးကို ဒေါ်သန်းသန်းစု
တို့က စီးပြီး သူက တစ်စီးဆွဲထားသည်။ အဲဒီကားကို သူ့သား
အား တက္ကစီဆွဲဖို့ ပေးထားလိုက်သည်။ ဒီလိုပဲ မနက်အစောကြီး
သားဆီသွားပို့၊ မိုးချုပ်မှပြန်ယူ။

တောက်ကံ! ဘာမှလည်း ခွင်ဖန်လို့မရ။ ကားလေးတစ်စီး
ပဲ အပိုင်အုပ်ထားရသည်။ ဒါတောင် ဘုန်းနီဒါနိုး ပြန်နေကောင်း
လာလျှင် ရတော့မှာမဟုတ်။ ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ကတော့ စွေဖိုး
အကြောင်းပြ၊ သမီးကိုအကြောင်းပြနှင့် တောင်းလိုက်သည့်ငွေ
တွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲ။

သူ့ရော ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲ။ အစကတော့
ဘုန်းနီဒါနိုးမှာ ဆွေမျိုးရင်းခြာမရှိသည်မို့ သူ့သေလျှင် ကိုယ်အမွေ
ရအောင် အိမ်ပေါ်အတင်းတက်လာခဲ့တာပါ။ ယခုကျ ဖွတ်မရ
စားမဆုံးတော့မှာလား။ ပစ်ရမှာလည်း အဆိတဝင်းဝင်း၊ စားရမှာ
လည်း သဲတရှုပ်ရှုပ်။

သို့သော် ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနွာတို့နှစ်ယောက်
ကို ဒီအတိုင်း လက်မြှောက်အရှုံးမပေးခဲ့ချင်သူမို့ သူလည်း ဆက်
ကပ်နေရမည်။ နောက်အဆင်ပြေရင် ပြေသလို ခွင်ဖန်ရမည်။

ခွေးသူနိုးချင်း သွားဖြဆိုသလို ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့၏ခြေ
လှမ်းကိုလည်း စောင့်ကြည့်မှ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ညီကိုစေတနာရှိလို့
ထက် ကိုယ်စားရမည့်ထမင်းထုပ်ကို သူများစားသွားမှာစိုးလို့ပါ။

မနက်က သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးသို့ကျော့ကျော့သေး
သွားကြတော့ သူလည်း နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားခဲ့သည်။

အမယ်! တော်တော်ရေလျှံနေကြပါလား။ ငါးထောင်တန်
တွေဆိုတာ အထပ်လိုက်၊ တောက်ကံ! ဒါ ခိုးတာလား လစ်တာလား
။ နီဒါနိုးကတော့ ရက်ရက်ရောရောပေးမည်မထင်။ ဒီကောင်က
အကြောတွေသာ မသန်သည်။ သူ့သော့တွေကို လက်ကမချ။
အရေးကြီးသည့်သော့တွေဆို ဘယ်နေရာထားမှန်းပင်မသိရ။

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း မီးခံသေတ္တာထဲပဲ ထားသလား
ဘတ်မှာထားသလားမသိ။ သူဌေးဆိုတာမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ
နောက်နဲ့မရှိ။ သေခါမှသေရော။ ဒါကြောင့် နီဒါနိုးပစ္စည်းတွေက
တော့ လွယ်လွယ်နှင့်ရမည်မထင်။

ဒေါ်သန်းသန်းစုရဲ့အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရင်း
နှိတ်ကြေးခွဲ၊ ဝေစုခွဲမှပဲ ရတော့မည်။

ငွေတွေအဖွေးလိုက်သုံးနေသည့် သားအမိအနားသို့ သူ
မြင်အောင် ကပ်သွားလိုက်တော့ စကားသံတွေ ကြားလိုက်ရ၏။

“အန်တီ၊ ဒီငွေထဲက တစ်သိန်းပဲယူ။ ဒါ သဲစုအတင်း
နှိတ်လို့ရတာ”

“ဟဲ့! နင်အတင်းနှိတ်လို့ရတာဆိုပေမယ့် အိမ်ထဲရောက်
အောင် ငါခေါ်သွင်းတာလေ။ ကိုယ့်တာဝန်လည်းမမေ့နဲ့ဦး။ အခွင့်
အရေးရရင် ရသလိုလှုပ်ရှား”

“အင်းပါ အန်တီရဲ့၊ သဲစုတို့က ပိုင်ပြီးသားပါ။ ရောက်တာ တစ်ရက်ပဲရှိသေးလို့ပါ။ တစ်ပတ်လောက်များ ကြာမယ်ဆိုရင် သူ့အိပ်ရာပေါ် တစ်ခါတည်း တက်အိပ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ခစ် ခစ် ခစ်... ကြည့်လည်းအိပ်ဦး၊ နင်က ခပ်ထထ ဟိုက အကြောတွေသေနေတာနော်။ လိုတာမရလို့ ‘ပိုင်ငိုနေရမယ်’”

“အန်တီကလည်း သဲစုတို့နဲ့တွေ့ရင် သေတဲ့လူ ပြန်ရှင်လာရမယ်၊မှတ်”

“ဟဲ့! ငါက ရှင်စေချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သေစေချင်တာ၊ သေမှအမွေရမှာ”

“အန်တီနဲ့ဘာဆိုလို့ အမွေရမှာလဲ၊ ဦးရဲလင်းကြီး စားသွားလို့ ထိုင်ငိုနေရဦးမယ်နော်”

“ဆိုင်အောင် သမီးက ကြိုးစားပေါ့၊ သဲစုနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ရရင် ပွဲကပြီးပြီလေ”

“သဲစုနဲ့လက်ထပ်ရင် သဲစုပဲရမှာပေါ့ အန်တီရဲ့၊ ကြည့်လည်းပြောပါဦး... ခစ်... ခစ်”

“ခွေးမ! ကျေးဇူးမကုန်းနဲ့၊ ငါခေါ်တင်လို့လည်း ရတနာပုံပေါ် ရောက်လာရသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်... ဟုတ်ပါသတဲ့၊ သဲစုက အန်တီတို့တစ်ဝက်ခွဲပေးမှာပါ။ ကတိအတိုင်းပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်မကိုလည်း လျှော့မတွက်နဲ့နော်။ ဆော်ကြာ ဟိုက အရိုးခံပုံစံလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်သွားဦးမယ်”

“သူ့ကိုနှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့အန်တီရဲ့၊ ဒါဆို ရှင်းသွားမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“နီဒါနိုးက သူ့မှသူ့ဖြစ်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ သဲစုက သည်း လူနာတစ်ယောက်ကိုပြီးဆုံးအောင် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ဆေးနိုင်လို့လား”

“အင်း... ဒါတော့ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူးအန်တီရယ်၊ သူ့တို့တွေက အများကြီး၊ တစ်နေ့လုံး အချိန်နဲ့အမျှ လုပ်ကိုင်ပြုစုဆေးနေရတာ စိတ်မရှည်ဘူး၊ သဲစုတို့က အညွန့်ပဲ ခူးစားချင်တာ၊ အဝင်စိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“အေး... အဲဒီတော့ သူ့ကိုလည်း အလုပ်မဖြုတ်ဘဲ သဲစုပါ အတူတကွကြည့်ပေးပေါ့။ နီဒါနိုးအမြင်မှာ သဲစုက သူ့ကို ထူစိုက်တဲ့ပုံစံရှိပါစေ၊ ညကရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဘာကိုမေးတာလဲ အန်တီရဲ့၊ ညက သဲစုလည်း အိပ်သူတို့လည်း အိပ်တာပဲလေ”

“မိနွေကရော လူနာမစောင့်ဘူးလား”

“သူက ဒရင်ဘက်မှာ အိပ်တယ်၊ ညက ထရသလား မထရသလားတောင် မသိပါဘူးအန်တီရယ်။ ခဲစုက အအိပ်ကြီး တယ်လေ။ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီးလည်း လူနာမကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ကဲ... အန်တီကို တစ်သိန်းခွဲတော့ ပေးပါအေး။ ငါ့မှာလည်း အကြွေးတွေနဲ့မို့ပါ”

အလကားနှိုက်လာသည့်ငွေငါးသိန်းထဲမှ ဝေစုခွဲနေခြင်း ပါပေး။ သူတို့ငွေရနေခိုက် အထည်တွေကြားမှ ဦးရဲလင်း ဘွား ခနဲထွက်လာတော့ ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့နှစ်ယောက် တစ္ဆေမြင်လိုက် ရသလို လန့်ဖြန့်သွားကြလေ၏။

“ကျုပ်ကိုလည်း ဝေစုပေးသင့်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့တု ဝမ်းချည်းပဲ ဝေမနေနဲ့လေ”

“ဘာ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“အခုမှ ဖုံးမနေနဲ့၊ ကျုပ်အားလုံးကြားပြီးပြီ”

“လူယုတ်မာကြီး... မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့”

“ကျုပ်ထက် ခင်ဗျားတို့က ပိုယုတ်မာပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်

ညီမိကငွေတွေကို အမျိုးမျိုးလှည့်ချူနေတာလေ”

“အို... ဒါတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပါ”

“ဩ! တော်တော်ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ဆိုတော့ ကုသိုလ် ကောင်းလို့ပေါ့လေ။ တော်တော်မြင့်မြတ်တဲ့ကုသိုလ်ပဲ။ ကဲ... အခု ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားပြီ။ ကျုပ်ညီကို သွား နှင့်ပြောလိုက်ရဲ့ပဲ”

“လူယုတ်မာကြီး... ရှင်က ဘာတွေပြောနိုင်လို့လဲ”

ဈေးထဲမှာ ခပ်ကိတ်ကိတ်ပြောနေကြသည်က အထည် ဆိုင်တွေနားမို့၊ ဟင်းရွက်တန်းသာဆို မလွယ်။ လူတွေ ကြိတ် ကြိတ်တိုးနေမှာပဲ။

“ကဲပါဗျာ... ကျုပ်တို့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ကြရအောင်ပါ။ လာ... ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူ ရှင်းနေတယ်”

လှမ်းမြင်နေရသည့် တီးရှောတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဦးရဲလင်း ဖိတ်ခေါ်လျှင် ဒေါ်သန်းသန်းစုမှာ အံတကြိတ်ကြိတ်။ သို့သော် မငြင်းနိုင်။

ဆိုက်ထဲချောင်ကျကျစားပွဲမှာထိုင်ပြီး ဒေါ်သန်းသန်းစု အံ သွားစေ့သံနှင့် မေးလိုက်၏။

“ကဲ... ပြော၊ ရှင် ဘာတွေလိဆယ်မလို့လဲ”

“မဟုတ်ရင် မလိဆယ်ရဲပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ သား

အမိမဟုတ်တာရယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ကျုပ်ညီကို အပိုင်ကြိ
မှာရယ်၊ ဒါလေးပဲ ကျုပ်သိတာပါ။ အဲ... နောက်တစ်ချက်လည်း
ကျုပ်သိသေးတယ်၊ ကျုပ်ညီနဲ့ခင်ဗျားတူမ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့
ကျုပ်ညီကိုလုပ်ကြံမှာဆိုတာလေးပါပေါ့။”

“တောက်! ရှင် တော်တော်အောက်တန်းကျပါလား။ ခိုး
ကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ သူခိုးအလုပ်လုပ်တယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဒေါသတွေကြီးနေသလို သဲစုနန္ဒာက
တော့ မကြီး။ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ဦးရဲလင်းကိုကြည့်နေလေ၏။ ဒီ
လူကြီးပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် သူမ ဖြားယောင်းလိုက်မှာပေါ့။ ဦး
ရဲလင်းကလည်း သဲစုနန္ဒာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ...

“မင်းကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ၊ ‘ဒီလူငါး’ရက်
စတောရင့်က အဆိုတော ဝဉ်းကြိုမယ်လေးပဲ”

ဒေါ်သန်းသန်းစု မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် သဲစုနန္ဒာက
တော့ အပြုံးမပျက်။

“ရုပ်တူတာနေမှာပါ ဦးရဲ၊ ဒီလိုပဲ ခုခေတ်ကောင်မလေး
တွေက အပြင်အဆင်တွေများတော့ ဟိုလူနဲ့တူသလိုလို ဒီလူနဲ့
တူသလိုလို”

“မမှားပါဘူး၊ မင်းပါပဲ။ အဲဒီမှာ မင်းနာမည်ကတော့

ချစ်သည်းစိမ့်လေ။ ဦးက မင်းရဲ့ပရိသတ်ပါ။ ဟောဒီလည်ပင်းက
ညှည့်လေးက သက်သေလေ”

သဲစုနန္ဒာရဲ့လည်ပင်းမှည့်လေးကို ထောက်ပြလိုက်လျှင်
တော့ သဲစု မငြင်းတော့ပါ။

“ကဲပါ ဦးရယ်၊ သိလည်းငြိမ်နေလေ။ ခုမှငယ်ကျိုးငယ်
နာတွေ ဖော်မနေပါနဲ့တော့။ ဦးဖြစ်ချင်တာပြော”

“တကယ်လား... ချစ်သည်းလေးရဲ့... ဟဲဟဲ”

ဦးရဲလင်းက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ၊ မုဆိုးဖို။
အသက်က လေးဆယ်ကျော်ခါစမို့ ဝါသနာကြီးပုံရသည်။ သဲစု
နန္ဒာကို ပြုံးကြည့်နေပုံက ဝါးစားတော့မည်နယ်။ ဒေါ်သန်းသန်းစု
အသွင်မှာ ယမ်းပုံမီးကျမတတ်။

“တန်ရာတန်ရာပြော၊ ငါ့တူမက မိန်းမပျက်မဟုတ်ဘူး။
ဖြစ်ချင်တာပြောဆိုတာ နင့်ရဲ့ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့အကြံအစည်ကို
မေးနေတာ”

“ဒေါ်သန်းသန်းစုကလည်းဗျာ၊ ဒေါ်သချည်းပဲ။ ဒေါ်သ
ရှေ့ထားရင် မှားလိမ့်မှာပေါ့။ ဟဲဟဲ... ကျုပ်ကလည်း စတာပါ
ဗျာ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ပြော... ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ဪ... ကျုပ်ညီကို အသေတော့ မသတ်ကြပါနဲ့ ဗျာ။ ခပ်ပါးပါးပဲလုပ်ကြပါ။ သဲစုနဲ့လက်ထပ်ချင်လည်း လက်ထပ် ပေါ့။ လင့်ပစ္စည်း မယားလည်းဆိုင်တာပဲလေ”

“အမယ်! လေသံကတော့ တကယ့်သူတော်ကောင်းလေ သံနဲ့။ ဒါဆို နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်မှာ ကပ်နေသေးလဲ။ နင့်အတွက် ဘာမှအကျိုးမရှိဘဲနဲ့လေ”

“ဪ... ကျုပ်ကတော့ ဆွေမျိုးဝတ္တရားဆိုတာ နဲ့ သေးသကိုးဗျ”

“နားခါးလိုက်တာ၊ ပြောစရာရှိတာသာပြော”

ဒေါ်သန်းသန်းစု အရမ်းကိုပေါက်ကွဲချင်နေလျှင် ဦးရဲ လင်း ပန်းတွန့်ပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောရတော့သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြောပါမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ရတဲ့ဝေစုထဲ ကျုပ်ကိုလည်း တစ်ပုံပေးပေါ့ဗျာ။ ဒါမှတရားမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ရရစေ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလကားတော့ မရ ဘူးနော်၊ အလုပ်ပေါ်ရင် နင်ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုအလုပ်လဲ”

“နီဒါနီးနဲ့ သဲစုနန္ဒာ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့အတွက် နီဒါနီးကို ခွင့်ဆင်ဖမ်းရမယ်လေ။ အဲဒါတွေ ကူညီပေါ့”

“နီဒါနီးက အကြောတွေမသန်တဲ့ဟာ၊ ဘာလဲ... သဲစု ကတိတက်ပြီး နီဒါနီးပေါ် ကားယားခွမှာလား”

“ဟင်! ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ နင် အပြောပက်စက် ထိတ်တာ။ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ ဒီလိုပဲလုပ်သင့်လုပ်ရမှာပဲ။ နင်ဝေစု ထဲမှာ ခွင့်ဆင်ပေးပေါ့၊ အယုတ်တမာကောင်ရဲ့”

“သူတို့ဘက်မှာလည်း ဘော်ဒီဂတ်နစ်ကောင်နဲ့ နွေမ နီးသေးဘယ်လေ”

“ဒါတွေလည်း ထည့်တွက်ရမှာပေါ့၊ ကဲပါ... အားလုံး အဆင်ပြေအောင်သာ ဝိုင်းလုပ်ပေး။ ရတဲ့ဝေစုထဲက လေးပုံတစ် ပုံပေးမယ်”

“နီဒါနီးကိုသတ်တဲ့အထိတော့ ကျုပ်အားမပေးဘူးနော်၊ သဲစုနန္ဒာနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ရုံလောက်ဆို တော်ကြပါဗျာ။ လင့်ပစ္စည်း သောသုံးခွင့်ရှိရင် ပြီးရောပေါ့။ ဝေစုကိုလည်း လေးပုံတစ်ပုံတွေ နှစ်ပုံတွေထက် အတိအကျပဲပြော။ နီဒါနီးမှာ ပစ္စည်းတွေအများ ကြီးပြီပေမယ့် သဲစုနန္ဒာကလည်း ခွဲပေးချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ သတ်ထပ်ဖြစ်ရင် ကျုပ်ကို ငွေသာသက်သက် သိန်းငါးရာပေး”

“ဟဲ့၊ များလှချည်လား၊ ရတဲ့ပစ္စည်းကိုသာ အခြေအနေ အရ ခွဲယူ။ ငွေတော့မပေးနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ ငွေပဲလိုချင်တယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနန္ဒာတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးလျှင်...

“ကောင်းပြီ၊ အလုပ်ဖြစ်ပြီးရင် ပေးမယ်။ နင်သာ နှုတ်
လုပ်ပြီး ခိုင်းတာလုပ်ပေး”

“အိုကေ... ဖြစ်စေရမယ်”

ကလိမ့်စေ့ခြမ်းဆင်မည့် အစီအစဉ်ကြီးကတော့ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အဆင်ပြေသွားပေပြီ။ လောလောဆယ် ဦး
ရဲလင်းကို သဲစုက ငွေတစ်သိန်းခွဲ ပေးလိုက်ရပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်
ကတော့ ဈေးထဲမှာ ထပ်ပြီးဝယ်ခြင်းသုံးဖြုန်းနေကြလေ၏။

ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့်သဲစုနန္ဒာတို့၏ နောက်ထပ်အစီအစဉ်
သစ်ကိုတော့ ဦးရဲလင်းခမျာ မသိရှာပေ။

“ဒီလူကြီးကို အခွင့်သာတာနဲ့ ဒီအိမ်ကလွင့်သွားအောင်
ချောက်တွန်းလိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူ့စရိတ်နဲ့သူ ကြံသွား
အောင် အဆင်းမှာ ဘီးတပ်ပေးလိုက်ရုံပဲ”

အခန်း (၇)

နေ့လယ်ရောက်ပြီမို့ ဒေါ်မြခက်လာဖို့သည့် ထမင်းဟင်း
ဆာကို နွေရင်ကျူး စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ပြီးမှ အိပ်ရာ
ပေါ် လှဲအိပ်အနားယူနေသည့် ခိုဒါနိုးထံ သွားရသည်။

သူဟာ ရောက်စတုန်းကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ပိုပြီးပြည့်
ထား သန်မာလာ၊ စားနိုင်သောက်နိုင်လာခဲ့ပေပြီ။ ဒေါက်တာ
ဆေးတွေက အစွမ်းထက်သလား၊ လူနာကပဲ အိပ်ပျော်နေရာမှ
နိုးထလာသည့်မနန်းဖြူလေးလို ရောဂါမှန်းထချင်နေသလား မသိ
ချေ။

အကျိုးဆက်ကတော့ နွေမှာ သူ့ကို လူနာလိုသဘော
ထား ပြုစုပေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရှက်စိတ်ဝင်လာမိခြင်းပါပဲ။

မနက်ကလည်း ကြည့်ပါလား။ သူ့ကိုထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးပေးရတော့ ရေနံနံ့ထဲမှာထည့်ပြီး ချေးတွန်းပေးရသည့်အခါ ခါတိုင်းလို အရိုးအပြိုင်းပြိုင်း ကိုယ်ခန္ဓာမဟုတ်တော့ဘဲ အသားတွေပြည့်လာ၊ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းလာတော့ နွေရှက်လာမိသည်။

သူ့ကျော၊ ရင်ဘတ်တွေကို ဆပ်ပြာဖြူပွတ်တွေနှင့် ချေးတွန်းပေးရတော့ သူမလက်နုနုလေးတွေမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်။ သူကတော့ သိလိုက်မှာမဟုတ်။

နောက် အဝတ်လဲပေးတော့ရော ပုဆိုးကျွတ်ကျလိုကျွတ်ဘောင်းဘီကဖြင့် အခြေမကျသေး။ ကြာရင် ခက်တော့မှာပဲ။

သူ့ကိုလမ်းလျှောက်ကျင့်ပေးရတော့လည်း ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေလား၊ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေလား၊ တခိုင်းဒိုင်းတဒုန်းဒုန်းသံတွေ သူ့ကြားမှာ စိုးပါဘိ။

ယခုလည်း ခါတိုင်းလို အရိုးငေါငေါမဟုတ်တော့ဘဲ ပြည့်ဖြိုးလာသည့် သူ့မျက်နှာချောချောနုနုကို နွေ မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ။ မျက်တောင်စိပ်စိပ်တွေနှင့် နှာတံပေါ်ပုံက သူ့ကိုပိုပြီးကြည့်ကောင်းစေသလား။ နှုတ်ခမ်းလေးများမှာတော့ အနီရောင်မပီသေး။

“ဦးလေး... ဦးနီဒါနီး”

သူ့ကိုပုံကြည့်ပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် နှိုးလိုက်တော့ သူ့

ထက်ကလေးတစ်ဖက်က ဖြည်းဖြည်းမြှောက်ပေးလာခဲ့သည်။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား”

“အင်း... ထမင်းဆာလို့”

“ပြောရောပေါ့ဗျာ၊ နွေ တစ်ခုခုလုပ်ပေးမှာပေါ့”

“တစ်ခုခုစားလိုက်ရင် နွေ့လယ်စာ စားမကောင်းတော့မှာစိုးလို့”

“အင်း... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒီနွေ ဟင်းကောင်းထယ်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ပုစွန်ထုပ်၊ ကြက်သားသုပ်”

“ဒါပဲလား”

“ဟင်! ဦးလေးကလည်း ဟင်းတွေ ဒီလောက်များနေတာတောင်။ နွေတို့ဆို ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ငရုတ်သီးသုပ်လောက်စားရတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ် ဟင်းတွေအများကြီးချက်ခိုင်းတာကလည်း ကိုယ်စားချင်တာထက် နွေ့ကိုစားစေချင်တာ”

“ရှင်!”

“နွေ ‘ဝ’လာမှ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းမှာ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုလည်း နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထူပေးတွဲပေးနိုင်မယ်လေ”

သူ့စကားက ဘာလိုလိုမို့ ဖိုသွားသည့်ရင်ကလေးကို ပင် မဖိအား။ သူကမ်းပေးသည့်လက်ကို ဆွဲထူတော့ သူက နောက်သို့ပြန်ပြုတ်ကျသွားလျှင် နွေပါ အားလွန်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

“အာ... ဦးလေးကလည်း”

“ဟား ဟား ဟား... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထမင်းတွေဟင်းတွေ ဒီလောက်နင်းကန်ကျွေးနေတာတောင် လူ ကို မနိုင်ဘူးဟေ့။ ရှက်ပါတယ်”

သူကပင် နွေ့ကို ကရော်တွေဘာတွေ ထိုးလို့၊ တော် တော်ဆို။ တော်တော်တိုးတက်ပြီး တော်တော်လူသားသန်လာ သည့်ဦးနီဒါန်းပါပဲ။

“ဦးလေးက ကိုယ်ကြီးလေးထားတာကိုး”

သည်တစ်ခါ သူမ သေသေချာချာဆွဲထူမှ ကိုယ်တော် က ကြွလာခဲ့သည်။ ဦးခွဲပေါ် မတင်တော့ဘဲ သူ့ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တော့။ သူက နွေ့ပခုံးလေးကို ဖက်လို့ဆုပ်လို့။ ခါ တိုင်းနှင့်မတူ။ သူ့လက်တွေ တော်တော်သန်လာခဲ့ပေပြီ။

“ဦးနီဒါန်း တော်တော်ဟုတ်လာပြီ... ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းစားကြည့်ပါလား”

နွေ့အလုပ်ဝင်တာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို သည်းခံဖြတ်ကျော်ရင်း မနက်ဖြန်ဆို တစ်လပြည့် ပြီပေါ့။ ဖေဖေနှင့်မေမေထံ ဖုန်းဆက်ရုံပဲ ဆက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ အင်း... မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ ဖေဖေနှင့်မေမေကြားမှာ ဝင် အိပ်ပြီး တစ်ညလုံးစကားလက်ဆုံတွေ ပြောမည်။ ကိုယ်စားချင် သည့်ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးခိုင်းမည်။

ဦးလေးက ဟင်းကောင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွေး ကျွေး ကိုယ့်အမေချက်ကျွေးသည့် တော်ရိလျော်ရိဟင်းလေးတွေ တို့ ပိုမက်ပါသည်။ ဥပမာ- ပါစွန်သုပ်တို့၊ ငါးပိထောင်းစပ်စပ် တို့၊ ဟင်းရွက်စုံကြော်တို့လေ။ ဒီဟင်းတွေဟာ ဦးနီဒါန်းတို့လို သူဌေးတွေ စားဖူးကြားဖူးမှာမဟုတ်။ ကိုယ်က အဲဒီဟင်းမျိုးမှ ကြိုက်တာ။

“ဟာ... နွေ့ ခွံတာပဲကြိုက်တယ်။ လက်တွေသန်လာ ပြီဆိုပေမယ့် ပစ္စည်းသေးသေးလေးတွေကို မြဲအောင်မကိုင်နိုင် ဆူးပါဘူးကွာ။ ဥပမာ- နွေ့ပခုံးသာဖက်လို့ မြဲချင်မြဲမယ် ထမင်း စားတဲ့ခွန်းခက်ရင်းတော့ တစ်သက်လုံးကိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နွေ့ တို့ တစ်သက်လုံးငှားထားရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဆိုးလိုက်တဲ့တာဝန်ယ်” သူတကယ်ပြောနေတာလားလို့ မော့ကြည့်တော့လည်း

ရုပ်ကြီးက ခပ်တည်တည်။ အေးလေ... ဂိုးဂိုးသားသားပြောတာ နေမှာပါ။ သူက သူငွေကြီး၊ ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူမျိုးကိုလည်း သိပ်ချစ်ခဲ့တာ။

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း နွေ ခွံမယ်၊ လက်နဲ့လား၊ ဖွန်းနဲ့လား”

“လက်နဲ့ပဲပေါ့”

နွေ ကိုယ့်လက်ကိုစင်စင်ဆေးပြီး ဦးနှိဒါန်းကို ထမင်းဟင်းတွေ ခွံကျွေးရပါသည်။ သူမတို့ထမင်းကျွေးနေတုန်း ဒေါ်သန်းသန်းစု နှင့်သစ်နန္ဒာတို့ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုသို့သွားရန် ဘုန်းနီဒါန်းဆီသို့ အရင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သားရေ၊ မေမေတို့ မွေးနေ့တစ်ခုသွားမလို့၊ အဲဒါ လက်ဝတ်လက်စားလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးထုတ်ပေးပါ ကွယ်”

“သဲစုကတော့ စိန်ဝတ်မယ် ကိုကို၊ စိန်တစ်ဆင်စာပေး”

ဘုန်းနီဒါန်း ထမင်းစားရင်း တွန့်သွားသလို နွေလည်း မျက်လုံးပြူးရပါလေ၏။ ဒီလူတွေဟာ အရှက်မရှိတာလား၊ ရဲတင်း ကြတာလား၊ ကိုယ်နှင့်လည်း ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘဲ အတင်း ဆိုင်၊ အတင်းတောင်းနှင်း။

နွေရော နီဒါန်းပါ ထမင်းစားရပ်သွားကြပြီး သူတို့ကို

ခင်းကြောင်ကြည့်နေမိလျှင် သူတို့က ထပ်တောင်းကြပြန်သည်။

“ပေးလေ ကိုကို၊ သဲစုတို့သွားရမယ့်မွေးနေ့က တကယ့် ဂရိတ်တွေ ကိုကိုရဲ့၊ ဗိုလ်မှူးသမီးလေ။ သဲစုနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ခင်ကြတာ”

“မေမေကိုတော့ ရွှေထည်လောက်ပဲပေးပါ သားရယ်၊ အားနာပါတယ်”

ဘုန်းနီဒါန်း ထမင်းစားပျက်သွားပေပြီ။ ဒီလိုလူစားတွေ တို ထုတ်ပေးမိလို့ကတော့ အစစ်နှင့်အတုလဲချင်လဲ၊ ဆုံးချင်လည်း ဆုံးမည်။ ဆုံးဖို့က သေချာပြီးသား။ ယူဝတ်ပြီး ပြန်ပေးမှာကို မဟုတ်။ သည်တစ်ခါ အားနာနေလျှင် သွားလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှမရှိဘူး အန်တီ၊ ငွေပဲထားတာ။ အသုံးမလိုလို့ လုပ်မထားဘူး”

“ဟင်! သမီးမျိုးနဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ရင် စိန်တစ်ဆင်စာ နဲ့ ပုလဲတစ်ဆင်စာ တင်မယ်ဆို၊ သားတို့နှစ်ယောက် လက်မထပ် ခင် တစ်ရက်အလိုကျမှ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှာထားတဲ့ရတနာတွေ မရွေး ခြစ်တော့ဘူးလေ။ ဆေးရုံတက်ရတာတင် ငွေက သိန်းရာကျော် ဘုန်းသွားတာဆိုတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ ပုလဲတစ်ဆင်စာ က သိန်းရာလောက်နဲ့ ရတာမှမဟုတ်တာ။ ဘာလဲ... သားက မေမေတို့ကို စေတနာမရှိဘူးလား။ မဆင်ချင်တာလား။ မယုံလို့ လား”

ငပြုကပင် ပြလို။ သူကပင် ဒေါနှင့်မောနှင့်။ သည်တစ် ခါတော့ ဘုန်းနီဒါနိုး သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

“ဟုတ်တယ်ဗျား၊ ခင်ဗျားက မျိုးအမေဆိုပေမယ့် စိတ် ဓာတ်ချင်းက တစ်ခြားစီပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံးမှာ လောဘချည်း ပဲ။ ဘယ်ပေးလို့ဖြစ်မလဲ”

“အောင်မယ်၊ နင့်ကြောင့်လည်း ငါ့သမီးအသေဆိုးနဲ့ သေရသေးတယ်။ ငါက သမီးတစ်ယောက်လုံး အဆုံးခံထားရပြီး ဘာမှမရတိုက်ဘူးလား။ ပြော... ပြော၊ နင် လူဆိုရင် လူလိုသိ သင့်တယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဘီလူးထွက် ထွက်နေတော့ ဝရန်တာ မှာ အသင့်စောင့်နေသည့်ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမ အနားသို့ရောက် လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့မောင်နှမ၏ဝတ်စုံက ဘောင်းဘီနှင့်တီရှပ် တိုက်နိုက်ရမယ်ဆိုလျှင် အသင့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဒီမှာကွာ... ပြဿနာရှာနေလို့”

“အဒေါ်ကြီး၊ ဆရာကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါ ထမင်းစားချိန်၊ သိတတ်ပါ”

“အောင်မယ်၊ နင်တို့က လူပါးဝလို့၊ သူများငှားထားတဲ့ တွန့်တွေကများ။ တောက်!”

ငွေလသာက ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့်သဲစုနန္ဒာကို လက်နှစ် ခက်နှင့် အပြင်သို့ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမက သန်မာပြီး စာရာတေးမယ်မို့ ထိုနှစ်ယောက်ကိုတော့ ခပ်သာသာ။

“နွေ့၊ တံခါးပိတ်ထားလိုက်”

ဘုန်းနီဒါနိုးက နွေ့ကိုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ သူ့ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့သားအမိ စကားများနေကြပေသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတစ်ခုကတော့ ရှင်းသွားပြီလေ။ ဒီလိုဆိုတော့ သည်း ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမက အားကိုးရသား။

“ဦးလေး ထမင်းဆက်စားတော့မလား”

“မစားချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းစားတာပဲ ထိုင်မျှော်တော့ မယ်”

တကယ်လည်း သူ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ကိုယ့်

နေရာမှာထိုင်ပြီး ကောင်မလေး စားနေသည်ကိုသာ အားပါးတရ ထိုင်ကြည့်ချင်နေမိသည်။ သိမ်မွေ့သောချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဒါလား။

မျိုးနှင့်တုန်းက ပူလောင်သောရမ္မက်များနှင့် သိမ်းသွင်းဖြားယောင်းခံနေရကြောင်း ယခုတွေ့ကြည့်တော့မှ သိလာခဲ့သည်။ သူ့ကုမ္ပဏီမှ သာမန်ဝန်ထမ်းကောင်မလေး“မျိုး။ သူနှင့်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားပြီး သူ့အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည့်မျိုး သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာလား။ မာယာတွေလား။ ယခုပြန်တွေ့ကြည့်တော့ မသေချာ။

ရဲတင်းလှသည့်မျိုးဟာ သူ့အိမ်ထဲ လိုက်လာပြီး သူ့ကို သိမ်းသွင်းထားလိုက်တာပါပဲ။ သည့်နောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့အထိ ပြင်ဆင်ပြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူမက ဆုံးပါးသွား။ ကိုယ်က ဒုက္ခိတကြီးဖြစ်ကျန်ခဲ့။

ယခုတော့ နွေဆိုသည့် စိတ်နှလုံးဖြူစင်သည့် သဘောဖြူမလေးကို သူနှစ်သက်မြတ်နိုးမိပြန်ပါပြီလား။ သူကလေးရဲ့ အရိပ်ကိုကြည့်ရင်း သူကလေးရဲ့ပြုစုယုယမှုတွေမှာ သူဟာ သစ်ခြောက်ပင်ဘဝမှ ပြန်လည်နိုးထလာရပြန်ချေပြီ။

ကလေးလေးလို ထမင်းကိုအားပါးတရစားနေရှာသည့်

နွေ့ကိုကြည့်ပြီး သူသနားကြင်နာနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလေးဟာ ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားပြီး (၂၄)နာရီ အမှုတော်ထမ်းနေရှာသူလေးပါ။

သူမက ကိုယ်စားနေရင်းမှ သူ့ကိုလှမ်းခွံတော့ သူက ယောင်ပြီး စားမိသည်။ သည်လိုနှင့် လေးငါးလုပ်လောက် ထပ်ပြီးစားဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားပြီးချိန်လောက်မှာ ဒေါ်မြခက် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် လာရောက်သိမ်းဆည်းရင်း နွေ့ကို စကားတစ်ခွန်း ကပ်ပြောသွားသည်။

“နွေ့ရေ ဟိုသားအမိကို သတိထား။ အရမ်းကိုကြိမ်းမောင်းသွားတယ်။ ညကျ တွေ့မယ်တဲ့”

“ဟင်!”

ညကျတွေ့မယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာဒုက္ခတွေ ပေးမလို့လဲ။ ဦးလေးမှာ ကိုယ်ရံတော်တွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အတွင်းမှ ပူးသတ်ရင် ရတာပဲ။

“ဒေါ်မြခက် ဘာပြောသွားတာလဲ နွေ့”

“ဟိုသားအမိက ကြိမ်းမောင်းသွားတယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုကြိမ်းသွားသလဲ ကိုယ်တို့မှာ ကရာတေးခါးပတ်နက်တွေနဲ့ပဲကွာ”

၁၄၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

“သူတို့က အပြင်မှာ နေတာ၊ ဦးလေးအခန်းထဲ သဲစု ပါဝင်အိပ်တော့ သူထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရင် ရတယ်လေ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို သူ့ကိုအထဲမှာမအိပ်ခိုင်း တော့ဘူး၊ နွေပဲ စောင့်အိပ်ပေး”

“အင်း...”

သူမတစ်ယောက်တည်း အိပ်ချင်လို့ စကားခေါ်တယ် များ ထင်သွားပြီလား။ အတွေးနှင့် နွေရှက်သွားစဉ် သူက...

“ကဲ! ဆေးတိုက်၊ ပြီးရင် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ဖတ်ပြ”

သူခိုင်းသည့်အတိုင်း နွေ ဆေးတိုက်ပြီး စာဖတ်ပြရပြန် ပါသည်။ သူက ဂိုးချဲ့ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ဒရင်းဘက်ပေါ်သို့ ပြောင်းခိုင်းသဖြင့် ပြောင်းပေးရသေး၏။ ဟိုးအရင်က အထီးဆို ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးခဲ့သည့် နွေ့ခမျာ ယခုတော့ သူ့ကို တွဲရ ထူရ သိပ်ရ လမ်းတွဲလျှောက် ရနှင့်။

“ဦးလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာဖတ်လို့ ရရဲ့သားနဲ့”

“နွေ့အသံလေး ကြားချင်လို့ပါ၊ ဖတ်ပြ... နားထောင် ရင်းနဲ့ ကိုယ်အိပ်မယ်”

နောက်ဆုံး သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရသည်သာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

ယခုည သူ့အခန်းထဲမှာ အခွေတိုက်ကြည့်နေသည့်အထဲ သဲစုနန္ဒာမပါ။ နွေ့လယ်က စိန်ရွှေတောင်းသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ထားလို့ ထင်သည်။ မလာတာ ကောင်းတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ သားအမိပုံစံက မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားရသလိုဖြစ်နေပေပြီ။

ဘယ်တော့ အန္တရာယ်ပေးမလဲဟု တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ ရ၏။ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်သေး။ တိုးတက်လာ ပေမယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်လိုတော့ မသန်စွမ်းသေးပါ။ ဒီလို ပဲ ဆေး၊ ပြုစုကုသမှု၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေနှင့် ပြန်ပြီးထူထောင်ရ မည်ထင်သည်။

သူ့အခန်းထဲမှာ ရွှေလရောင်၊ ငွေလသာနှင့် နွေတို့ပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိသည်။ ဟာသကားမို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်နှင့်ရယ်မောနေကြစဉ် အခန်းထဲသို့ သဲစုနန္ဒာ ဝင်လာသဖြင့် အားလုံးပင် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

သဲစုနန္ဒာကတော့ နေ့ခင်းက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည့်နယ်၊ မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်။ ဝတ်လာတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ မျက်နှာမှာ ရောင်စုံခြယ်သထားသလို ဂါဝန်က ပါးပါးလှုပ်လှုပ်။ အတွင်းမှ ဘရာဇီယာနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီကို မြင်နေရ၏။

သဲစုနန္ဒာ၊ ဘုန်းနီဒါန်းထိုင်နေသည့် ဦးချဲ့ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး ပေါ်ပေါ်မေးတင်လိုက်တော့ ကျန်သည်လူတွေ ကြည့်မိကြသည်။

“ကိုကို၊ နေ့လယ်က ကိစ္စ ဆောဇီးနော်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုကိုက သဲစုတို့ကို ဘယ်ယုံမလဲ။ သူစိမ်းတွေပဲဥစ္စာ။ မာမိကတော့ ပြောနေတယ်။ မမမျိုးနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ပေမယ့် သဲစုနဲ့တော့ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်တဲ့”

ဘုန်းနီဒါန်းနှင့်အတူ အားလုံးတွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြ၏။ လာပြန်ပြီ ဗျူးဟာတစ်မျိုး။ ဘုန်းနီဒါန်း အားနာမနေနိုင်။ တော်ကြာခါးပါမည့်အဖြစ်။

“ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယုံချင်တော့ဘူး။ ကံကောင်းလို့မသေ

ဒါတော့ ပြန်ကောင်းသွားရင်လည်း ဘုန်းကြီးပဲဝတ်တော့မယ်”

“ဪ... ဪ... တော်တော်တရားပေါက်သွားပြီ။ ဟုတ်လား။ စကားကိုအကုန်မပြောပါနဲ့ကိုရယ်။ အဲစားကိုသာ ကုန်အောင်စားပါ”

“ဟုတ်တယ်။ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ ဟိုဘုန်းကသာ မျိုးနဲ့အတူ ငါပါသေခဲ့ရင် ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေအားလုံး သားခဲ့ရမှာပဲ”

“အဲဒီလောက် တရားရနေတာတောင် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေတို့ ဖက်တွယ်တုန်းနော်”

သဲစုနန္ဒာကလည်း နေ့လယ်ကကိစ္စကို ကျေနပ်ပုံမရ။ ဘုန်းနီဒါန်း ဘယ်လိုချေပမလဲ။ နွေတို့သုံးယောက်မှာ နားတစွင့်စွင့်။

“ဒါကတော့ ကိုယ်ရှာဖွေထားတဲ့ပစ္စည်းပဲ။ အကျိုးရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ သုံးချင်တာပေါ့။ ကြည့်နေပါ။ ငါနေကောင်းသွားရင် ပစ္စည်းတွေကို လှူသင့်တဲ့နေရာတွေ လျှောက်လှူပစ်မယ်။ ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့လူတွေကိုပေးမယ်။ ဒါန သီလ ဘာဝနာတွေ ဖြည့်ကျင့်မယ်”

ဘုန်းနီဒါန်းစကားကို သဲစုနန္ဒာက တလွင်လွင်ရယ်သံ

နှင့် လျှောင်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကြားဖူးနားဝတွေပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ကိုကိုပါရမီ နုပါသေးတယ်ရှင်။ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဦး။ တောမထွက်ပါနဲ့ဦး။ အိမ် ထောင်လေးဘာလေးပြု၊ ကိုယ့်ရဲ့မျိုးဆက်လေးဘာလေး ချန်ထား ပြီးမှ တောထွက်ပါရင်”

ဘုန်းနီဒါနိုး ဘာစကားမှပြန်မပြောတော့။ သဲစုနန္ဒာက သူ့ပေါင်ကိုပွတ်သပ်နှိပ်နယ်နေလေ၏။ ဘုန်းနီဒါနိုး မကြိုက်ပါ။ လွန်လာပြီ။ သည်တော့...

“နွေ ငါ့ကိုဆေးတိုက်တော့၊ အိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနီဒါနိုး။ နွေ... နွေက အချိန် စောသေးလို့ပါ”

“စောစော... ခုတိုက်”

နွေ သူ့အမိန့်အတိုင်း ဆေးနှင့်ခွားနီပူလေး တိုက်ရ သည်။ နောက် အိပ်ရာထဲသွေ့ဖို့ သူမ တွဲထူလိုက်တော့ သဲစုနန္ဒာ ကလည်း ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် ဝင်တွဲလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ပုံက တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဖက်လိုက်ခြင်းသာ။ ဘုန်းနီဒါနိုး စိတ်တိုနေရသည်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့လည်း သဲစုနန္ဒာက အားလွန်

သလိုလိုတာလိုလိုနှင့် ဘုန်းနီဒါနိုးအပေါ် ပစ်ကျလိုက်သေးသည်။ ဦးတော့ ခိုးခိုးခစ်ခစ်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုလိုက်သေး။

“ကိုကို သိပ်ဆိုးတာပဲ”

ဘုရားအဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။ ဘုန်းနီဒါနိုးရင်ထဲမှာ တျာလိကျလိနှင့်။ သူ သည်းမခံနိုင်တော့။ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်၏။

“သွား... ငါ့အနားမှာ ဘယ်သူမှမနေကြနဲ့။ ဘယ်သူမှ ခလာကြနဲ့။ သွား... သွားကြ”

တကယ်တော့ သဲစုနန္ဒာ ပလီနေတာကို မုန်းလွန်းလို့ပါ။ သို့သော် အားလုံးပင် မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ထွက်သွားဖို့ကြိုး စားကြပေမယ့် သဲစုနန္ဒာကတော့ သူ့အိပ်ရာနားမှာ အောင်နိုင်သူ အပြုံးနှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့လေ၏။

ခုတ်ရာ တခြား၊ ရှရာ တလွဲ။

“နွေ ကျန်ခဲ့၊ နွေနဲ့ငွေလသာ ငါ့ကိုစောင့်ပေး။ ကျန်တဲ့ သူတွေ အပြင်ထွက်တော့”

အဓိကက သဲစုနန္ဒာ သူ့အနားမှာ မရှိစေချင်တာပါပဲ။

သို့သော် သဲစုနန္ဒာတို့က ပြောင်သည်။

“ကိုကိုကလည်း နွေလသာက ဘော်ဒီဂတ်ပဲ။ သူ့ကို လူနာစောင့်ခိုင်းရမှာ အားနာစရာ။ သဲစုပဲ စောင့်ပေးမှာပေါ့။ အား

မနာပါနဲ့ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့သဲစုက...”

“တော်... တန်... တိတ်! ငါ့စကား နားထောင်၊ နွေ
နဲ့ငွေလသာပဲ စောင့်ပေး။ သွား... ကြောက်လွန်းလို့ပါ မယ်မင်း
ကြီးမရယ်။ နင့်ကြောင့် ကြာရင် ငါလုံးပါးပါးရလိမ့်မယ်”

“ကိုကိုကလည်း”

သဲစုနန္ဒာ ဘုန်းနီဒါနီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
ပလီဖို့ပြင်လျှင် နီဒါနီလှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ရွှေလရောင်”

“ခင်ဗျာ”

“သူ့ကိုဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

“အောင်မယ်! ထိရဲထိကြည့်ပါလား”

“ကျွန်တော် မထိရဲဘူးဆရာ”

“ကျွန်မ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ငွေလသာက မိန်းမသားချင်းမို့ သဲစုနန္ဒာကို အရုပ်တစ်
ရုပ်လို ကောက်ဆွဲပြီး အပြင်သို့အားနှင့်တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ပြီး အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အပြင်သက်ကမချော စွေစွေခုပ်ပြီး သွေးတိုးနေလောက်
ချိန်မှာ အထဲက ဘုန်းနီဒါနီကတော့ စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“တန်တယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘော်ဒီကတ်ငှားထား
ရတာ တန်တယ်။ အပြင်ရန်မရှိပေမယ့် အတွင်းရန်သူတွေကို
ကာကွယ်ပေးလို့ရတယ်။ ကဲ... နွေ ငါ့ကိုပြန်ထိုင်ပေးဦး”

“ဦးနီဒါနီပဲ အိပ်မယ်ဆို”

“မအိပ်ပါဘူး နင့်မိထွေး သောင်းကျန်းနေတာမမြင်ဘူး
လား။ လူတွေတစ်လျှောက်ကြီးထဲတောင် အတင်းဖက်တက်နေတာ၊
ငါတစ်ယောက်တည်းများဆို ဗလက္ကာရပြုမှာတောင် ကြောက်ရ
တယ်”

“အာ... ဦးလေးကလည်း”

ရွှေလရောင်ကတော့ ရယ်မောရင်း ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဗလက္ကာရပြုလောက်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိထားနော်ဆရာ။ လူကိုလိုချင်တာမဟုတ်ဘူး
ငွေကိုလိုချင်နေကြတာ”

“ငါသိတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့လိုဒုက္ခိတကို ဘယ်မိန်းကလေး
ကများ မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်မှာလဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမက်မောတာပဲဖြစ်
ရမှာပေါ့။ ကဲပါလေ၊ ဟာသကားပဲ ဆက်ကြည့်ရအောင်၊ စော
စောက စိတ်ချမ်းသာနေတာလေးတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပြီ”

သူ့ကို နွေ အိပ်ရာမှထူပြီး ထိုင်ပေးလိုက်တော့ အိပ်ရာ

ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ကပင် တိဗီကြည့်နေခဲ့၏။ နွေ့ရင်ထဲ ဦးနီဒါန်း ပြောသည့်စကားအတွက် ခံစားနေရတာ၊ သူကတော့ သိမည် မထင်။

‘ငါ့လိုဒုက္ခိတကို ဘယ်မိန်းကလေးကများ မေတ္တာစစ် နဲ့ ချစ်မှာလဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မောတာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့’တဲ့။

ငါ့စေတနာတွေ ဦးနီဒါန်းအပေါ် များနေတယ်။ သူ့ကို စိတ်မချလို့ အနားမှတစ်ဖဝါးမခွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုပေး နေပေမယ့် သူကတော့ သူဟာ သူဌေးကြီးမို့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့လို့ထင်မှာပဲ။ ငါ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်လည်း ပြန်ကြည့် ရမယ်။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ သူတို့အဆင်မပြေ ရဲ့လား။

မောင်လေးကိုလည်း ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ရဦးမယ်။ လိုတာလေးတွေဝယ်ခြမ်းပြီး သွားပို့ရမယ်။ ရဲဘက် ပို့မပစ်အောင် ငွေသွားပေးရဦးမယ်။

ဘုန်းနီဒါန်း ဟာသကားကိုကြည့်ပြီး ရယ်နိုင်နေပေမယ့် နွေ့ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းစိရိရိမှာ မှီထိုင်နေရင်း မျက်ရည်ကျ နေမိသည်။

ငါ့ရောက်တာ့ ဝာစ်လပြည့်ပြီ။ မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ ခုန့်တောင်းပြီး ပြန်တော့မယ်။ မောင်လေးဆီ ထောင်ဝင်စာသွား ဆွဲရဦးမယ်။ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး။ မောင်လေး ဆောင်ထဲမှာ အရမ်းဆင်းရဲပင်ပန်းရှာမှာပဲ။

ထောင်ရှိတာ လူဆိုးတွေအတွက် ကောင်းပါတယ်။ ဒါ ဆယ့် မောင်လေးလို မှားယွင်းပြီး ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရတဲ့သူတွေ အတွက်တော့ နာကြည်းမုန်းတီးစရာပါ။

ခုဆို မောင်လေးခမျာ ဆယ်တန်းတက်နေရင်း အမှုဖြစ် ခုသည်မို့ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးရရှာပေပြီ။ မောင်လေးရဲ့ရှေ့ ခေးဟာ မတွေးရဲစရာ။ အေးလေ... အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဒညာတစ်ခုခု သင်ပေးရမှာပေါ့။

အတွေးထဲမှာ သူတို့မိသားစု၏ သာယာနေသည့်ဘဝ လေး ရစရာမရှိအောင် မျက်စိနဲ့ရတာကို သေသေချာချာတွေးမိ ပြီး နွေ့ တရှိုက်ရှိုက်ဖြစ်လာသည့်အခါ အသံတွေကျယ်လာတော့ သည်။

အားလုံးပင် သူမကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ကြ၏။
“နွေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ။ လာ... ကိုယ့် အနားလာခဲ့လေ”

ဦးနီဒါနိုးက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းခေါ်သလို ငွေလသာတို့ မောင်နှမကလည်း သူမအနားသို့ရောက်သွားကြ၏။ နွေကတော့ လိပ်မလေးလို မျက်ရည်တွေကို ဘယ်ညှာသုတ်လျက်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဖေဖေနဲ့မေမေကို သတိရသွား လို့ပါ။ ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်ဝင်နေတာ တစ်လပြည့်ပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

ငွေလသာက သူမပန်းကိုဖက်ပြီး အားပေးရှာ၏။

“နွေရယ်၊ ဒါများ မနက်ဖြန်ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လိုက် ပေါ့။ မိဘကိုအောင်းမေ့တာများ ငိုစရာလားနွေရယ်။ ငွေတို့ဆို နယ်ကလာနေရတာ၊ မိဘတွေဆီ လတိုင်းမပြန်နိုင်ပါဘူး။ သုံး လေးလနေမှ တစ်ခါပြန်ရတာ”

“နွေမိဘတွေက ကျန်းမာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေက ခြေတစ်ဖက်လက်တစ်ဖက်မသန်ဘူးလေ။ မေမေမျော ရှေးလည်း ရောင်းရ၊ ထမင်းဟင်းလည်း ချက်ရ၊ ဖေဖေလည်းပြုစုရနဲ့ အရမ်း ကိုပပ်ပန်းရှာမှာ။ နောက်ပြီး ထောင်ကျနေတဲ့မောင်လေးဆီလည်း ကျွန်မသွားတွေ့ရမယ်။ လိုအပ်တဲ့စားစရာလေးတွေ သွားပေးရ မယ်။ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ သွားနိုင်တဲ့သူရှိတယ်”

ပြောရင်းမှ နွေ့မျက်ဝန်းလှလှမှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာ

တော့ ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမ သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေ မိသည်။ ဘုန်းနီဒါနိုးကတော့ ပြောစရာမလိုတော့။

တကယ့်ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်နှင့် တိုးတိုးလေးပြောပြနေ ရှာသည့်မိန်းမငယ်လေးအား သူပြောမပြတ်အောင် ကြင်နာမိ သနားမိ မြတ်နိုးမိပါသည်။

တစ်လလုံးလုံး ဘယ်သူ့မှာပြုခဲ့မှတော့အောင် ပြုစုလုပ် တိုင်ပေးခဲ့သည့်ကောင်မလေး။ သူ့နာပြုတွေက သူတို့တာဝန် အတိုင်း လုပ်ပေးမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့နာပြုမဟုတ်သည့်ကောင်မ လေးကတော့ သူ့ဖေဖေကိုပြုစုပေးသလို၊ သူ့မောင်ဘွားကိုပြုစု ပေးသလို။

သူ့စိတ်ထဲ ထင်မိပါသည်။ သူကလေးရဲ့တာဝန်မှာ စေတနာ မေတ္တာ စိတ်ကောင်းရှိမှုတွေက တော်တော်များများပါ ဝင်နေမည်ဟု။

သူ နွေ့ကို သူ့အနားလှမ်းခေါ်ပြီး သူ၏တိုးတက်လာ သည့်လက်များနှင့် မျက်ရည်များကို ယုယစွာ သုတ်ပေးမိသည်။

“ပြန်ရမှာပေါ့ ကလေးရယ်၊ မနက်ကျ ပြန်လေ။ ညနေ ပြန်လာမှာမဟုတ်လား။ တစ်ရက်တော့ ကိုယ် ရွှေလရောင်တို့ မောင်နှမရဲ့အကူအညီနဲ့ နေလိုက်ပါမယ်”

ဘုန်းနီဒါန်းရော နွေပါ ခံစားနေကြရသည်။ အခြေအနေတွေ ပေါ့ပါးဖို့ ရွှေလရောင်က အရွှန်းဝင်ဖောက်သည်။

“ဆရာကလည်း သဲစုနန္ဒာရှိသားပဲ၊ သူကမှ ဆရာကို ကိုယ်ဖိရင်မိပြုစုမှာ။ အခြေအနေပေးရင်ပေးသလို ဗလက္ကာရတောင် လုပ်သွားဦးမှာ”

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ မိန်းကလေးထွေရှေ့မှာ”

“ဟီးဟီး... ဆရာမလိုချင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပေး ကျွန်တော်က ရုက်တတ်တော့ အဲလိုရုက်ကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်မှ လိုချင်တာ”

“ခွေးကောင်၊ ကဲ... မင်းတို့မောင်နှမ ထွက်တော့”

“လသာ အိပ်စောင့်ပေးမယ်လေဆရာ၊ နွေတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့”

ငွေလသာ၏စကားမဆုံးသေး။ ဘုန်းနီဒါန်း ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်! ငါက သူ့ကိုဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အနိုင်နိုင်။ သူထူမှထရတာ။ အပိုတွေ။ ငါ့အခန်းထဲ လူများရင် အိပ်မပျော်ဘူး”

“အမယ်... ဆရာအခန်းထဲ ခါတိုင်းလည်း သဲစုနန္ဒာ

ပါ အိပ်တာပါနော်”

“ငွေလသာ”

“ရှင်”

“နင်တော်တော်လျှာရှည်တယ်၊ ထွက်ဆိုထွက်”

“ရက်... ဆာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်ပြေးကြသည်။ ဘုန်းနီဒါန်းရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာပါ။ အခန်းထဲမှာ ကုတင်တစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့်၊ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် သိရအောင် အခန်းတံခါးကို ဟထားပြီး တစ်ယောက်စီ အိပ်ကြသည်။ တစ်ယောက်အိပ် တစ်ယောက်စောင့်ပေါ့။

အခန်းထဲမှာ နွေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့ အားငယ်သလိုလို ရုက်သလိုလို၊ ဦးနီဒါန်းကတော့ သူပြောသလိုပါပဲ ကိုယ်ထူပေးမှ ထနိုင်ထိုင်နိုင်သည်။

“နွေ တံခါးပိတ်လိုက်တော့”

“ဟတ်ကဲ့”

နွေ အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်ရသည်။ ပြီးတော့ တံခါးနားမှာပင် ရပ်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ သူဟာ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုပေမယ့် ခါတိုင်းလို အရိုးအပြင်းပြင်းနှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ ပြည့်

မြူးလှပလာပြီမဟုတ်ပါလား။

သူဟာ အသက်ဝင်လာတော့မှာလား...

“လာလေ၊ ကိုယ့်အနားကိုလား၊ မင်းခံစားနေရတာတွေ ပြောပြပါလားကွယ်။ ဒါမှ မင်းရင်တွေ ပေါ့ပါးသွားမယ်။ ကိုယ်လည်း ကူညီနိုင်တာပေါ့”

နွေ သူ့အနားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားတော့ သူ့ကလက်ကလေးကမ်းကာ ကြိုဆိုသည်။ နွေ သူ့လက်ကို လှမ်းယူရမှာလား မယူရဘူးလား။ ကောင်းကောင်းမသန်သေးသည့်လက်ကလေးမချာ မြှောက်ထားရတာကြာလို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတော့ နွေ သနားကြင်နာစွာ လှမ်းကိုင်လိုက်မိပါသည်။

“အို!”

နွေလက်ကို သူ့ကတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့အနားသို့ ဆွဲခေါ်လိုက်သလိုပင်။

“ဦးရေ့၊ တော်တော်သန်မာလာပြီနော်၊ နွေ မရှိရင် တောင်ရပါပြီ”

“နွေ ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ”

သူ့ဆွဲထားသဖြင့် နွေ သူ့ကတင်းနားမှာ ရပ်နေရာမှ နှုတ်ထောက်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ သည်ညတော့ မိသားစုအတွက် ခံ

စားနေရတာမို့ နွေအသည်းနှလုံးက ယဲ့ယဲ့လေ။

ပြီတော့မည့် တိမ်မည်းညိုတွေလို... နွေအသံတွေ ဘုန်းယင်လာကြပြီ။ မျက်ရည်က ဝဲချင်ချင်။

“နွေ ဒီမှာမနေချင်တော့ဘူး ဦးနီဒါနိုးရယ်၊ ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့သားအမိရဲ့ ငြူစုစောင်းမြောင်းမှုတွေကို ဆက်ပြီး ဒဏ်ခံနိုင်တော့ဘူး။ ဦးနီဒါနိုးက သူဌေးပါ။ တကယ့်နာစ်စစ်စစ်တွေ နေ့နစ်ယောက် ညနစ်ယောက်လောက် ထားလိုက်ရင် ဒီထက်တောင် အဆင်ပြေဦးမှာပါ”

“နွေ... နွေ မင်းဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ့်အပေါ် မင်းရဲ့စေတနာတွေ ကုန်ခမ်းသွားပြီလား”

ဘုန်းနီဒါနိုးအသံကလည်း ကမူးရှူးထိုး။ သူ့မှာ ဘယ်သို့စိတ်တွေဝင်လာပြီး ဘယ်လိုခွန်အားတွေ ရရှိလာတော့သည် ဆယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေအာရုံတွေ တဖျစ်ဖျစ်မြည်လာသလို ခံစားနေရ၏။

နွေကတော့ သူ့ကိုမောမကြည်ပါ။ လည်ပင်းလေး လိမ်ထားပြီး မျက်ရည်တွေ ပါးပေါ်စီးကျလျက်။

“စေတနာ မေတ္တာတွေဆိုတာ အလကားပါဦးလေးရယ်၊ တကယ့်တကယ်ကျတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက

ဘာမှကုန်မရှိ သရေမရှိတဲ့ လူနာစောင့်ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ မလေးစားဘူး။ ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ကလည်း ခွေးတစ်ကောင် လောက်ပဲ သဘောထားတယ်။ ထမင်းကြမ်းခဲပြထားလို့ ကပ်နေတာတဲ့။ နွေ့ကိုသွားခွင့်ပေးပါတော့ ဦးလေးရယ်။ ယူထားမိတဲ့ ခြောက်လစာကို ကျွန်မ ဒီလက်စွပ်လေးနဲ့ အလျော်ပေးခဲ့မယ်။ ဒါ အသွားပေးခဲ့တဲ့အမွေ၊ ရွှေက တစ်မတ်သား။ ကျောက်က တွင်းထွက်အစစ်လေးဆိုတော့ အနည်းဆုံး သုံးသိန်းကျော်တော့ တန်မှာပါ”

“နွေ့ မင်းတကယ်ပြောနေတာလားဟင်၊ မင်း တကယ်ပဲ ငါ့ကိုထားခဲ့တော့မှာလား”

တုန်ယင်သောလက်များနှင့် နွေ့ကိုဖမ်းဆွဲတော့ သူမ ရုန်းလိုက်သဖြင့် ဘုန်းနီဒါန်းတစ်ကိုယ်လုံး ကုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

“အို!... ဦးလေး”

“သွားသွား... မင်းလည်း ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့နဲ့ ဘာထူးသလဲ။ ငါ့နဲ့လုံးသားကို ပါးပါးလှီးမယ့်လူတွေ။ မင်းက ပိုဆိုးတယ်။ ငါ့ကိုကြင်နာသယောင် သနားသယောင် စေတနာမေတ္တာ ရှိသယောင်နဲ့ တစ်လလုံးချည်ပြီးတုပ်ပြီးဖြစ်အောင် ပြုစားပြီးမှ

ငါ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အနီးကပ်ဆုံး နေသူပဲ”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ နွေ့ကိုဆက်ပြီးထား။ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်လည်း နွေ့ ထွက်မသွားတော့ပါဘူးရှင်”

ကုတင်အောက် ကော်ဇော်ပေါ်မှာ သူ လဲလျောင်းလျက် နွေ့ကို သူ့အနားသို့ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားတော့ နွေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ့ စီးမိုးနေရသည်။

“ဦးလေးကို ပိနေပြီ”

“ဝိ... ဝိ... နွေ့ရယ်၊ တုံးလိုက်တာ။ မင်းတစ်ခါမှ ညည်းစားမထားဘူးဘူးလားဟင်”

“ဟာ... ဦးလေးကလည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန်”

“ဒါဆိုလည်း မှတ်ထားလိုက်တော့ အခု ကိုယ် နွေ့ကို ချစ်တယ်၊ သနားတယ်၊ ကိုယ်နေကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းလက်ဆုပ်မယ်။ ကိုယ်ဟာ... နွေ့ရဲ့ရည်းစား၊ ချစ်သူ၊ နောက်တော့ သားကျားဖြစ်မှာ”

“ဟာ... ဦးလေးကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဪ... ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေး

နဲ့လား မေးနေပြန်ပါပြီ။ ချစ်လို့ချစ်တာယ်ပြောတာပေါ့ကလေးရယ်၊ ကဲ! ခုည ဒီကော်စောပေါ်မှာပဲ အတူအိပ်ကြမယ်နော်”

“အို! ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဦးလေးက...”

နွေ့မျက်နှာလေး ရဲတွတ်ပြီး နွေ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲနွေးပူထဲ ဆင်းနေရသလို တရှိန်ရှိန်ပူလောင်နေရသည်။ ဘယ်လိုခံစားမှုကြီးပါလိမ့်။

“ကိုယ်က မသန်မစွမ်းတဲ့ အရပ်ကွားကြီးပါ နွေ့ရယ်၊ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး”

“အမယ်... နွေ့က မိန်းကလေးပဲ၊ အပျိုလေးပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းရမှာပေါ့။ ဦးနီဒါနဲ့ဘာသာ အိပ်၊ နွေ့ ဟိုတက်ကုတင်မှာ အိပ်မယ်”

“မရဘူး ကိုယ် ဒီည နွေ့နဲ့အတူအိပ်မယ်။ ဒီကော်စောပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကုတင်ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်”

“နီး... နီး... မရဘူး ဦးလေး လူလည်မကျနဲ့”

“မကျပါဘူး ကိုယ်က ဘာလုပ်နိုင်တာမှတ်လို့၊ နွေ့ကို ပြောပြရဦးမယ်၊ ရှေးဇာတ်ထုပ်လေးတစ်ထုပ်လေ၊ ကိုယ်တို့အနီခေတ်က ဇာတ်ပြား”

“ဘာလဲ၊ ဘာမဟုတ်တာတွေ ပြောမလို့လဲ”

“မဟုတ်တာ မပြောပါဘူး။ ဟုတ်တာပဲပြောမှာ။ ကိုခေါင်တို့ဇာတ်ထုပ်လေ၊ နွေ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဘုရားကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးအယ်မဟုတ်လား။ မဟာပဒုမမင်းတော်လေ”

“ကဲ... ပြောပါဦး”

“မဟာပဒုမမင်းသားက ဘုရားလောင်း၊ သူ့မိဖုရားက နိဗ္ဗာနအလောင်းပေါ့၊ တိုတိုပြောရရင် မဟာပဒုမမင်းသားနဲ့ သူ့မိဖုရားတို့ တောထဲမှာ အခါမသင့်လို့နေကြရတုန်း ဒေဝဒတ်လောင်းဖြစ်တဲ့လူက မင်းပြစ်မင်းအော်သင့်ပြီး ရေထဲမှာ ကယ်ပါသူပါနဲ့မျှောလာတယ်။ ခြေတွေလက်တွေအဖြတ်ခံထားရလို့ ခြေအိုလက်တိုနဲ့ ကိုပေါင်တိုကြီးကို မဟာပဒုမမင်းသားက ကယ်တင်လိုက်တယ်”

“ပထမတော့ မင်းသမီးက ပေါင်တိုကြီးကို ရွံလို့ ရှာလို့အပျို၊ နောက်တော့ မင်းသားအစာရှာထွက်နေတုန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြိသွားကြတယ်”

“ဟင်! ပေါင်ပြတ်ကြီးကိုကြိုက်တယ်”

“သူ့မှာ ရှေးအကုသိုလ်က ရှိသေးတာကိုး။ သာမန်လူကြိုက်မယ့်ပေါင်တိုကြီးကို ကြိုက်ရတယ်”

“အင်း... ဆက်ပြော”

“ဆက်ပြောရရင် မင်းသမီးက သူ့လင် မဟာပဒမမင်း သားချောချောလေးကို ဥပါယ်တမည်နဲ့ ချောက်ထဲတွန်းချပြီး သတ်ရတယ်”

“အို! ကိုယ့်ယောက်ျားကိုသတ်ပြီး ပေါင်တိုကြီးကို ယူတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပေါင်တိုကြီးကို ခြင်းကြားကြီးထဲ ထည့်ရွက်ပြီး ရွာတွေမှာ လျှောက်တောင်းစားရတယ်”

“ဟင်! အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ”

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ မင်းသမီးယူတဲ့ပေါင်တိုကြီးက ခြေမရှိလက်မရှိ၊ လက်ဆိုလည်း တံတောင်ဆစ်ထိပဲရှိတယ်။ ခြေဆိုလည်း ဒူးအထိပဲရှိတယ် ဆိုတော့ကား”

သူ့ရုပ်က ပြုံးစိစိဖြစ်လာလျှင် နွေမှာ မျက်မှောင်လေး ကြွတ်လျက်။ သူ့ဘာပြောချင်တာပါလိမ့်။

“မင်းသမီးနဲ့ပေါင်တိုကြီးနဲ့ ညားတယ်ဆိုပေမယ့် ပေါင်တိုကြီးက လှုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ အရာရာ မင်းသမီးကပဲ လှုပ်ရတာ”

“အင်...”

နွေ အသိပ္ပာယ်ပေါက်သွားပြီး မျက်နှာလေး နီရဲလာရ၏။

နောက် သူ့လက်များကြားမှ ရုန်းထွက်လိုက်တော့ လွတ်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် နွေ ဝေးဝေးသို့ထွက်မသွားရက်ပါ။ သူ့အနားမှာ ယင်း ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“နွေရယ်၊ အခုလည်း ကိုယ့်အဖြစ်က ပေါင်တိုကြီးလိုပဲ။ ဘာမဆို နွေလှုပ်မှလေ၊ နွေမလှုပ်ရင် အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အနားမှာ အိပ်တယ်ဆိုပေမယ့် အိပ်တယ်ဆိုရုံပါ။ အမည်ခံသဘောပေါ့”

“အမယ်၊ အမည်လည်း မခံနိုင်ပါဘူး။ ဦးလေး တော်တော်သန်လာပါပြီ။ လူကိုဖက်လိုက်လျက်လိုက်နဲ့ မလွယ်ဘူး”

“နွေရယ်၊ လူတွေက နွေ့ကိုတစ်မျိုးမထင်ကြပါဘူး။ နိုးရိုးသားသားပဲ လူနာကိုစောင့်ပေးနေတယ် ထင်ကြမှာပါ”

လူနာ အမဲခြောက်တောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ။ ဆောင်းတွင်းမို့ အခန်းထဲမှာ အအေးဓာတ်တွေ ပိုကဲလာသည့်အခါ နွေ သူ့ကို...

“ကဲ... ဦးနီဒါနဲ့ အေးလာပြီ။ အိပ်ရာပေါ်တက်တော့”
သည်အခါ သူ့ကျွတ်လေးဆိုးကြီးလိုပင် ကော်ဇောပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်းမှ ခေါင်းခါပြခဲ့သည်။

“အေးပစေ... သေပစေ၊ ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်”

“ဦးလေးရယ်၊ မဆိုးပါနဲ့။ အိပ်ရာပေါ်တက်ပါ”

နွေအတန်တန်ချော့ပြောတော့မှ သူကလက်ကမ်းပေး၏။ သူ့လက်ကိုဆွဲထူပြီး နွေ သူ့ကိုအိပ်ရာပေါ် ရွှေ့ပေးတော့ သူက နွေ့ကိုပါ ဆွဲဖက်ထားခဲ့သည်။

“ဦးလေးရယ်၊ နွေ့ကြောက်တယ်၊ နွေ့့ကိုလွှတ်ပါ။ ဦးလေးက လူနာမဟုတ်တော့ဘူး၊ လူကောင်းဖြစ်နေပါပြီ”

နွေ့အသွင်က အပျိုစင်လေးမို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုက နတ်ပူးနေသည့်နွယ်။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုခွန်အားတွေ ပြည့်လာမှန်းမသိသည့် ဘုန်းနီဒါန်းကတော့ သူ့အရမ်းချစ်ရသည့် ကောင်မလေးကို အားပါးတရပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကိုယုံပါ။ မောင့်ဘဝမှာ နွေ့လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဖူးပါဘူးကွယ်”

“ဟာ... ဦးလေးညာတယ်၊ ဦးလေးရဲ့မျိုးကိုရော ဘယ်သွားထားမလဲ။ လက်ထပ်ဖို့တောင် စိစဉ်ပြီးကာမှ”

“အဲဒီမျိုးထက် နွေ့့ကိုပိုချစ်တယ်၊ မယုံဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်ပြရမလား”

ဖက်ထားရုံတင်မက၊ သူမ၏မျက်နှာလေးကိုပါ အားပါးတရ နမ်း မွှေး စုတ်ယူနေခဲ့လျှင် နွေ့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာနှင့်

စင် သူခေါ်သွားသည့်ဘဝသစ်သို့ ရောက်ရှိသွားရတော့မတတ်။

“ဦးလေး... ဦးနီဒါန်း... နွေ့့ကိုလွှတ်ပါ”

မုန်တိုင်းမိသည့်ငှက်ကလေးနွယ်၊ နွေ့့တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေရစဉ် ဘုန်းနီဒါန်းမှာလည်း ဆျာကဆုံးနေသည့်ခွန်အားတွေ အပြည့်ပြန်ရလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒါဟာ အချစ်စိတ်ကြောင့် သူပြန်ကောင်းလာတာပေါ့။

နွေ့ဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်။

“အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကိုယုံလိုက် ပုံလိုက်ပါတော့နော်။

အချစ်ကို မောင်အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ယူဖို့ ကြိုးစားမှာပါ”

နွေ့ သူ့လက်ထဲမှ ဘယ်လိုမှမလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား။

ဦးနီဒါန်းကို သူမ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။ မစွန်းရင်းကလည်း နို့လို့ ကန်စွန်းခင်းငြိသွားခဲ့ပြီလား။

မျက်ရည်များနှင့် အလှဆုံးမိန်းမပျိုကလေးဟာ ချစ်သူမုန်တိုင်းမှာ နလန်မထူနိုင်အောင် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ရသည်ဆိုတဲ့ အကြောင်း...

အဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲလေ...

အခန်း (၉)

ဘုန်းနီဒါန်း ညက နှစ်ဦးကြည်နူးစွာ အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့သည်မို့ သူနီးလာတော့ နံနက်ရှစ်နာရီ ရှိပေပြီ။ ညက သူ့ဘေး
နားမှာ တစ်ညလုံး အတူအိပ်စက်ခဲ့သည့်ချစ်သူလေးအား လက်
နှင့်စမ်းလိုက်တော့ မရှိတော့ပါ။

ကောင်မလေး အိပ်ရာက ထသွားပြီဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့
အခန်းတံခါးလည်း ပွင့်နေခဲ့သည်မို့ သူ နွေ့ကိုတကြော်ကြော်
အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“နွေ့... နွေ့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ရွှေလရောင်၊ ငွေ
လသာ... နွေ့ရော”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ရွှေလရောင်နှင့်ငွေလသာတို့မောင်နှမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ၊ နွေ အိမ်ပြန်သွားပါပြီ”

“ဘာ! အပြီးပြန်တာလား”

သူ့ပုံစံက အထိတ်တလန့်။ မျက်ပြူးဆန်ပြာ။

“ခဏဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့အပြီးပြန်ရမှာလဲ”

“သူ့ဘာတွေယူသွားသေးသလဲ”

“သူ့လက်ဆွဲအိတ်လေးနဲ့ပဲလေ။ ဆရာတို့ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ။ ကေန္တ...”

“ဟေ့ကောင် ရွှေလရောင်၊ မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောမလို့လဲ။ ငါတို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နွေက ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့သားအမိရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ ငါ့ကိုပြောထားလို့”

“ဆရာအတွက် ဘယ်သူတွေက အဓိကလဲ။ အဓိကကျတဲ့လူကို ကိုယ့်အနားထားလိုက်ပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

ဘုန်းနီဒါနိုးမှာ ခံစားမှုတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုစိတ်တိုရမှန်းလည်းမသိ။

“မင်းတို့က တားမထားလိုက်ကြဘူးလား။ ငါ့ကိုနှိုးရောပေါ့”

“ဪ... ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ဆီခွင့်တောင်းပြီးပြီလို့ပြောတာကိုး။ ပြီး ဒီနေ့က သူ့ပြန်ရက်ဆို။ သူ့ခမျာ သနားပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဖအေကြီးကလည်း ဒုက္ခိတဖြစ်နေ၊ မောင်ကလည်း ထောင်ကျ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ငါလည်း ပြန်ခွင့်ပေးမှာပါ။ သူ့ဒုက္ခတွေကို ငါလည်းကူညီပေးမှာပေါ့”

“သူ မနက်ဖြန်ပြန်လာမှာပါ ဆရာ။ ကဲ... ဆရာမျက်နှာသစ်ရအောင် အပြင်ထွက်ရအောင်၊ ဒီတစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွား... အဲ၊ သုံးပါးသွားကြတာပေါ့”

ရွှေလရောင် သူ့ကိုတွဲဖို့ အနားကပ်လာပေမယ့် ဘုန်းနီဒါနိုး အလိုမကျ။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်။ ရင်ထဲမှာ မိုးတွေရွာနေသလို။ သူ့ပြန်လာပါဦးမလား။ ကိုယ့်ကိုနာကြည်းသွားပြီလား မိန်းကလေးရယ်။

ညက...

ညကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ရင်ထဲမှာ သနားကြင်နာမှုက အဆမတန်။ တကယ့်အပျိုစင်အရိုင်းလေးကို သူ့အချစ်မုန်တိုင်းအောက်မှာ ကြွေလွင့်စေခဲ့တာ။

ဒီလောက်ဖြူစင်ပြီး ဒီလောက်အရိုင်းဆန်တဲ့ ချစ်သူလေး

ဟာ သူ့ကိုနာကြည်းသွားမှာတဲ့လား။ ကလေးရယ်... မောင်းမင်းကို တကယ့်ကို ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မြတ်နိုးမိတာပါ။

“ရွှေလရောင်”

“ခင်ဗျာ”

“သူ့လိပ်စာ... သူ့လိပ်စာ မင်းသိလား”

“ဟာဗျာ ဆရာကလည်း ကျွန်တော့်နည်းစားမှမဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

“ဟေ့ကောင်”

“ခွါ!...”

လူမမာပေမယ့် ရွှေလရောင်၏မေးစရာကို ထိုးထည့်လိုက်တာများ ခွပ်ခနဲ။

“စကားကို ဆင်ခြင်ပြော၊ နွေဟာ ငါ့ချစ်သူကွ။ မခန့်လေးစားမပြောနဲ့”

“မသိလိုပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ဖျော်စေပြန်စေ သဘောနဲ့ပြောတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဆောရီးကွာ... ငါ့ရင်တွေ ပူနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ငါ သူ့ပြန်မလာမှာ စိုးရိမ်နေတယ်ကွာ”

သူတို့ဆရာသမား ဒီလောက်တောင် နေမထိထိုင်မသာ

“မုန်းတိုင်းဖြစ်နေတော့ ရွှေလရောင်နှင့်ငွေလသာတို့ အခြေအနေနဲ့ သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဆရာရယ်၊ သူ့ပြန်လာတာ၊ ပြန်မလာရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြေလှန်ပြီး ရှာပေးပါမယ်”

ဘုန်းနီဒါန်းမှာ ကုတင်ပေါ်မှ ခြေတွဲလွဲချ၊ ငူငူကြီးထိုင်နေတဲ့ ဒေါက်တာဦးဝင်းဇော်နှင့် ရှေ့နေဦးအောင်လင်းတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လူမမာကြီး... တော်တော်အခြေအနေဆောင်းနေပြီလား”

“ကောင်းသလားမမေးနဲ့... မိန်းမယူလို့တောင် ရနေတာကို”

ဘုန်းနီဒါန်းစိတ်တိစ္ဆာပြောလျှင် သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က ဟာသထင်မှတ်ပြီး တဟားဟားရယ်နေကြ၏။ ငွေလသာကတော့ အလိုက်တသိပင် တစ်ဖက်ခန်းကိုသွားပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ ဖျော်ယူလာခဲ့သည်။

“သုံးဆောင်ကြပါဦး ဆရာတို့ရှင့်”

“အေး... ဘာမှမစားခဲ့ရသေးတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ငါ

တပည့်တော်တယ်၊ အလိုက်သိတယ်”

ဒေါက်တာက ရယ်ရယ်မောမောပြောနေရင်း ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို လှမ်းယူစားနေစဉ် ဦးအောင်လင်းက ဘုန်းနီဒါန့်ကို...

“ကိုဘုန်းဒိုင်ထားတဲ့အတိုင်း မိုးအောင်ကျူးကို သွားတွေပြီးပါပြီ၊ အမှုက အလားအလာအများကြီးကောင်းပါတယ်။ သူတို့ခမျာ နောက်က မားမားမတ်မတ်လိုက်နိုင်စွဲလူလည်းမရှိ ကောင်လေးကလည်း နားမလည်၊ ငွေကလည်း မနိုင်တော့လို့ သာ အမှုက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ မသပ်မရပ်ရှုံးရ ထောင်ကျရတာ အယူခံဝင်ရင် ရမှာပါ”

“သူက ကလေးထောင်မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်က (၁၆)နှစ်ပဲရှိသေးတော့”

“အေးဗျာ... သေသေချာချာပြန်လုပ်ပေးပါ၊ အမှုကို ပြန်ဖော်ရင် ရမလား”

“ပြန်တော့မဖော်ရသေးဘူးဗျာ၊ အယူခံဝင်မယ်၊ အခြေအနေကောင်းလာမှာပါ။ တရားသေတောင် လွတ်ချင်လွတ်မှာပါ”

“သေသေချာချာလေး လုပ်ပေးပါနော် ဦးအောင်လင်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ။ ကျွန်တော်လိုအပ်

သမျှတွေ လျှောက်လုပ်ပေးသွားမှာပါ”

မိုးအောင်ကျူးအကြောင်း သတင်းကောင်းကြားလိုက်ရ သဖြင့် ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းစိတ်ချမ်းသာပေမယ့် နွေအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေရသည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ခွဲမသွားလိုက်ပါနဲ့အချစ်ရယ်...

တစ်နာရီတောင် ဝေးမသွားချင်တဲ့ဘဝမှာ...

တစ်သက်လုံးများ ခွဲသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့...

မောင့်ကို အသေသာ သတ်သွားလိုက်ပါတော့ကွယ်။

ရင်ထဲမှာ...

မကျွမ်းခင်က အလွမ်းမိုးတွေ ရွာနေရသူပါကွယ်...

“ဟေ့လူကြီး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ။ နွေရော... နွေ့ကိုမမြင်ပါလား”

သူ့မိတ်ဆွေတွေဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့နွေ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေကြပါပြီ။ ရွှေလရောင်က...

“နွေ့ပြန်သွားလို့ အာစရီ စိတ်တိုနေတာ”

“ဪ... ဒီလိုကိုး၊ တော်တော်ခံစားနေရတယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့လူကလည်း ဒါပိုကောင်ပြစ်တာတောင် အပြီးက လှုပ်နေတုန်းကိုးဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အကြောသေနေတဲ့လူ

မမာဆိုတာ သတိလေးထားပါဦးဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ဆရာဝန်တွေ လိုက်မခိုတဲ့ရောဂါဗျ၊ သိရဲ့လား။ အချစ်ကြောင့် ကျုပ် အရာရာရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ အကောင်းပကတိဖြစ်တော့မယ်”

“အားယိုးယိုး... ကိုယ့်လူတော့ မကောင်းတဲ့နေရာ မကောင်းပေမယ့် ကောင်းတဲ့နေရာ ကောင်းနေပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ကဲပါဗျာ... ဟိုက ခဏပြန်တာပဲ၊ ပြန်လာမှာပေါ့။ ကဲလား... ကျုပ်တို့နဲ့အတူ စားလိုက်သောက်လိုက်ကြရအောင်”

“ကျုပ်က မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး။ ကဲ! ဟိုနှစ်ယောက် ငါ့ကိုလိုက်ပို့”

ယခုမှပင် ရွှေလရောင်တို့နှစ်ယောက် ဘုန်းနီဒါန်းကို ရေချိုးခန်းသို့ ပို့ခွင့်ရ၏။ သူ့ကိုတွဲရသည်ဆိုပေမယ့် အရင်လို မဟုတ်တော့။ တော်တော်ကြီးကို ဟုတ်လာပေပြီ။

“မင်းတို့ အပြင်ကစောင့်”

“ဖြစ်ရဲ့လားဆရာ”

‘ဖြစ်တယ်... သိပ်ဖြစ်’

(၁၅)မိနစ်လောက်ကြာမှ တံခါးဖွင့်ပြီး ဘုန်းနီဒါန်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး တွိုင်းလက်တက်ပြီးသား။ သူ့ကို

စားပွဲပေါ်သို့တွဲခေါ်သွားပြီး ဦးဝင်းဇော်တို့နှင့်အတူ စားသောက်စေသည်။

စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် ဘုန်းနီဒါန်းက သူ့အခြေအနေတွေကို ပြောပြချင်သဖြင့် ရွှေလရောင်နှင့်ငွေလသားကို အပြင်မှာ သွားစောင့်ခိုင်းလိုက်၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အပြင်ကစောင့်။ ငါတို့ပြောစရာတွေရှိလို့။ ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှဝင်မလာစေနဲ့။ အဲဒီမှာ ကာကွယ်ထားလိုက်”

“ရက်... ဆား”

ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပေးခဲ့ပြီး အပြင်မှာ သွားစောင့်ပေးနေလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် ဦးရဲလင်းတို့နှစ်ယောက် အပေါ်သို့တက်လာကြသဖြင့် ရွှေလရောင် တားဆီးလိုက်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ၊ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ငါတို့ဟာငါတို့ ဘယ်သွားသွား နင်တို့အကြောင်းလား”

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာ့ရဲ့ဘော်ဒီကတ်တွေဆိုတော့ တာဝန်ရှိလို့ပါ။ ဆရာ့ရဲ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ပေးရမှာ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ပါ”

“အောင်မာ! ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ သခင်အားရ ကျွန်
ပါးဝတွေ။ ငါတို့က နင်တို့ကိုကြောက်နေရမှာလား”

“မကြောက်ရပါဘူး၊ မဟုတ်တာလုပ်မှ ကြောက်ပါ”

“အောင်မယ်! အောင်မယ်! . . . လူပါးဝလိုက်တာ၊ နင်
တို့တော့ နေနှင့်ဦး”

ဒေါ်သန်းသန်းစု ဒေါသတွေ အလိုလိုနေရင်း ထွက်နေ
လျှင် ဦးရဲလင်းက ဖြောင့်ဖြလိုက်သည်။

“ကဲပါ သန်းရယ်၊ ကလေးတွေကို ဗွေယူမနေပါနဲ့”

နှစ်ယောက်အတူ ဘုန်းနီဒါန်း၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
မည်ပြင်ကြလျှင် ငွေလသာ အခန်းတံခါးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“အထဲမှာ ဒေါက်တာနဲ့ရှေ့နေကြီးတို့ ရောက်နေပါတယ်
ဆရာနဲ့စကားပြောနေကြတဲ့အတွက် အန်တီတို့ ဝင်လို့မရပါဘူး”

ငွေလသာ ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သန်းသန်းစု ပိုပြီးစိုးရိမ်
သွား၏။ တော်ကြာ ဘုန်းနီဒါန်း စိတ်ရှူးပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ပစ္စည်း
တွေကို လှူဒါန်းပစ်လျှင် ဒုက္ခ။

“ဖယ်နေနော် ငွေလသာ၊ ငါပါးရိုက်လိုက်မယ်”

“ဆရာက ကျွန်မတို့ကို တာဝန်ပေးထားလို့ပါ၊ ဘယ်သူ
မှ ဝင်မလာပါစေနဲ့တဲ့”

“ဟဲ့! အဲဒါ ရန်သူတွေ လူစိမ်းတွေကိုပြောတာနေမှာ
ပေါ့။ ငါတို့က အိမ်သားတွေပဲ. . . ဖယ်”

ငွေလသာကလည်း ဖယ်မပေးချေ။ ရွှေလရောင်က ဦး
ရဲလင်းကို တွန်းထုတ်သလို ငွေလသာက ဒေါ်သန်းသန်းစုကို
ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးမှ သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်ကြီးမောကြီး
နှင့် အောက်သို့ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၀)

နေ့လယ်စာစားတော့လည်း ဘုန်းနီဒါနိုး စားလို့မဝင်။
သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ပူလောင်နေရပါလား။ တစ်ခုတော်
ဆေးသည်က သဲစုနုနွာတစ်ယောက် တစ်နေ့လုံးပျောက်နေလို့
ပါပဲ။ ညက ငွေလသာ ဆွဲထုတ်သွားလို့များ စိတ်ကောက်သွား
သလားမသိ။ ကောင်းတယ်။

သူ ငွေလသာခွံ့မည်ဆိုတော့လည်း လက်မခံချင်။

“ငါ့တာဝာစမ်းပြီး စားကြည့်မယ်။ ငါ့လက်တွေ အတော်
သန်စွမ်းလာပါပြီ။ ဇွန်းခက်ရင်းလောက်တော့ ကိုင်နိုင်မှာပါ”

ပြောပြီး ထမင်းဟင်းချားကို သူစားကြည့်သည်။ ဘယ်
လိုမှစားမဝင်။ လက်ကလည်း ကိုင်လေ့ကိုင်စမရှိသေးသည်မို့

ညောင်းသလိုလို။ သူ ဇွန်းကို ပန်းကန်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ မစားတော့ဘူး။ သိမ်းလိုက်တော့”

“ဟာ... ဆရာ၊ ကျွန်တော်ခွဲပေးပါ့မယ်။ နည်းနည်းတော့ စားပါဆရာရယ်။ ဆေးတွေလည်း သောက်ရဦးမယ်”

“မသောက်တော့ဘူးကွာ။ တော်ပြီ၊ ငါအိပ်တော့မယ်”

ထမ်းလည်းမစား၊ ဆေးလည်းမသောက်တော့ဘဲ ဘုန်းနီဒါန်း အိပ်ရာပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားကာ လှဲအိပ်လိုက်တော့ ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမ စိတ်ဆင်းရဲနေကြသည်။ ဆရာဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား။ မနွေ့ကို ဆရာတော်တော်ချစ်ရှာတာပဲ။

ဆရာပြောသလိုများ မနွေ့ ပြန်မလာလျှင် ဆရာတော့ ဒုက္ခပါပဲ။

“ငါအိပ်နေတုန်း မင်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းပြင်က စောင့်ပေးနေကြ။ ငါ့အိမ်သားတွေက အိမ်သားအစစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှမယုံရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ စိတ်ချလက်ချသာအိပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့စောင့်ပေးနေပါ့မယ်”

ရွှေလရောင်တို့ ဆရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် အခန်းတံခါးပိတ်ပေးခဲ့ကာ အခန်းရှေ့မှာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး

ချပြီး စောင့်နေကြလေသည်။

မနွေ့--

အိမ်အပြန် လိုင်းကားပေါ်မှာ သူမအသွင်က ညှိုးချုံးလို့၊ မနွေ့အထိ ရှင်သန်ဖူးပွင့်ခဲ့သည့်ပန်းကလေးဟာ ညက ကြွေလွင့်သွားခဲ့ပြီ။

အံ့ဩစရာ။ မသန်စွမ်းပါဘူးဆိုသည့် ဦးနီဒါန်းဟာ သူမရဲ့အချစ်ကို သူမရဲ့ဘဝကို သိမ်းပိုက်သွားနိုင်ခဲ့သည်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေက ယုံကြည်မှာလဲ။ သူ့ဆရာဝန်ကပင် ယုံမည်မဟုတ်။ သူမလည်း မယုံချင်။

ဒါဟာ လူတင်ပါလို့ နွား ကျားကိုက်တာလား...

ကျားရဲရာ ကြိမ္မာမရိုးသာတာလား...

သူမမြဲမှ နုရသည်။ သူမရဲ့လူမမာလေးဟာ ခဏချင်းပဲ အားအင်တွေ သန်စွမ်းပြည့်မောက်သွားပြီး သူမကိုသိမ်းပိုက်သွားခဲ့သည်။ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

တစ်ညလုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့ပွေ့ဖက်ထားခဲ့သည့်လက်ကလေးများကို နွေ့ မဖြုတ်ရက်ခဲ့။ ခြေ... ဒါဆို သူမလည်း

သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိသွားခဲ့ပြီပေါ့။

သူမ၏မျက်ရည်စမ်းတို့က တစ်ညလုံး မျက်ဝန်းကမ်းပါးကို တစ်ချိန်လျှောက်စားနေခဲ့တာ။ သူမတော့ သိမည်မထင်။ သူမမှာ အင်အားရှိသမျှ ကလေးလေးတစ်ယောက် သူ့မြတ်နိုးသည့်အရပ်ကို ပွေ့ဖက်ထားသလိုပဲ ပွေ့ဖက်ထားကာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေခဲ့သည့် သူမရဲ့လူမမာလေးကို နွေ့ မြတ်နိုးရှက်ရွံ့စွာ ငေးကြည့်မိခဲ့ပါသည်။

သူမအလုပ်ဝင်စတုန်းကလို အရိုးငေါငေါနှင့် ပိန်မြောင်းမြောင်းမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်လအတွင်း ဆေးရယ်၊ စိတ်တတ်ရယ်၊ အဲ...ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရ၊ နောက် ဆေးပေါ့။ အားလုံးနှင့်ပြည့်စုံစွာ ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ရသည်မို့ထင်၊ သူ့အသွင်က ပွင့်လန်းလာတော့မည့်ပန်းတစ်ပွင့်လို။

အသားအရေလေးတွေ ဖြူစင်ဝင်းပလာပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ပန်းရောင်သန်းလာ၊ မျက်ဝန်းတွေ ရွှန်းစို တောက်ပလာခဲ့ပေပြီ။ သူမဟာ မကြာခင် ပြန်လည်နိုးထလာတော့မည့် လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။

သည်အခါ သူပိုင်ဆိုင်သည့်ကုမ္ပဏီတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေမှာ ပြန်လည်ဝင်ထည်မော်ကြွားလာပေတော့မည်။ သူမကတော့

သူနာမကျန်းခဲ့စဉ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူနာစောင့်တစ်ယောက်သာ။

သူ့ကမ္ဘာကြီးအမှောင်ဖုံးနေစဉ်က ကူညီလမ်းပြပေးခဲ့ဖူးသည့် ပိုးစုန်းကြူးလေးတစ်ကောင်ရယ်သာ။

ညက သူမနှင့်သူ ပန်းနှင့်လိပ်ပြာလို ဆုံတွေ့ခဲ့တာ၊ ပန်းနှင့်ပျားပိတုန်းလို ဆုံတွေ့ခဲ့တာဟာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ။

သည်ပုံပြင်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုပြီးတော့ နွေ့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသင့်ပါသလား။ ချီပါစေတော့ ဦးနီဒါနိုးရေ။

သမ ကိုယ့်ချစ်သူကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုတော့။ ပွဲလယ်မတင့်သည့်သူမဟာ ချစ်သူနှင့်မတန်း။ ရှေးတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးဟာ တောထဲမှာ ထင်းခုတ်သမတစ်ယောက်နှင့်ဆုံတွေ့တော့ တဒင်္ဂချစ်ကြိုက်မိပေမယ့် ထင်းခုတ်သမဟာ ဘယ်လိုမှ ပွဲလယ်မတင့်တော့ ထားခဲ့ရတာပါပဲ။

ဦးလေးရေ... ဦးလေးလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းလာခဲ့ပါပြီ။ ဦးလေးရဲ့ရွှေရောင်နေသစ်တွေ တလျှပ်လျှပ်တောက်ပလာစေလို့ နွေ့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

လှိုင်းကား အကြံကြီးစီးရမှ သူမ ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးလေးရဲ့အိမ်လေးထဲ အသံတွေတိတ်ဆိတ်နေခဲ့တော့

www.burmeseclassic.com

နွေ မိဘများကိုအရမ်းစိတ်ပူသွားမိသည်။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုတွေ
များ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

အိမ်ကလေးအောက်ထပ်သို့ သူမပြေးဝင်သွားတော့ ဖေ
ဖေက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီ။ မေမေက ဖေဖေဘေးမှာ
ဖျာကလေးနှင့် လဲလျောင်းလို့။

“မေမေ... မေမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်။ ဆိုင်
မထွက်တာ ကြာပြီလားဟင်။ ဦးလေးတို့ ဒေါ်လေးတို့ရော”

ဖေဖေက သက်ပြင်းချရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖြေကြားခဲ့
သည်။

“သမီးဦးလေးတို့လင်မယားက... တင်တင်အိညီမရဲ့
ယောက်ျားဆုံးလို့ ပုသိမ်ကိုလိုက်သွားကြတယ်”

“ဟင်! ကြာပြီလား ဒါဆို အိမ်မှာ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်
တည်းပေါ့နော်။ မေမေကရော ဖျားတာကြာပြီလား”

မိခင်၏နဖူးလေး စမ်းလိုက်၊ လက်ကလေးဆုပ်လိုက်နှင့်
နွေအရမ်းဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း ကြေကွဲ
စရာနဲ့ ကြုံလာရလို့ပါပဲ။

“သမီးအမေဖျားတာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊
ဆိုင်လည်းပိတ်ထားလိုက်တယ်။ တင်တင်အိတို့သွားတာလည်း

သုံးရက်ရှိပြီ၊ သူ့ညီမလည်း ဒီလိုက်လာမယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ဟင်! ဒါဆို အိမ်မှာ လူတွေအများကြီးဖြစ်ကုန်မှာပေါ့
နော်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲသမီးရယ်၊ ကိုယ်လည်း ကပ်နေရတာ
ပဲဥစ္စာ။ တင်တင်အိကတော့ ငြီးသွားတယ်၊ တို့အိမ်တော့ ဒုက္ခ
သည်စခန်းနဲ့ တူတော့မယ်တဲ့”

ဒါဟာ မလိုလားတော့တဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ နွေ မိဘနှစ်ပါး
အတွက် တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ငါ တော်တော်ညံ့တာ
ပဲ၊ မိဘတွေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ခဲ့ဘူး။ မိဘတွေ
ရဲ့အဆီအနှစ်ကိုတော့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ စားသုံးလာခဲ့တယ်။

နွေ မျက်ရည်တွေနှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရလျှင်
မေမေက သူ့လက်ကလေးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ရင်း၊

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့သမီးရယ်၊ မေမေတို့ကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြ
သေးတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက မောင်လေးကို
သမီး ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့လိုက်ပါဦး။ သူ့ခမျာ အစ်မကိုမျှော်
နေရှာမှာပေါ့ကွယ်။ စားစရာလေးတွေလည်း ယူသွားလိုက်ပါဦး
သမီးရယ်။ မေမေ ပုစွန်ခြောက်တွေ ဝယ်ထားတယ်၊ ငါ့ပြာရည်
ကြော်လေး ကြော်ထည့်သွား။ မုန့်လေးဘာလေးလည်း ဝယ်သွား

လိုက်ပါကွယ်။ အခု ရှစ်နာရီတိုင်းနေပြီနော်၊ မြန်မြန်လုပ် သမီးရယ်၊ မေမေတို့က အရေးကြီးဘူး၊ မောင်လေးဆီ သွားတွေ့လိုက်ပါ။ မေမေတို့မလာနိုင်တာလည်း ရှင်းပြလိုက်ပါကွယ်။ သားလေး ဝမ်းနည်းနေပါမယ်”

ဪ... မိတာမေတ္တာများ ကိုယ်ဖျားနာနေသည်ထက် သားအတွက် ရတက်ပွေနေရသည့်အဖြစ်။

“ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကိုလည်း ဆေးခန်းပြချင်တယ်။ ဖေဖေရော နေကောင်းတယ်နော်။ ဖေဖေရော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဖေဖေက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ အခုမေမေ့ကို ဖေဖေက ပြန်ပြုစုပေးနေရတာ”

“ဪ... ဖေဖေရယ်”

မသန်သည့်လက်ကလေးနှင့် ဖေးကာမကာ ဇနီးသည်ကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေတော့၊ နွေ ဦးနီဒါန့်ကို သတိရသွားပြန်သည်။ ခက်လိုက်တာလေ၊ ရင်ကိုတင်းကျပ်ဆွဲဆုပ်ထားသလို ခံစားစေရတာ အချစ်လား... ဦးလေးရယ်။

“သမီး မေမေ့စကားနားထောင်၊ မေမေ ဆေးသောက်ထားတယ်၊ မောင်လေးကိုသွားတွေ့ဖို့ လုပ်ပါကွယ်။ သားလေး

ခမျာ အရမ်းဝမ်းနည်းအားငယ်နေရှာမှာ။ မေမေ့အိပ်မက်ထဲမှာ သားလေးခမျာ တရှိက်ရှိက်ပိုလို့၊ မအေကိုလည်း ဖက်ထားလိုက်တာ”

ပြောရင်းမှ မေမေ မျက်ရည်ကျတော့ နွေလည်း ဖြေမဆည်နိုင်။ မောင်လေးခမျာ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်၊ ဖခင်နောက်လိုက်သွားရင်း ဒုက္ခကြုံရရှာတာမဟုတ်လား၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားကလေးအရွယ်။

“တိတ်ပါမေမေရယ်၊ ကံဆိုတာ အမြဲဆိုးမနေပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ သမီးတို့မိသားစုကလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရအောင် သမီးကြိုးစားပါမယ်။ ကဲ... မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်လေးဆီ အရင်သွားတွေ့ပေးမယ်နော်၊ ပြန်လာမှ မေမေ့ကို ဆေးခန်းပြပေးမယ်”

နွေ လွမ်းဆွေးမနေအားတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင် မီးဖိုထဲ ဝင်ပြီး ငပြာရည်ကြော် ကြော်ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း မိဘနှစ်ပါးအတွက် ထမင်းတစ်အိုးတည်လိုက်သည်။ နောက် တွေ့ရသည့်အာလူးကို အခွံနှာပြီး အချိုကြော်လေး ကြော်ပေးခဲ့သည်။

ကိုးနာရီမှာ အားလုံးပြီးစီးတော့ မိဘနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နွေ မောင်လေးဆီ ဆွဲခြင်းလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ မောင်

လေးကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း ရင်ထုမနာဖြစ်ရသည်။ ယူကျုံးမရဖြစ်
ရသည့်စိတ်တို့ကြောင့် သူမ နာကျင်ကြေကွဲရပေဦးတော့မည်။

မိုးအောင်ကျွန်း...

ငယ်နတ္ထားကျိုင်းသည် လူငယ်လူချော်လေး ဖြစ်ခဲ့ပေ
မယ့် အချစ်ကျ၊ ထောင်ကျခဲ့သည့်ရက်များက ကြာလာခဲ့တော့
သူ့နှလုံးသားတွေ ကြမ်းရိုင်းလာခဲ့ပေပြီ။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ...

အမှန်တရားဆိုတာကို သူ မယုံကြည်ချင်တော့...

တရားမျှတခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ...

သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် အုပ်စုလိုက်ဖြစ်သည့်ပွဲမှာ သူ
အသိဦးလို့သာ သူတို့သားအဖ မသေရတာမဟုတ်ပါလား။

ရှုပ်ထွေးနေသည့်ရန်ပွဲထဲမှာ သူတို့ဘာသာ လူမှားလက်
လွန်သွားကြပြီ။ မတရားသက်သေတွေက မိုးအောင်ကျွန်းကို
လက်ညှိုးထိုးပြကြသည်။

အမှန်တရားဆိုတာလည်း သက်သေအတုအယောင်များ
၏ ထွက်ချက်အောက်မှာ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူးတွေ...

အဖေလည်း ဒုက္ခိတဖြစ်၊ အစ်မလည်း ကျောင်းတက်
ရင်းတန်းလန်းနှင့် ကျောင်းထွက်ရ၊ အမေလည်း ဒုက္ခတွေ့အပေါင်း
အောက်မှာ ရင်စည်းခံ။

အင်း... သူထောင်ကျတာ ခုနစ်နှစ်ဆိုတော့ လိမ်လိမ်
မာမာနေလျှင် လျော့ရက်တွေဘာတွေနှင့် ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကျ
တတ်သည်တဲ့။ သည်ကြားထဲ ကံကောင်းလို့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
ခွင့်တွေ့ဘာတွေနှင့် တိုးမည်ဆိုလျှင်လည်း အမြတ်ပေါ့။

သည်တော့မှ မိဘနှစ်ပါးနှင့်အစ်မကို သူ သေသေချာ
ချာ လုပ်ကျွေးပြုစုရမည်။

အဲ... သူ ကံထလာတာလားတော့မသိ။ ပြီးခဲ့သည့်
အပတ်က ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက် သူ့ဆီလာပြီး သူ့အမှုကိုသေ
သေချာချာစုံစမ်းရင်း အားပေးသွားခဲ့၏။

အယူခံတင်ပေးမည်တဲ့။ နောက် လိုအပ်ရင် အမှုကိုပြန်
ဖော်ထုတ်မည်ဆိုလား။ သူကတော့ သိပ်အားမရှိပါ။ ရရင်လည်း
အမြတ်၊ မရလည်း အရင်းပဲ။

သည်နေ့ မမ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့မည်တဲ့။ ဖေဖေနှင့်
မေမေကတော့ မလာနိုင်ကြရှာ။ သူ့အရွယ်ဟာ တွယ်တာစရာ

မိဘနှင့်အစ်မပဲ ရှိသည်မို့ သူ မိဘနှစ်ပါးကို အရမ်းအောင်းမေ့
ပါသည်။ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း မေမေ့ကိုလွမ်းလို့ ငိုရသည်။ သူ့
မျက်ရည်တွေ စဲခဲ့တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။

မမကိုမျှော်နေစဉ် သူ့နာမည်ခေါ်သဖြင့် သူ ဝမ်းသာ
အားရ မမကိုသွားတွေ့ရသည်။ မမက သူ့ကိုမြင်တော့ သူ့လက်
ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်ကျသည်။

“မငိုပါနဲ့ မမရယ်၊ ဒေသနဲ့မေမေ နေကောင်းလားဟင်၊
ကျွန်တော်ကို ဘာမှာလိုက်ကြသေးလဲ”

“လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ဘုရားတရားမမေ့ဖို့ပေါ့ မောင်
လေးရယ်။ အခုမေတို့အဖေတို့တွေ နေကောင်းကြပါတယ်။ ဘာ
မှအားမငယ်နဲ့နော် မောင်လေး။ နင်ထောင်ကထွက်လာရင် မမ
အားလုံးအဆင်ပြေနေစေရမယ်။ အနည်းဆုံး ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေး
တစ်လုံးတော့ ရှိနေစေရမယ်။ တို့မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေကြရအောင်နော်”

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း အဲလိုပဲ အမြဲတွေ့ပြီး ကိုယ်
ဒုက္ခတွေကို ဖြေရမေ့ရပါတယ်မမရယ်။ မမ အခုဘာအလုပ်တွေ
လုပ်နေလဲဟင်။ အဆင်ရော ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ မေမေက အိမ်ဆိုင်လေး

ဖွင့်တယ်။ အမေကလည်း နည်းနည်းကူပါတယ်။ မမကတော့
စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်တယ်”

မိုးအောင်ကျွန်း ကိုယ့်အစ်မကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေမိ
သည်။ မမကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ။ စိတ်ချမ်းသာချင်လောက်
ဆောင်နေရတာဟင်။

“ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်လာရင်ရောဟင်၊ လူတွေ
က ထောင်ထွက်ဆိုရင် မယုံသင်္ကာအကြည့်နဲ့၊ ကျွန်တော်ဘာ
လုပ်ရမလဲဟင်။ မမလုပ်စာတော့ ထိုင်မစားချင်ပါဘူးဗျာ”

မိုးအောင်ကျွန်း၏ အားကိုးတကြီးမျက်ဝန်းလေးများကို
နွေ အရောင်မမဲ့စေချင်ပါ။

“ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်ကြမှာပေါ့မောင်လေးရဲ့။ လူတွေ
နဲ့မဆက်ဆံရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကြမယ်။ တို့မောင်နှမ မွေးမြူရေး
ခြံလေးတစ်ခု လုပ်ကြမယ်လေ။ ဈေးချိုတဲ့နေရာလေးတစ်ခုမှာ
မမ ခြံလေးတစ်ခု ဝယ်ထားမယ်။ ဝက်ဆယ်ကောင်လောက်နဲ့
နို့စားနွားမ နှစ်ကောင်သုံးကောင်လောက်ဆို တို့မိသားစု ထမင်း
စားလို့ရပါတယ်”

နွေ စိတ်ပါလက်ပါပြောပြနေလျှင် မိုးအောင်ကျွန်းမျက်
နှာလေးမှာ ကြည်စင်လာလေ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ နှင့်နေတာပဲ

မောင်လေးရယ်။ စာတော်တဲ့ကလေးမို့ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ကြဖူးတယ်လေ။ ခုတော့ မွေးမြူရေး သမားကြီးလုပ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးယဉ်ရပါတော့တယ်။

“ကြက်လည်း မွေးဦးမယ်လေ၊ ကြက်ဥလည်း စားရတာ ပေါ့”

“ကြက်ထက်စာရင် ဘဲက ပိုပြီးကိုက်မယ် မောင်လေး။ နောက်ထပ် ဆိတ်လည်း (၃)မလောက် မွေးမယ်ကွာ။ ဆိတ်က တစ်နှစ်ကို သုံးလေးသားလောက် ပေါက်တယ်လို့ကြားဖူးတယ်”

“ကောင်းတယ်မမ၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ တွေ လူတွေနဲ့ဆက်ဆံရတော့ဘူးပေါ့။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေနဲ့ပဲ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေကြမယ်နော်။ ဒါထက် ဖေဖေခြေ တွေလက်တွေကရော ပြန်ကောင်းလာပါဦးမလား မမရယ်။ ကြက် ချေးနွားချေးနဲ့တွေနဲ့ ဖေဖေ လေကောင်းလေသန့်မရှူရမှာ ဖို့ တယ်။ မေမေကလည်း အနံ့အသက်မကောင်းတာတွေ ရှူရရင် ရင်ကျပ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်နဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

စောစောက ဖျော်ရွှင်တက်ကြွနေသည့် မျက်နှာနုနုလေး မှာ မိဘများအတွက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ညှိုးနွမ်းသွားတော့၊ နေ့ အလျင်အမြန်စဉ်းစားပြီး မောင်လေးကို ပြောင်းဖြ ချောမော့ရပြန်

ပါသည်။

“တို့ခြံကို သန့်ရှင်းအောင် အမြဲထားမှာပေါ့မောင်လေး ရဲ့။ အိမ်ကလေးကို လေတင်မှာ သပ်သပ်ဆောက်မယ်၊ တို့ရဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လေအောက်မှာ ခြံဆောက်၊ တဲတန်းလျားကြီး ဆောက်ပြီး မွေးမှာ။ ရပါတယ်ကွ”

“ဒါဆိုတော်သေးတာပေါ့နော်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုပြော လိုက်ပါ။ သား ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ဖေဖေ မေမေနဲ့ မမ ကိုပါ ရှိခိုးအိပ်တယ်။ သားလိမ္မာနေပါပြီလို့ ပြောလိုက်ပါနော်”

“မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေး ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုးခဲ့ ပါဘူးကွယ်။ ကံကြမ္မာအရသာ မှားယွင်းစွာခံနေရတာပါ”

သူ့မမ မျက်ရည်တွေကျလာတော့ ဖိုးအောင်ကျူး၊ ရှေ့ နေကြီးလာသည့်အကြောင်းကို ပြောရကောင်းနိုးနိုး ဇဝေဇဝါဖြစ် သွား၏။ ရှေ့နေကြီးက အိမ်ကိုဘာမှမပြောပါနဲ့ဦး၊ အဆင်ပြေ မပြေ မသိသေးလို့ပါဟု ပိတ်ထားသည့်ခြံ မပြောတော့ပါဘူးလေ။ နောက်မှ ရုတ်တရက် လွတ်လာတော့မှ မမတို့သိပါစေ ဝမ်းသာ ကြပါစေ။

အချိန်စေ့သွားပြီဦး မောင်လေးကို ဘုရားတရားမမေ့ဖို့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့တွေ ဆုံးမကာ နေ့ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

မေမေ့ကို ညနေကျမှ ဆေးခန်းပြပေးရသည်။ ဆေးခန်းမှာ ပိုစတင်မကျသေးသည့် ဆရာဝန်လေး၏ဆေးခန်း။ မေမေ့ရောဂါကလည်း အကြီးစားကြီးမဟုတ်သည့်ပုံ သည်ဆရာဝန်လေးကပေးနိုင်မှာပါ။

ရပ်ကွက်ထဲက ဆင်းရဲသားလူနာတွေရဲ့အားကိုးရာ။ သူဟာ ဆရာဝန်ကပေါ့။ ဆေးခန်းနာမည်ကလည်း ဖိဝကတဲ့။ သူလည်း မျှော်မှန်းချက်တွေနှင့်နေမှာပေါ့။ လူနာက မေမေ့အထက်မှာ ငါးယောက်လောက်ရှိနေသည်မို့ နွေတို့စောင့်နေကြရသည်။ နာရီဝက်လောက်စောင့်ပြီးမှ မေမေ့အလှည့်ကျခဲ့သည်။

“အေါ်သန္တာ”

ဆရာဝန်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျဲနေရပါသည်။ အကူစာရေးမရှိ။ နွေ မေမေ့ကိုတွဲပြီး ဝင်သွားတော့ သူက မျက်ခုံးတွန့်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ဘုရားရေ! ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဝန်ကရယ်။

“အဖျားက အိုနေပြီပဲ၊ ဖျားတာကြာပြီလားအဒေါ်”

“တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ အဒေါ်လည်း ဆေးမြီးတိုလေးတွေ သောက်ရင်း ပျောက်နိုးပျောက်နိုးနဲ့ပဲ”

ဟာ! မေမေကလည်း သူမကိုပြောတော့ နှစ်ရက်ပဲ ရှိ

သေးသတဲ့။ တစ်ပတ်ကြာတာတောင် မပျောက်တဲ့ရောဂါဟာ ဘာများလဲ။

“သားသမီးမရှိဘူးလား၊ ဒါက ဘာတော်လဲ”

ဆရာဝန်လေးမျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း။ စောစောက လူတကာနှင့်တုန်းက သဘောကောင်း ကြည်ရွှင်နေသည့်ရုပ်ဟာ သူမကိုမြင်သည်နှင့် တင်းသွားပြီလား။

“သမီးပါကွယ်၊ သမီးက...”

မေမေက အခြေအနေကိုပြောပြမည်ပြင်ပေမယ့် သူကတော့ ခုပင် တရားထစွဲတော့မည့်ပုံ။

“ဟာ! ကိုယ့်အမေ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူးလား၊ ဒီလောက်တောင် ပစ်ထားရသလား၊ ဒီမှာလည်း ကြည့်စမ်း၊ ဒါ အဒေါ်ထမင်းချက်ရင်း အပူလောင်တာမဟုတ်လား”

သူက မေမေ့လက်ဖျံမှ အပူလောင်နာကို တွေ့သွားပြီး နွေ့ကိုစွဲချက်တင်သောမျက်လုံးနှင့်ကြည့်၏။ နွေ့ သူ့ကိုဘာမှရင်း ပြချင်စိတ်မရှိတော့။ အလကားနေရင်း ဆရာကြီးလုပ်နေသည့် ဆရာဝန်ကကိုလည်း လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ သူက မေမေ့အပေါ်တော့ စေတနာထားရှာပါသည်။

လိုအပ်သောကုသချက်တွေကို ဆက်တိုက်လုပ်ပေးရင်း

ပါးစပ်မှလည်း အဘွားကြီးတစ်ယောက်လို တမျှတောက်တောက်
ရေရွတ်လျက်။

“ခုခေတ်ကာလသားသမီးတွေဟာ ကိုယ့်မိဘကို ဂရု
မစိုက်ချင်ကြတော့ဘူး။ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မကကုဏ္ဍတဲမိဘမေတ္တာ
မိဘကျေးဇူးဆိုတာတွေ မသိကြတော့ဘူး။ သူတို့မှာ အားအားရှိ
ရင် အင်တာနက်ဆိုင်တိုင်ဖို့ အလှပြင်ဆိုင်တွေသွားဖို့ ဒါပဲသိကြ
တယ်။ ခေတ်ကြီးက ရုပ်ဝတ္ထုတွေတိုးတက်နေကြပေမယ့် နာမ်
တရားတွေ ဆုတ်ယုတ်နေကြတယ်”

ကျွန်မပုံစံက အလှပြင်ထားတဲ့ရုပ်များ ပေါက်နေလို့လား
ဒေါက်တာဖီဝကရယ်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် သူ့ဆေးခန်းထဲက မှန်တံခါး
မှာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်နေလုံး မိဘတွေအတွက်
မျက်ရည်ကျ။ မောင်လေးအတွက် မျက်ရည်ကျ။ ကိုယ့်အတွက်
ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရသဖြင့် ဖောင်းချင်ချင်မျက်ဝန်း
နှင့်။ မျက်နှာက ပန်းသွေးရောင်ထလို့။ မျက်နှာပြောင်။

ဆံပင်တွေကို နောက်မှ ချာလီကွင်းနှင့်စည်းထားပြီး
ဆံနုတွေကတော့ တစ်မျှင်နှစ်မျှင်ကျနေ၏။ နွေဆံပင်က အနက်
စစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ အညိုရောနေသည်။ နောက် ဝတ်ထားမိတာက
တော့ ဂါဝန်အဝါကွက်လေးပါ။ ဒါလည်း လွန်လွန်ကဲကဲပုံစံမဟုတ်။

ခြေသလုံးအထိ ရှည်ပါသည်။ လက်ပြတ်မို့ လက်မောင်းတွေပေါ်
နေလို့လား။

“လာ... ဆေးတွေလာမှတ်၊ တစ်နေ့စာပဲ ပေးလိုက်
မယ်။ မနက်ဖြန်လည်း လာပြ”

“ဆေးပဲပေးလိုက်ပါကွယ်၊ အဒေါ်လာနိုင်မှာမဟုတ်လို့
ဦ”

မေမေက တောင်းပန်လျှင် သူ့ပစ်မှတ်က နွေ့ကိုပဲ ကျ
“လသည်။

“ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံတွေ နင်းကန်တောင်းနေမယ့်
ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့လည်းကောင်းအဒေါ်။ အဒေါ်မှာ သမီးရှိသားပဲ၊
သူလိုက်ပို့ဖို့ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဒီလောက်မှအားမကုန်ရလည်း
သမီးမိန်းကလေး မွေးထားရတာ ဘာကောင်းသလဲ။ သားတွေ
ပဲ မွေးထားပေါ့။ ဥပမာ ကျွန်တော့်လို လိမ္မာတဲ့သားမျိုး”

သူ့ကိုယ်သူတော့ တော်တော်အမွှန်းတင်တာပဲ။ လိပ်
မျိုး။ သို့သော် ကိုယ့်အမေကို ဂရုစိုက်သည်မို့ နွေ့ စကားတုန့်ပြန်
မပြောတော့ပါ။ သူပြောသမျှဆိုသမျှ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်ပါသည်။
သည်တော့လည်း သူက စကားတီးတီးနှင့်။

“အ၊အကြီးလားမသိဘူး၊ စကားလည်းမပြောဘူး”

နွေဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်မဟာ အသက်က (၁၉)နှစ်
ပေမယ့် လောကဝံရဲ့ရိုက်ပုတ်ချက်ကြောင့် အသက်(၄၀)အရွယ်
လောက် ရင့်ကျက်နေပါပြီ ဆရာဝံကရယ်။ ရှင့်လို ရယ်မောတတ်
တဲ့အရွယ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အရေးထဲ ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲ။ မေမေက သူ့ရှေ့
မှာ လူနာကုတင်ပေါ်မှအထ၊ မိုက်ခနဲယိုင်လဲသွားတော့ သူ နွေ
ကိုဆူဖို့ ကောင်းကောင်းအခွင့်အရေးရသွားခဲ့ပြန်သည်။

“တွေ့လား၊ ကိုယ့်အမေကိုပစ်ထားခဲ့တော့ အဒေါ်မှာ
ဘယ်လောက်အားနည်းနေသလဲ။ မင်း ကိုယ့်အမေကို မသနား
ဘူးလားဟင်။ မင်းပုံကြည့်ရတာ အသည်းနုလုံးရှိမယ့်ပုံလည်း
မပေါ်ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ!...”

သူ့စကားကြောင့် နွေနှလုံးသားတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင်
စူးအောင်သွားရလျှင် နွေ လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိပြီး မျက်ရည်တွေ
အလိုလို ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာမိတော့သည်။

“ဟာ! ချာတိတ်... ချာတိတ်... ဆောရီးကျ၊ ကိုယ်
လွန်သွားတယ်။ မငိုပါနဲ့ကွယ်... မင်းမကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကိုပြန်
ပြောပါ”

သူက မေမေ့ကို လူနာကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပြီး နွေ
ကို ယဉ်ကျေးစွာတောင်းပန်၏။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း စိတ်မကောင်း
သည့်အသွင်နှင့်။ သို့သော် နွေ ဖြေမဆည်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်မတို့ဘဝတွေက ဆိုးတော့ လူစေ့တက်စေ့ဒုက္ခ
တွေနဲ့ နပန်းလုံးနေရတာပါရှင်။ မသိဘဲနဲ့ ရမ်းပြီးမစွပ်စွဲပါနဲ့နော်။
ကျွန်မမခံစားနိုင်လို့ပါ။ ဒေါက်တာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတို့သားအမိက နောက်ဆုံးမို့ ဆေးခန်းမှာ လူနာရှင်း
သွားပေါ့ပြီ။ ဆေးဖိုးအတွက် ငွေသုံးထောင်ကို လူနာကုတင်ပေါ်
တင်ခဲ့ပြီး နွေ မေမေ့ကိုတွဲကာ ဆေးခန်းမှတစ်ခွေခွေထွက်ခွာလာ
ခဲ့သည်။

“အချက်မသိတော့လည်း သားမက်ကို သူ့ခိုးထင်တာ
ပေါ့ကွယ်။ ငှက်မသိတော့လည်း ဆက်ရက်ကို ချိုးထင်တာပေါ့။
ငှိသမီးလိမ္မာတာကို သူတယ်လိမ္မာလဲလေ။ သူမြင်တာ သူရှုထောင့်
နဲ့သူ ပြောတာပါ”

“နွေနားလည်ပါတယ်မေမေရယ်။ သူ့ကိုအပြစ်မမြင်ပါ
ဘူး။ သူက လူနာတွေအပေါ် ကောင်းပါတယ်”

ရပ်ကွက်နှင့်မဝေးလှသည့်မို့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ခွေ
ရွေ့လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် အနားသို့ ကားလေးတစ်စီး ကပ်

ရပ်လာသဖြင့် နွေ ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်က။ သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းရင်း...

“ကျွန်တော် အဒေါ်တို့သားအမိကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်တော့မလို့ပါ”

“ညရှစ်နာရီထိ ဆေးခန်းမထိုင်တော့ဘူးလားကွယ်”

“ဒီနေ့ မေမေက စောစောပြန်ခဲ့ဆိုလို့ပါ။ တက်ပါဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ချာတိတ်ကို မတရားတွေ နင်းကန်ပြောမိခဲ့လို့ အာပတ်ပြေပါရစေ”

“အိုကွယ်... မဟုတ်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဒေါက်တာလေးကို ငွေမယူပါဘူး။ ခုပဲ အဲဒီအကြောင်းပြောလာခဲ့ကြတာ”

“တက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်စိတ်သန့်ချင်လို့ပါ”

နောက်ဆုံး သူ့ကားပေါ်သို့ နွေတို့သားအမိ တက်လိုက်ကြရသည်။ မေမေက အားတုံ့အားနာ။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကိုယ့်အစ်ကိုအိမ်မှာ ကပ်နေကြရတာပါ။ သူတို့က အခန်းလေးတစ်ခန်းပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် ဧည့်သည်တွေတာတွေလာရင် အားနာပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် အကြာကြီးမနေပါဘူး”

ဆရာဝန်လေးက သိပ်ပြီးအောက်သက်ကျနေတော့ နွေတို့ ဘာမှမပြောချင်တော့ပေ။

“ရောက်ပြီ၊ အဲဒီရှေ့က အိမ်လေးပဲ။ အိမ်ပေါက်တမှာပဲ ချထားခဲ့ပါကွယ်။ လူလေး... အဲ၊ ဆရာလေးကို အဒေါ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်သန္တာ ဇာတ်လမ်းကို တိုတိုနှင့်ဖြတ်ပေးမယ့် ဆရာဝန်လေးက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူ့ကိုတွဲခေါ်ပေးသွားခဲ့သည်။ အိမ်ကလေးရဲ့အောက်ထပ်မှာ စောင့်မျှော်နေရှာသည့် ဦးအောင်ကျုံးကို တွေ့သွားတော့တာပါ။

“ဪ”

မိဘနှစ်ပါးလုံး မကျန်းမာကြပါလား။ ဒါ့ပြင် သူကလေးဟာ စားစရိတ်အတွက်လည်း ငွေရှာရမှာပေါ့။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

နှစ်မရသည့်အတူတူ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ထိုင်ဖို့ ဒေါ်သန္တာ လောကွတ်ပြုရတော့သည်။ လောကကြီးကို မယုံကြည်ချင်တော့သည်မို့ လူတွေနှင့်မဆက်ဆံချင်ပေမယ့် ဆရာဝန်လေးကတော့ ချွင်းချက်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူက ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်ရင်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့်...

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... လူတွေမှာ သူ့ အကြောင်းနဲ့သူ ရှိတတ်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မေ့သွားခဲ့မိ တယ်။ ချာတိတ်ပုံစံက သိပ်လှပနေတော့ မိဘတွေကို ဂရုမစိုက် ဘူးလားရယ်လို့ပါ”

“အဒေါ်တို့မှာ ဒီသမီးလေးကိုပဲ အားကိုးနေရတာပါ ကွယ်။ သားလေးက...”

ဒေါ်သန္တာ စကားပြောရင်းတန်းလန်း ရပ်သွားခဲ့သည် မှာ သမီးရဲ့ဟန်တားမှုကြောင့်ပါပဲ။

“အို! မေမေရယ်၊ သူမိမ်းတွေကို ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး တွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့။ တော်ကြာတစ်မျိုးထင်နေကြပါ့မယ်”

ဆရာဝန်လေး သက်ပြင်းချရင်း နွေ့ကိုတောင်းပန်ရ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါက်တာပြုသန့်စင်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို သိလှတတ်လှလိမ္မာလှပြီထင်ထားခဲ့တဲ့အဖြစ်၊ ဒီနေ့တော့ လွဲ မှားသွားခဲ့ပါပြီ။ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော် ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း လိုပဲ ကူညီစောင့်ရှောက်ပါရစေ။ ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ခံယူချက် နဲ့ကျွန်တော်မို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒက လူသားတွေရဲ့အကျိုးကို တတ် နိုင်သမျှ ကူညီသယ်ပိုးပေးချင်တာပါ။ ဆေးခန်းဖွင့်တာကလည်း ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါပဲ။ ကုသိုလ်ဖြစ် အလကားကုမပေးနိုင်ပေမယ့်

ဆေးဖိုးလောက်ပဲ ကျွန်တော်ယူတာပါ”

“သာဓုပါကွယ်... သာဓုပါ”

သည်စဉ် ဦးလေးတို့အဖွဲ့တွေ ပြန်လာကြသည်။ အိမ် ရှေ့မှာ ကားကြီးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာပြီး ဝန်စည်စလယ်တွေ ပစ္စည်းတွေချွဲကြသယ်ကြနှင့် ဆူညံနေတော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါတို့ဘယ်မှာသွားနေရပါ”

ဖေဖေတိုးတိုးညည်းနေစဉ် ဦးလေးမိန်းမ၏ညီမဆိုသူ က ခပ်တင်းတင်းပင် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာရင်း...

“မမ၊ ဒီအိမ်က အမွေဆိုင်အိမ်နော်။ ငါတို့ညီအစ်မနှစ် ယောက်လုံးနဲ့ဆိုင်တာ။ သူတို့ကိုပြောပြလိုက်ဦး”

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း၊ လင်သေမုဆိုးမပေ မယ့် ကြမ်းတမ်းနေလိုက်တာ ကြောက်စရာ။ သူ့မှာ ကလေးသုံး ယောက်လည်း ပါလာသေး၏။ ဒေါ်တင်တင်အိမ်ကတော့ သူ့ညီမ ကို ပြာပြာသလဲတောင်းပန်လို့။

“အေးပါ ညီမရယ်၊ နင်ကလည်း သူတို့လည်း ပြောင်း ပေးကြမှာပါ။ လောလောဆယ် အခိုက်အတံ့တော့ သည်းခံမှပေါ့”

“ခံချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမအိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေကို လည်း မမမြင်သားပဲ။ မမတို့လင်မယားက အပေါ်ထပ်မှာ နေကြ

၂၀၈ ❖ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

တော့ ညီမတို့သားအမိတွေက အောက်ထပ်မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနေရမှာလေ။ ဒီကြားထဲ သူတို့မိသားစုကို ဘယ်လိုလုပ်လက်ခံရမှာလဲ”

“အေးပါဟယ်... အေးပါ။ နင်ကလည်း ငါကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်”

အခြေအနေတွေကတော့ ဇာတ်တိုက်လာခဲ့ကြသလားပင်မသိ။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ပေါ်က ဆွဲချတော့မည်လားပင်။ ဆရာဝန်လေး သူမတို့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကဲ! ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်တစ်ခေါက်လာကြည့်ပါမယ်။ ဦးအတွက်ပါ အားဆေးလေးဘာလေး ယူခဲ့မယ်။ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

အားလုံးကို ယဉ်ကျေးစည်မြန်စွာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားခဲ့တော့ ဒေါ်တင်တင်အိပ်မိ ဒေါ်တင်တင်မိ တစ်စခန်းထတော့၏။

“အဲဒါ မမည့်လို့ အသုံးမကျလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ဟိုမှာကတည်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါဆိုတာ အားနာသလေးဘာလေးနဲ့။ ကဲ... အခုကျ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိ ဗစည်းတွေက အိမ်နဲ့တစ်လုံး ပြည့်နေတဲ့ဥစ္စာ။ လောလောလတ်လတ် လင်သေထားတဲ့မုဆိုးမကိုတော့ ဦးစားမပေးဘူး။ လင်စုံမယားဖက်ကို ဦးစား

မေးတယ်”

“ကဲ... တော်ပါတော့မိရယ်၊ ငိုညီမမိသားစုကို ငါကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

ဦးလေးက မနေနိုင်လွန်းစွာ ဝင်ပြောတော့မှ ဒေါ်တင်တင်မိ ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ ဒါတောင် မျက်စောင်းထိုးရင်း တပွဲစိစိ။

“ရှင်းမယ်ဆိုလည်း ပြန်ပြန်ရှင်း သားနဲ့သမီးတို့က လူစိမ်းတွေရှိရင် မနေတတ်ဘူး”

နွေတို့မိသားစုအတွက် ကံဆိုးမ သွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာလေပြီကော။ မျက်ရည်များနှင့် သားအဖသားအမိတွေ တိုင်ပင်တော့လည်း အဖြေက ချက်ချင်းထွက်မလာခဲ့ချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

ဒေါ်တင်တင်မိရဲ့ပစ္စည်းတွေက များလွန်းလို့ အောက်
ထပ်တစ်ထပ်လုံးမှာ ခြေချစရာပင်မရှိ။ ယခုထိ နေရာလည်း မချ
ရသေး။ သည်ကြားထဲ အောက်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းရှိတာ
နွေတို့သားအမိတွေက ယူထားကြရသည်ဟုတ်ပါလား။ ပြဿနာ
က မသေး။ တစ်ညလုံး ငြူစူစောင်းမြောင်းပြီး ယခုမနက်လည်း
မျက်စောင်းတထိုးထိုး။

ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ဒုက္ခအရောက်ဆုံးအချိန်မို့ နွေ
ဦးနှိုးခိုင်းဆီသို့ မပြန်ဖြစ်တော့။ ပြီး သူမစိတ်ထဲ လေးလံရှက်ရွံ့
နေရသည်မို့ သူ့ဆီလည်းမပြန်ချင်။ သူဟာ ရိုးသားဖြူစင်သူလား။
စားနေကျကြောင်ပါးလား။

မျိုးနွဲ့တုန်းကလည်း လင်မယားလိုနေခဲ့တာပဲတဲ့။ သူတို့ လိုသူဌေးကြီးတွေရဲ့စိတ်ဟာ ဘယ်လိုလဲ။ နွဲ့ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ သူမကိုလွန်ကျူးခဲ့တာကရော ကျားမို့ သားသမင်ကို စားသုံးခြင်း မျိုးလား။ အချစ်ဆိုတာ နွဲ့နားမလည်။ ပြီး ယောက်ျားတို့ရဲ့စကား ကရော ဆယ်ခွန်းပြောရင် ကိုးခွန်းက မှသားတဲ့။

“မေမေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်ငှားလေးဘာလေး ရှာဦး မယ်”

နေမကောင်းသေးသည့်မေမေက ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် အိမ်ရှာဖွေသွားမည်ပြင်တော့ နွဲ့ မေမေအလုပ်ကို ပန်းပြောင်းရ၏။

မောင်လေးရေ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်ထဲမှာ တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် မွေးမြူရေးခြံကြီးဆောက်၊ တိရစ္ဆာန်တွေမွေးပြီး အော် ဟစ်ရယ်မောနေခဲ့ကြပေမယ့် လက်တွေ့အတိုင်းတော့ နေရာအိမ် ခန်းလေးတစ်ခုတောင် မပိုင်ဆိုင်ကြပါဘူးဟာ။

“မေမေ၊ ကျန်ခဲ့၊ သမီးသွားရှာမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားသမီးရယ်၊ ပွဲစားကတစ်ဆင့် ရှာရင်ရော”

“ပွဲခတွေ ပေးမနေနိုင်ပါဘူးမေမေရယ်၊ သမီးရှာကြည့် မယ်”

သည်နေ့မနက် ဘာမှလည်းမချက်ရသေး။ ဒေါ်တင်တင်

မိတို့ မီးဖိုကိုသိမ်းပိုက်စိုးမိုးထားသဖြင့် ထမင်းတစ်အိုးသာ ပေါင်း အိုးမို့ ချက်ထားပြီးရသည်။ အပြန်ကျမှ ကုလားဟင်းလေး ငါးပိ ကြော်လေး ဝယ်သွားမှပါပဲ။

နွဲ့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး ကိုယ်သိသည့်ရပ်ကွက်ထဲမှ အဒေါ်ကြီးတွေအကူအညီနှင့် အိမ်ရှာရသည်။ အိမ်က လွယ်လွယ် နှင့်ရှာလို့မရ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ မရလျှင် အခြားရပ်ကွက်မှာ ရှာရ မည်ပုံ။ ဒေါ်တင်တင်မိတို့ ငြူစုစောင်းမြောင်းတာကိုလည်း မခံ ချင်တော့။

နွဲ့ သက်ပြင်းချပြီး လေးလံသောခြေလှမ်းများနှင့် အိမ် ပြန်ခဲ့ရစဉ် ဇီဝကဆေးခန်းရှေ့မှဖြတ်ရတော့ ဒေါက်တာဖြူသန့်စင် ကို သတိရမိသည်။ နွဲ့ တစ်မနက်လုံး အိမ်ရှာနေရသည်မို့ ယခု နေ့လယ်ရောက်တော့မည်။

ခေါင်းပေါ်မှာ နေပူနေပေမယ့် နွဲ့သတိမပြုမီ။ ရင်ထဲ မှအပူက ပိုပြီးပူနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဆေးခန်းလေးရှေ့မှာ နွဲ့ ရပ်ငေးနေမိသည်က အမှတ်တမဲ့။ ဆေးခန်းဆိုပေမယ့် တစ် ထပ်တိုက်လေးပါ။ မီးဖိုဆောင်တောင် ပါသေးရဲ့။ အဲဒီတိုက်လေး ကို ဘယ်သူနေပါလိမ့်။ ဆေးခန်းက ရှေ့ပိုင်းတင် ဖွင့်လို့ရတာပဲ။

သူမ ရပ်ငေးနေမိစဉ် တိုက်ကလေးထဲမှ ဒေါက်တာဖြူ

သန့်စင် ထွက်လာတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် နွေ ဆေးခန်းရှေ့မှ ခြေကုန်သုတ်ဖို့ပြင်၏။ သူ့ဆေးခန်းက တစ်နေ့လုံးဖွင့်ထားတာမဟုတ်၊ မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းသာ။

“နွေ... နွေ”

နောက်မှသူ့ခေါ်သံကြောင့် နွေ ရပ်ကြည့်ရကောင်းနိုးဆက်သွားရကောင်းနိုး။ သည်စဉ် သူ့အနားသို့ရောက်လာပြီး နွေကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

“နွေ အထဲကိုထည့်လိုက်ခဲ့ပါ။ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

သူဟာ ယုံကြည်လောက်စရာလူမို့ နွေ ဆေးခန်းထဲကို လိုက်သွားလိုက်သည်။ သူက နွေ့ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးတွေနှင့် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်နေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နွေ့အိမ်ကို ကိုယ်ရောက်ခဲ့တယ်၊ နွေ့ အိမ်ထွက်ရှာနေတယ်ဆိုလို့၊ ရပြီလား... အိမ်”

နွေ့ရင့်ကျူး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ကိုယ်ထိုင်နေသည့်ဆိုဖာအစိမ်းလေးကို မမြင်ဖူးသလို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“မရသေးပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ရှာနေတုန်းပါပဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်အကြံပေးတာ နားထောင်မလား”

“ပြောကြည့်ပါရှင်”

“ဒီအိမ်က ကိုယ်အမွေရထားတဲ့တိုက်လေးပါ။ ကိုယ်လည်း ပိုစတင်သွားရတော့မှာမို့ ပိတ်ထားခဲ့ရမယ့်အတူတူ နွေ့တို့မိသားစုနေပါ”

“ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်လခမျိုး တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့တတ်နိုင်တာက အိမ်ခန်းသေးသေးလေးလောက် တစ်လသုံးလေးသောင်းလောက် အလွန်ဆုံးပါရှင်”

“ဪ... ကိုယ်လည်း အဲဒီလောက်ပဲ ယူမှာပါ။ ကိုယ့်အိမ်လည်း စိတ်ချရသွားတာပေါ့။ ကိုယ်က တော်ရုံလူကိုလည်း ငှားချင်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

တကယ်က ဒေါက်တာဖြူသန့်စင် နွေ့တို့မိသားစုကို အလကားပင် တင်ထားချင်ပါသည်။ သို့သော် နွေ့သဘောထားကိုလည်း သူသိပြီးသားမို့။

“ဒေါက်တာ့မိဘတွေလည်း ပြန်တိုင်ပင်ပါဦးရှင်၊ တစ်ထပ်တိုက်၊ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့လုံးချင်းဆို သူများတွေက တစ်သိန်းလောက်ဆိုကြမှာပါ”

“ဪ... ရန်ကုန်ထဲတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုက အင်စိန်၊ ဒီလောက်မရပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်အဝေးရောက်တဲ့အခါ စိတ်ချရတဲ့လူရဲ့လက်ထဲမှာပဲ အပ်ထားခဲ့ချင်တယ်”

“ဖေဖေတို့ကိုရော ဒေါက်တာပြောခဲ့သေးလား”

“နွေအိမ်ရှာထွက်တာ ရမရမသိတာနဲ့ မပြောခဲ့ရသေးဘူး။ အခုလိုက်ပြောမယ်လေ။ နွေကြည့်ရတာ ဝမ်းသာပုံလည်း မရပါလား”

“ကျွန်မ လောကဓံကို ကြုံရလွန်းလို့ ဝမ်းတောင်မသာ တတ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ရှင်။ နေစရာမရှိတဲ့ဘဝကနေ လွတ်မြောက်ရတာပဲ။ တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒေါက်တာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးရှင်”

နွေအသွင်က အရွယ်နှင့်မလိုက်။ ရင့်ကျက်လွန်းလှ၏။ ညည်းတွားနေပုံလေးကိုက သနားစဖွယ်။

“ဘာဖြစ်လို့များလဲဗျာ”

“ဪ... မနွေညနေကမှ ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့သားစုကို သိရတာပါ။ ချက်ချင်းကြီး ကျွန်မတို့ကို မကူညီသင့်ပါဘူး။ မယုံကြည်သင့်ပါဘူးရှင်”

“ဪ... နွေရယ်၊ ဒါကတော့ ရေစက်တွေပေါ့ဗျာ။ မနွေက ကျွန်တော် စိတ်ချင်ပေါက်ပြီး နွေ့ကိုပြောမိဆိုမိတာတွေ နွေ့တို့အိမ်ရောက်မှ အခြေအနေမှန်ကိုရိပ်မိရတာ။ နောက်...”

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး တိုင်ပင်ဦးမယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို

ပြန်ပြောဦးမယ်”

“ပြန်တိုင်ပင်စရာအချိန်ရော ရှိသေးရဲ့လားဗျာ၊ အမြန်ဆုံးသာ အထုတ်အပိုးပြင်ပြီး ပြောင်းလာကြပါတော့။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ရှင်းပေးထားမယ်”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး နွေ ဆေးခန်းမှပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ နွေ့ခေါင်းထဲမှာတော့ တွေ့ဝေနှောက်ကျိလျက်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ။ သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမှမသိရသေး။ သူ့မိဘတွေကရော။ တော်ကြာ သူ့သားလူမျိုးနှင့် ပတ်သက်ရပါမည်လားဆိုပြီး ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို လာသောင်းကျန်းနေမှဖြင့် အရှက်တွေ ကွဲရဦးမည်။

နွေ့အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်တင်တင်မိတို့ ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေ၏။ ရုပ်ကတော့ ထန်တင်း စူပာလျက်။ ဘယ်လိုစိတ်ဆာနေတဲ့မိန်းမပါလိမ့်။ နွေ့ကိုမြင်လျှင်...

“အိမ်ရှာတယ်ဆိုတာ ရခဲ့လား”

“ရှာတုန်းပါပဲ အန်တီ၊ မရသေးပါဘူး”

ဒေါ်တင်တင်မိက ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ရှာရင် ရဲ့ရမှာပေါ့၊ အိမ်တွေဆိုတာ ပြည့်လို့။ နေပါဦး... ညည်းအိမ်ရှာတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လားအေ။ ဟန်လှပ

ပြီးများ ပြောနေတာလား”

ကိုယ်ချင်းမစာ အထက်စီးမှပြောနေသည့် ဒေါ်တင်တင် မိအား နွေ အံ့သြတုန်လှုပ်ရပါသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အန်တီရယ်၊ ကျွန်မတို့က လူတွေပါ။ ကိုယ့်ကို ဒီလောက် ကော်ထုတ်မတတ် မလိုလားနဲ့တဲ့ အိမ်မှာ တစ်နာရီတောင် ဆက်ကပ်တွယ်မနေချင်ပါဘူး။ တကယ့် ကို အိမ်ရှာမရသေးလို့ပါ”

“လူဆိုပေမယ့် လူလိုသိဖို့လွယ်တာမဟုတ်ဘူးအေး၊ အခု ပဲကြည့်လေ၊ ဘာပဲပြောပြော ညည်းတို့ ငါ့အိမ်မှာ နှစ်လလောက် နေခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျေးဇူးဆိုတာ တင်တတ်ရတယ်”

ပြောလေဆိုးလေနှင့် ဒေါသတွေကဲနေသည့် ဒေါ်တင် တင်မိအား နွေ ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ ကိုယ့်အခန်းလေး ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲနှင့် မျက်ရည်ကျနေရှာသည့်မိဘ နှစ်ပါးရှိရာသို့သာ ဝင်လာခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးက သူမကိုမျှော်လင့် တကြီးဖြင့်...

“အိမ်ရှာလို့ရခဲ့လား သမီး၊ တဲလောက်ဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ ဒီမှာတော့ လုံးဝနေလို့မရတော့ပါဘူး။ သူဒုက္ခရောက်တာက ထို့ ကို ဒုက္ခပေးဖို့ဖြစ်နေတော့တယ်”

အခြေအနေတွေက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမိုပ နွေ ဆရာဝန် လေး၏ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြောပြရသည်။ သူမထင်သည့်အတိုင်း ပါပဲ၊ နွေမိဘများ ဝမ်းသာသွားပါ။

“သူ့ကို တို့ မနေ့ညနေကမှသိရတာ။ သူ့မိဘတွေက လည်း ကိုယ့်သားနဲ့ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆိုပြီး လာပြောဆိုနေမှဖြင့် ကွယ်။ မေမေတို့မှာ သမီးပျိုလေးနဲ့၊ အပြောမခံချင်ပါဘူး”

“ထပ်ပြီးအိမ်ရှာပါဦး သမီးရယ်၊ အိမ်ခန်းသေးသေးလေး ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကလွတ်ရင် ပြီးရောပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဖေဖေ၊ ညနေကျ ထပ်ရှာပါ့မယ်”

မိသားစုသုံးယောက် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေကြ စဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားက ဒိုင်နာ ကားလေး။

“ဆရာဝန်လေး လွှတ်လိုက်တာပါ၊ သူ့တိုက်ကိုပြောင်း လာကြဖို့ ဗစ္စည်းသယ်ဖို့ပါ”

နောက်ဆုံး အခြေအနေအရ စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် သူမတို့၏ဗစ္စည်းပစ္စယလေးများကို သယ်ဆောင်ကာ ဒီဝကဆေး ခန်းသို့ နွေတို့မိသားစု ယာယီပြောင်းခဲ့ကြရသည်။

နောက်မှ တစ်မျိုးပေါ့။

အခန်း (၁၂)

“နွေ... နွေလိပ်စာ မသိကြဘူးလား”

တကယ်တော့ ထုံးစံအရ နွေလိပ်စာကို အလုပ်ခန့်သူ
ဒေါ်သန်းသန်းစု သိရပါမည်။ သို့သော် မေးလို့မရ။

“နွေမက လိပ်စာအမှားကြီးပေးထားတာ၊ စုံစမ်းလို့မရ
ဘူး”

“အဲဒီလိပ်စာအမှားကိုပဲ ပြောပါဦး”

“ကျောက်ရေတွင်းတဲ့၊ သူပြောတဲ့လိပ်စာမှာ မတွေ့ပါ
ဘူး”

နွေ ညက ပြန်မလာခဲ့။ ဒီနေ့လည်း ပြန်မလာ။

ဘုန်းနီဒါနိုး ခံစားနေရတာ အရူးမီးပိုင်း။ ဟိုလူ့အော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထုတ်၊ ဒီလူ့အော်ထုတ်နှင့်။ ညက သူ့အခန်းထဲ ရွှေလရောင်တို့
မောင်နှမ စောင့်အိပ်ပေးသည်။ သူ့ကိုပြုစုပေးနေသူကတော့ ရွှေ
လရောင်။

ဒေါ်သန်းသန်းစုကလည်း အကွက်ဝင်တုန်းပြောသည်။

“နွေက ခြောက်လစာယူပြီး ပြေးပြီထင်ပါရဲ့သားရယ်။
နောက်တစ်ယောက်ရှာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်...”

“တော်ဗျာ... တော်၊ ခြောက်လစာယူပြီး ပြေးရအောင်
ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်များပေးလိုက်လို့လဲ။ သူ့လိပ်စာ ခင်ဗျား
သိကိုသိရမယ်”

“ဪ... သားရယ်၊ မေမေတကယ်မသိလို့ပါ။ နေပါ
ဦး၊ သားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုဒီလောက်တောင် တန်းတန်း
စွဲဖြစ်နေတာလဲ။ ဧကန္တ သား သူ့အဖြူအစုအယုအယတွေမှာ
ပိုင်းမိသွားပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ နွေ့ကို ကျွန်တော်သနား
တယ်။ သူ့ခမျာ မိဘတွေကလည်း မကျန်းမမာ၊ မောင်ကလည်း
ထောင်ထဲမှာ။ အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိဆို ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ဗျ”

“ဟင်! ဘာ... ဘာ... မိနွေ့မောင်က ထောင်ထဲမှာ
ဟုတ်လား။ အမယ်လေး... အမယ်လေး... တကယ့်မျိုးကောင်း

နိုးကောင်းလူမိုက်မျိုးပါလား။ ဒီကောင်မ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားတာ
ပဲကောင်းတယ်။ သားရယ်... သားညီမလည်း ရှိသားပဲ၊ သူ့လုပ်
ကိုင်ပေးလိမ့်မှာပေါ့”

ညနေရောက်ပြီမို့ ဘုန်းနီဒါနိုး ပိုပြီးစိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။
နွေ့ရယ်... ကိုယ့်ကိုပစ်ပြေးပြီလားကွယ်။ ကိုယ့်ကိုစိတ်နာသွား
ပြီလား။ ယခုတော့ သူ နွေ့ကိုစိုးရိမ်ပူပန်မိတာတွေနှင့် ရောပေါင်း
ပြီး တော်တော်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်နေရပေပြီ။

အခန်းထဲမှာ လူးလာခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိ
တာ လူတွဲစရာမလို။ ဒေါ်သန်းသန်းစုကတော့ သူ့တိုးတက်မှု
တွေကိုကြည့်ပြီး ကျားပြုံးပြုံးလို့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဘုန်း
နီဒါနိုးရယ်...

သည်စဉ် သူ့ထံသို့ ရှေ့နေဦးအောင်လင်း ဖုန်းဆက်
လာသဖြင့် သူ ဖုန်းပြောရသည်။

“ကိုဘုန်း၊ ဒီနေ့ မိုးအောင်ကျူးဆီရောက်ခဲ့တယ်။ အခြေ
အနေက ကောင်းပါတယ်။ ကောင်လေးအမှုကိုပြန်ပြီး စစ်ခိုင်းထား
တယ်။ ခင်ဗျားဆီ သတင်းပို့တာ”

သူပြောတော့ ဘုန်းနီဒါနိုး နွေ့လိပ်စာမေးဖို့ သတိရသွား
သည်။

“ဦးအောင်လင်း၊ နွေအိမ်ပြန်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ သူ့ လိပ်စာမသိတော့ လိုက်မခေါ်ရဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား မေးပေးပါဦး”

“ဪ... မေးပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မှရမှာ နော်။ ဒီနေ့ အချိန်မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားနယ် စောစောစီးစီးဖုန်းဆက်ရောပေါ့။ တော် ပြီဗျာ... နက်ဖြန်သာ စောစောသွား စောစောအကြောင်းပြန်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ ဒီလူနာကလည်း တော်တော်စိတ် တိုနေပါလား။ အရာရာအကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်၊ ဟားဟားဟား...”

ဟန်းဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဘုန်းနီဒါန်း ကုတင်ပေါ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ သူ့အခန်းထဲသို့ သဲစုနန္ဒာ ဝင်လာတော့ အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ရေခဲချိုးပြီး ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားလိုက် တာကလည်း မွှေးကြိုင်လို့၊ ဝတ်ထားတာက ဘောင်းဘီတိုအနက် နှင့် ရင်ပြတ်အနက်။ ဖယောင်းရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြူဖွေးနေသည့် အသားနှင့်ဆိုတော့။

သဲစုနန္ဒာက ဘုန်းနီဒါန်းအနားသို့ လျှောက်လာပြီး ကပ် ထိုင်လိုက်၏။

“ကိုကိုမိနွေ ပြန်မလာလို့ အားမငယ်ပါနဲ့ကိုကိုရာ။

အလကား ကပ်ပလီမ အညာပလီမ၊ သဲစုတစ်ယောက်လုံး ရှိတာ ပဲ။ သဲစုပြုစုမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ ကဲ! အခုညစာ သဲစုထမင်းကျွေး မယ်၊ ဖြူဖြူ ထမင်းပွဲယူလာပြီ”

ထမင်းပွဲကိုပြင်ဆင်ပြီး သဲစုနန္ဒာ ဇွန်းခက်ရင်းကောက် ကိုင်လိုက်၏။ သူမ ဘုန်းနီဒါန်းကို ထမင်းခွံ့မည်လေ။

“ရတယ်၊ ငါ့ဘာသာပဲစားမယ်။ ကဲ... ရွှေလရောင် ကျန်ခဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေ အပြင်ထွက်ကြ။ အခန်းထဲမှာ လူတွေ များနေရင် မနေတတ်ဘူး”

“ဪ... ကိုကိုကလည်း သဲစုခွံ့ပေးပါ့မယ်ဆိုမှ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ သွားပါ”

ရွှေလရောင် ကျန်ခဲ့ပြီး အားလုံးအပြင်ထွက်သွားကြ တော့မှ ဘုန်းနီဒါန်း ထမင်းကို တိုခနန်းဆိတ်ခနန်း စား၏။

“လရောင်၊ မနက်ဖြန် နွေ့လိပ်စာသိရမယ်။ မင်းသွား ရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်သွားရှာပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါ မယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါဆရာ”

“အေးကွာ... အစ်ကတည်းက ငါ သူ့လိပ်စာမေးထား လိုက်ရမှာ။ နွေ့... နွေ့၊ သူ့ကို မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကျွန်တော့်အမြင်တော့ မနွေဟာ ဖြူစင်ရိုးသားပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ့အပေါ်လည်း စေတနာထားတယ်”

“ဟိုလူတွေကိုရော၊ ငါ့ဆွေမကင်းမျိုးမကင်းတွေ”

“သူတို့ကြည်ရတာ မကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ကြံစည်ကြ မယ့်ပုံတွေ ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ကိုစိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော်သာ ဆရာနေရာမှာဆိုရင် သူတို့ကိုနှင်ချတယ်”

“ထောက်စရာမျက်နှာတွေက ရှိသေးတာကိုးကွာ။ ကဲ၊ ငါတော်ပြီ၊ မင်းဆက်စားတော့”

သူ့ထမင်းပွဲကို ရွှေလရောင် ဆက်စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းနီဒါန်းရင်ထဲ နာကျင်နေမိသည်။

နွေရယ်... ကိုယ့်ဆီပြန်လာပါတော့ကွယ်...

“ခုည ငါ့အခန်းထဲ ရွှေလရောင်ပဲအိပ်တော့။ လသာကို ငါ့အားနာတယ်”

“ရပါတယ်ဆရာရဲ့၊ ငွေလသာပါ အိပ်ပေးပါ့မယ်”

“မအိပ်နဲ့၊ ရွှေလရောင်ပဲ စောင့်အိပ်ပေး”

ညကိုးနာရီလောက်ရှိပြီမို့ သူ့အခန်းထဲမှာ တီဗီခိုင်းကြည့်

နေကြ၏။ သဲစုနန္ဒာလည်း ရှိနေသည်။

“ကိုကို၊ သဲစုလည်း စောင့်အိပ်ပေးမယ်လေ”

“ရတယ်၊ ရွှေလရောင်ရှိရင် လုံလောက်ပြီ”

“ပြီးရော၊ တော်ကြာမှ သဲစုကို တာဝန်မကျေပျာအောင် မပြောနဲ့”

မျက်စောင်းထိုးရင်း သဲစုမူနွဲ့နေပုံက အသည်းယားစရာ။ အမြင်ကတ်လို့လေ။

“ဆရာ၊ ညဆေးသောက်ဖို့ ကော်ဖီဖျော်ရမလား။ နို့ဖျော်ရမလား”

ငွေလသာအမေးကို ဘုန်းနီဒါန်းမဖြေခင် သဲစုနန္ဒာဖြေလိုက်သည်။

“ကော်ဖီက မျက်စိကြောင်တယ်၊ နွားနို့ရှိတယ်လေ၊ ကိုကိုသောက်နေကျ။ ပူအောင်ပြန်နွှေးပေးလိုက်”

သူ့စကားအတိုင်း တစ်ဖက်ခန်းမှာရှိပြီးသားနွားနို့ကို နွှေးရသည်။ နို့က မတ်ခွက်ကြီးတစ်လုံးနှင့်အပြည့်။ သုံးဆယ်သားလောက် ရှိမလားမသိ။ မလိုင်တက်ကာ ပျစ်နှစ်နေပုံက သောက်ချင်စဖွယ်။

ငွေလသာ နွားနို့မတ်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး သည်ဘက်ခန်းသို့

ကူးလာခဲ့သည်။

“ဆရာ ဆေးသောက်လို့ရပါပြီ”

“နွားနို့တွေ များလှသည်လား။ ငါဘယ်ကုန်ပါ့မလဲ”

“ဆရာကုန်သလောက်သောက်ပါ။ ကျွန်တာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ သောက်လိုက်ပါ့မယ်။ အဟဲ့... ကျွန်မတို့က အမြဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက နွားနို့နဲ့ကြီးရတာမို့ ချွန်ကြက်တယ်”

“အေး... အေး”

ဘုန်းနီဒါန်း ဆေးနှင့်နည်းနည်းသောက်ပြီး ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမကို နို့ခွက်ပေးလိုက်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်က နို့ကိုအလှအယက်သောက်နေပုံကြည့်ပြီး သဲစုနွားက ကဲ့ရဲ့၏။

“ငတ်နေတာ ကျနေတာပဲ”

ဘုန်းနီဒါန်း သူ့ကိုနှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ရွှေလရောင်ကိုညွှန်ကြားလိုက်၏။

“လရောင်၊ အခန်းတံခါးတွေ သေသေချာချာပိတ်။ အိပ်မှာက အတွင်းရန်တွေကြောက်နေရတာ”

သဲစုနွား မဲ့ပြီးနှင့်အပြင်သို့ထွက်သွားခဲ့တာ သူတို့သုံးယောက် မမြင်လိုက်ကြပေ။

ညကျတော့ ဦးရဲလင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနွားတို့သုံးယောက် ဘုန်းနီဒါန်းအခန်းကို သော့ဖျက်ပြီး ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ညက နွားနို့ကို သုံးယောက်သား လုယက်ပြီးသောက်နေလိုက်ကြတာ သဲစုဖြင့် ရယ်ချင်လိုက်တာ မနည်းအောင့်နေရတယ်”

“သူတို့ နည်းနည်းမှမရိပ်မိဘူးနော်။ ကောင်းတယ်၊ ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်း၊ ကဲ! ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဦးရဲလင်းတို့သုံးယောက် အခန်းထဲ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းနီဒါန်းနှင့် ရွှေလရောင်တို့ ကုတင်တစ်လုံးစီမှာ အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အိုကေ... ကဲ! အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ငန်းစကြစို့”

သူတို့အစီအစဉ်က ဘုန်းနီဒါန်းထံမှ မီးခံသေတ္တာသော့ကိုခိုးပြီး မီးခံသေတ္တာခိုးဖွင့်မလို့ပါ။ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ ရချင်မှ ရပေလိမ့်မည်။

မရလျှင် နောက်အစီအစဉ်တစ်ခုက အိပ်ပျော်နေသည့် ဘုန်းနီဒါန်းနှင့်သဲစုနွားကို မဖွယ်မရာပုံစံတွေနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဖို့ပါ။ နောက်၊ဓာတ်ပုံတွေပြပြီး အကျပ်ကိုင်၊ သဲစုနွားနှင့် လက်

ထပ်ခိုင်းမည်ပေါ့။

သုံးယောက်သား ဖီးခံသေတ္တာသော့ကို မူးနေအောင် ရှာကြပေမယ့် ဘယ်မှာမှရှာမတွေ့။ ယုတ်စွအဆုံး ငွေထားသည့် ဗီရိုအံဆွဲသော့ကိုပင် မတွေ့ရ။

“ဒီကောင် လူလည်ကျလှချည်လား။ မှအိပ်ခင် သော့တွေကို ဘယ်မှာထုတ်ထားလိုက်ပါလိမ့်”

“ကဲ... ဦးရဲလင်း၊ ကျွန်မတို့သော့ရှာနေကြတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ တော်ကြာ အိပ်ဆေးတွေပြယ်ပြီး ဘာအစီအစဉ်မှ မအောင်မြင်လိုက်ဘဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ပထမအစီအစဉ် မဖြစ်ရင် ဒုတိယအစီအစဉ် စကြတာပေါ့။ ရှင့်မှာ ကင်မရာပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါပါတယ်”

“ပါရင်ပြီးရော၊ ကဲ... လုပ်ငန်းစကြစို့”

ဒေါ်သန်းသန်းစု အချက်ပေးလိုက်လျှင် ဦးရဲလင်းက သူညီကို အဝတ်တွေ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိုကောင်မလေးလည်း ချွတ်လေ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်တာ အန်တီရိုက်ပါလား။ သဲစု ဦးရဲလင်း ရှေ့မှာ ရှက်တယ်”

“ငါ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်းမရိုက်တတ်ဘူး။ သဲစုရယ် ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်စံစားရမယ့်ရွှေပုံငွေပုံကြီးကိုလည်း မြင်ယောင်လိုက်ပါဦး။ ကဲ... ချွတ်လိုက်ပါ တူမရယ်၊ နင်ခါတိုင်း ဝတ်နေတဲ့အဝတ်တွေကလည်း ဘာထူးတာမှတ်လို့”

“ထူးသေးတာပေါ့အန်တီရဲ၊ အနေကြီးတဲ့ဥစ္စာတွေတော့ လုံသေး ဖုံးသေးတယ်လေ”

သဲစုနှင့်ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ အခြေအတင်ပြောနေကြစဉ် ဦးရဲလင်းကတော့ သူ့ကိုစွဲကိုဆောင်ရွက်ပြီးစီးပါချေပြီ။ ဘုန်းနီဒါန်းခမျာ ကုတင်ပေါ်မှာ မိမ္မေးတိုင်းဖမ္မေးတိုင်။

“ကဲ... သဲစု၊ ချွတ်လေ”

ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့်ဦးရဲလင်းတို့ ဝိုင်းပြီးဖိအားပေးကြသဖြင့် သဲစုနဲ့ ဗျက်နာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ကိုယ့်အဝတ်တွေကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါတောင် ဘရာဇီယာနှင့် under wear လေး ကျန်တုန်း။

“ဟဲ့... အကုန်ချွတ်လေ”

“ဒါတော့ အန်တီတို့လွန်ပြီ”

“မလွန်ဘူး။ ဓာတ်ပုံပုံက မဖွယ်မရာပုံတွေ ရိုက်ရမှာ။ နင်ရောသူပါ အဝတ်မရှိမဖြစ်မှာပေါ့”

“ဦးလေးနော်... သူက လုံးဝလှုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။
မဖွယ်မရာဆိုလည်း သဲစုကချည်း အပေါ်က အရှက်မရှိ။ ကဲ!
အဲဒီပုံရိုက်တော့ရော တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ငါနားလည်ပါတယ်၊ သူ့ကိုပြုပြင်ပေးပြီးမှရိုက်မှာပေါ့။
ဒီလိုအိပ်နေတဲ့ပုံကြီးတော့ ဘယ်ရိုက်မလဲ။ ကဲ... ချွတ်၊ သူနဲ့
ဖက်အိပ်နေတဲ့ပုံရိုက်မယ်”

သဲစုနန္ဒာမှာ စားသောက်ဆိုင်တွင် အဆိုတော် စားပွဲတီး
လုပ်ခဲ့သူမို့ ရဲပေမယ့် သည်ကိစ္စကြီးကိုတော့ စိတ်ညစ်တာအမှန်။
သို့သော် လောဘကြောင့် လုပ်ရပေတော့မည်။

“အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ”

အိပ်ပျော်နေသည့် ဘုန်းနီဒါန်းကို သဲစုနန္ဒာနှင့် အနေ
အထားအမျိုးမျိုးပြုပြင်ဖန်တီးပြီး ဦးရဲလင်းက ဓာတ်ပုံတွေတဖျပ်
ဖျပ်ရိုက်သည်မှာ ပုံနှစ်ဆယ်လောက်ပင် ရှိပေမည်။

“ကဲ... ဒီလောက်ဆို တော်ပြီ။ ကောင်မလေးအဝတ်
ပြန်ဝတ်တော့”

ဦးရဲလင်း၊ ဘုန်းနီဒါန်းကိုအဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်ပေးပြီးမှ
အနေအထားမပျက် စောင်ပြန်ခြံပေးလိုက်ရင်း ခပ်လှောင်လှောင်
ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်းဟင်း... ကဲ! မင်းဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ ဘုန်း
နီဒါန်း။ နီးထလာမယ့်မနက်ဖြန်ကို ခွန်အားသစ်တွေနဲ့ ကြိုဆိုလိုက်
ဦးပေါ့ကွာ”

“ဘုန်းနီဒါန်းရေ သဲစုကိုလက်ထပ်ရင်ထပ်၊ လက်မထပ်
ရင် မင်းကို မုဒိန်းမှုနဲ့အရှက်ခွဲ တရားစွဲပစ်မယ်သာမှတ်။ ကဲ!
သွားကြစို့”

အဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်ပြီးသွားသည့် သဲစုနန္ဒာက
လည်း ဘုန်းနီဒါန်းကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သေးသည်။

“ဟင်း... လူကို မတူသလိုမတန်သလိုနဲ့ အော်လား
ငေါက်လား ဆွဲထုတ်လားလုပ်တဲ့လူကြီး မနက်ဖြန်ဘယ်လိုရင်
ဆိုင်ရမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပေတော့”

သုံးယောက်သား ဘီလူးကြမ်း၊ ကြမ်းပြီး သူ့အခန်းထဲ
မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့ ဘုန်းနီဒါန်းနှင့် ရွှေလရောင်တို့နှစ်ယောက်
အိပ်ဆေးတန်ခိုးနှင့် နှစ်ဦးကစွာအိပ်ပျော်နေကြဆဲ။

အခန်း (၁၃)

ဆေးခန်းက တိုက်မျက်နှာစာ။ နောက်ဘက်မှာ နွေတို့
မိသားစုနေရမည်။ ဦးလေးအိမ်ထက် ကျယ်ဝန်းပေမယ့် ဒီမှာနေ
ရတာလည်း စိတ်တထင့်ထင့်ပါ။

ဘယ်ကြိုဘယ်ကြားကနေများ ဘာပြဿနာတွေ ပေါ်
လာဦးမလဲ။ သူမတို့မိသားစုဟာ လောကကြီးကိုပင် မယုံကြည်
ဝံ့တော့ပါ။ ဘယ်ချောင်ကများ ဘယ်သူတွေက ကြိမ်းမောင်းလိုက်
မလဲ။ အရှက်တွေ ခွဲလိုက်မလဲ ကြောက်ရွံ့နေမိကြသည်။

လောကကြီးရယ်...

နွေနှလုံးသားဟာ သက်ရွက်ကြွေကျလာရင်တောင် ခံ
နိုင်ရည် မရှိတော့ပါဘူး...

တကယ်လို့ ပြစ်ဒဏ်ခတ်မယ်ဆိုရင်လည်း အသေသာ
သတ်လိုက်ပါတော့ လောကကြီးရယ်...

သေခြင်းတရားကိုပဲ ကျွန်မလိုချင်ပါတော့တယ်...

လောလောဆယ် တိုက်လေးထဲမှာ ရှိစဉ်ပစ္စည်းလေး
တွေကိုစုပုံပြီး သူမတို့သားအမိသားအဖတွေ ထိုင်နေပိုင်နေမိကြ
သည်။

တစ်ဖက်မှာ ဘယ်လိုမှနေမရတော့လို့ ဆင်းလာခဲ့ကြရ
ပေမယ့် သည်ဖက်မှာလည်း အမြစ်မတွယ်ရဲပါ။ သည်နေရာဟာ
မီးလောင်ပြင်လား သဲသောင်ပြင်လား။ ဆရာဝန်လေးရဲ့မိဘတွေ
ဟာ သဘောထားဆိုးသလား။ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ကြုံလာ
ရဦးမှာလဲ။

မိဘနှစ်ပါးကို ပစ်ထားလို့မရပါ။ သည်ကြားထဲ နွေက
လည်း သူ့ဆီပြန်သွားချင်စိတ်မရှိ။ လောလောဆယ် ဒီမှာခေတ္တ
နေပြီး အခြားအလုပ်ရှာရမည်။ နောက် အိမ်ငှားဖို့အတွက် ကိုယ်
တတ်နိုင်သည့်အထဲကအိမ်ကို ထပ်ရှာရမည်။

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့တွင်း။ ယခုမှသိသည့်ဆရာဝန်
လေးကို သူမတို့ကွဲမပေးသင့်ပါ။ အားမကိုးသင့်ပါ။ အခိုက်အတံ့
လေးပဲ ခိုလှုံသင့်ပါသည်။

ဆရာဝန်လေးကတော့ ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေနှင့် နှုတ်
လုံးနေတုန်း။ ဒီနေ့မှ လူနာတွေကလည်း အများသား။ ဆယ်
ယောက် ဆယ်ငါးယောက်လောက်ရှိမည်။

“သမီးရယ်... ဒေါက်တာလေးကို သွားကူလိုက်ပါဦး
ကွယ်”

“ဘယ်လိုကူရမလဲ မေမေရယ်၊ နွေမှ ဆေးတွေမသိ
တာ”

“ဪ... လူနာတွေကို အစဉ်လိုက် ခေါ်သွင်းပေး
ပေါ့”

“အဲဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်”

သူ့မေမေတိုက်တွန်းသဖြင့် နွေ ဆေးခန်းသို့ရောက်သွား
ပြီး လူနာတွေကို အစဉ်လိုက် စာရင်းယူကာ၊ သူ့ထံ တစ်ယောက်
ချင်း သွင်းပေးလိုက်သည်။ သူ ခါတိုင်းလောက် ယောက်ယက်
ခတ်မနေရတော့ဘူးပေါ့။ သည်နေ့ညကိုးနာရီလောက်ကျမှ လူနာ
ကုန်သွားခဲ့သည်။

လူနာကုန်သွားသည်နှင့် ဒေါက်တာ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှ
အပြင်ကိုထွက်လာသည်။ “

“ခုမှပဲ ဟန်ကျပ်ကျ ဆရာဝန်နဲ့တူတော့တယ်။ နွေ

တခြားအလုပ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ့်ဆေးခန်းမှာ စာရေးမလုပ်ပေးပါလားဟင်”

“ရှင်! တမင်ရမယ်ရှာပြီး ခန့်တာလား။ နေရာအိမ်ပေးတာတောင် လွန်လှပါပြီရှင်။ အခု အလုပ်ပါပေးမယ်ဆိုတော့”

သူက စကားတွေပြောနေစဉ် နွေကတော့ သွက်လက်စွာနှင့်ပင် ဆေးခန်းတံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေ လျှောက်ပိတ်နေ၏။ သူက နွေကိုရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ စပို့ရှပ်အပြာစင်း၊ စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ဆရာဝန်လေးဟာ လူငယ်ပီပီ ချောမောလှပနေသလို စိတ်ထားနူးညံ့မှုကြောင့် သမားပုံကလည်းအပြည့်။

သူကလည်း အဝါနုရောင်ဝတ်စုံအိတ်နှင့် လှပဖွံ့ဖြိုးသည့်မိန်းမချောလေးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်အရာတွေက လှပလင်းလက်နေသလဲ ကောင်မလေးရယ်။ မင်းကိုမြင်တာနဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘဝအဆက်ဆက်က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခဲ့သလို ခံစားရတယ်။

ဆေးခန်းပိတ်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်အတူ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နွေဖေဖေနှင့်မေမေက သူတို့ကိုစောင့်ကြည့်နေ၏။

“ဒေါက်တာလေး အိမ်ပြန်နောက်ကျတော့မယ်။ မိဘ

တွေ ပူပန်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

“ဒေါက်တာလေးမိဘတွေက ဘယ်မှာနေကြတာလဲ၊ ဝင်ဒါမိယာမှာလား၊ အင်းလျားမှာလား”

ဒေါ်သန္တာအမေးကြောင့် ဒေါက်တာလေးက အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်လိုက်တော့ သူ့အသွင်က ငယ်နုသွားလိုက်တာ။ အင်းလေ... ဒီဆရာဝန်လေး လွန်ရှိ အသက် ၂၂ ၂၃ ပေါ့။ လူငယ်လေးပေါ့။

“ကျွန်တော့်မိဘတွေက မြင်းခြံမှာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဦးလေးပေးတဲ့အမွေနဲ့ ဆေးခန်းလာဖွင့်နေတာ”

“ဟင်! ဟိုတစ်နေ့ကပြောတော့ မိဘတွေက စောစောပြန်ခဲ့ဆိုလို့ ပြန်တာဆို”

“ဪ... ကျွန်တော့်ကားနဲ့မလိုက်မှာမို့လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက မြင်းခြံမှာ၊ ဒီတိုက်က ဦးလေးလူပျိုကြီး အမွေပေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ကားတစ်စီး နဲ့နေတယ်”

“ဪ... ဒေါက်တာလေးမိဘတွေက တော်တော်ချမ်းသာကြတာလဲ၊ မြင်းခြံဆိုတော့”

“ဆေးလိပ်ခုံ၊ ဆီစက်ပေါ့။ မိဘတွေကြောင့် ပြည်သူ

လူထု ဆေးလိပ်အန္တရာယ်ဖြစ်ရတယ်။ အဟဲ့... ကျွန်တော်က ပြည်သူတွေကို အလုပ်အကျွေးပြန်ပြုတယ်။ ထေမိရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး။”

“အညာသားဆိုပေမယ့် ဒေါက်တာလေးက ဖြူတယ် နော်”

“အသားဖြူတဲ့အညာသားတွေ အများကြီးပါဗျာ။ ကဲ! ကျွန်တော်က ညှဉ်ခန်းထဲမှာအိပ်မယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့သားစုက အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ နေရာယူပေါ့။ ဪ... ကျွန်တော် ချာတိတ်ကို အလုပ်ပေးမလို့။ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူနာများလာပါတယ်။ စာရေးသဘောမျိုး ဝင်ပေးစေချင်ပါတယ်။ တစ်လကို ငါးသောင်းလောက်ဆို ဘယ်နှယ်လဲ”

သူက တကယ်ပင် မိဘများကို တင်ပြနေလျှင် နွေဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘုန်းနီဒါနိုးဆို သူမ ပြန်ရဦးမှာပေါ့။ သူ့ငွေလည်း ယူသုံးထားပြီးပြီ။ မိဘနှစ်ပါးကတော့ အားနာနေပေပြီ။ နွေ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောရမှာပဲ။

“နွေမှာ အလုပ်ရှိပါတယ်။ ဟဲ့... ကလေးထိန်း၊ စာဖြုတ်အလုပ်ပါ”

“ဟာ... အဲဒီအလုပ်ကြီးက မမှိုက်ပါဘူး။ နွေက ဘွဲ့ရ

တော့မှာပဲ။ ဘွဲ့လည်းပြီးအောင် ဆက်တက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘယ်မှာသွားလုပ်တာလဲ... ပြော”

“အင်းယားလမ်းသွယ်ထဲမှာပါ”

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ၊ အဲဒီအိမ်မှာ သွားနေရတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ကလေးက မူလတန်းပါ။ ခုမှ ပထမတန်း”

“ကိုယ်က အဖျိုလေးပဲ၊ သူများအိမ်မှာ သွားနေရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကလေးမိဘတွေက ငယ်ဦးမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကလေးဖအေက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“သုံးဆယ်လောက်”

“ဟာ! မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီအလုပ်က ထွက်၊ လုံးဝ မလုပ်ရဘူး”

“အမယ်! သူနဲ့ဘာဆိုင်တာကျလို့”

ဒါက နွေ မလိုတမာထွက်သွားရသည့်စကားပါ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူကဖြင့် မနေ့ကမှ သိရုံသိတာ။ နွေတို့ဒုက္ခရဲ့ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေမယ့်လေ။

“မဆိုင်၊ ဆိုင်ဆိုင်၊ ကိုယ့်ညီမလိုသဘောထားပြီး ပြော

တာ။ အလုပ်တွေကို ပြည့်လို့ပါ။ ကဲ... အဲဒီအလုပ်က တစ်လ
ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“ခြောက်သောင်း”

“ကိုယ်ပေးမယ်၊ ဒီမှာပဲ ဆေးခန်းစာရေးမလုပ်”

“ဘယ်... မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မက ခြောက်လစာ စာချုပ်
ထားတာ။ ငွေတွေကြိုယူသုံးထားတာ”

“ပြန်အမ်းလိုက်မယ်၊ သူများအိမ်မှာ စိတ်မချပါဘူး
ကလေးအဖေနဲ့ စိတ်မချဘူး”

တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဒေါက်တာပါလား။ သူ
နှင့်လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘဲနှင့်။ နွေ သူ့ကိုတာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ
မိဘများအတွက် နေရာချထားဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဧည့်ခန်းမှာမအိပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်အိပ်နေကျ
အခန်းမှာ အိပ်ပါ။ ကျွန်မတို့က မိသားစုတွေပဲ။ အခန်းတစ်ခန်း
ထဲမှာ စုအိပ်မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူကြီးတွေ အတူတူအိပ်ပါစေ၊ မင်း
က ဝင်ရှုပ်မလို့လား”

“အောင်မယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက အသက်ကြီးနေပြီလေ၊
ကျွန်မ ဝင်အိပ်လို့ရတာပေါ့၊ ကိုယ့်မိဘတွေနဲ့အတူတူ အိပ်တာပဲ။

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာ ကျနေတာပဲ”

“ဟ၊ မင်း မသိသားဆိုးလို့ ငါကဝင်ပြောပေးရတာ။ ဒီ
အရွယ်ကြီးရောက်နေမှပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာအိပ်ပေါ့”

“ဒေါက်တာ နေရာတကာ မပါပါနဲ့ရှင်၊ ကဲ... ရပြီပြီ”

မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ နွေ အိပ်ခန်းတစ်ခုတည်း ဝင်လာ
ခဲ့တော့ ဒေါက်တာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂူငူကြီးကျန်နေခဲ့သည်

ဒီလောက်ရက်တိုတိုလေးနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်တယ်ဆို
တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ လောလောဆယ်တော့ သူ့အိပ်ကိုမိုနေ
ရဦးမည်သာ။

၂၄

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

ဘုန်းနီဒါနိုး အိပ်ရာမှနိုးတော့ နံနက်ရှုမ်းနာရီ။ ငါတစ်ခါ
မှ ဒီလောက်ထိ အိပ်မပျော်ဖူးပါဘူး။ နံနက်ခြောက်နာရီဆို အလို
လိုနိုးသွားတာပါပဲ။ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ တစ်ဖက်ကုတင်ပေါ်သို့
လှမ်းကြည့်တော့လည်း ရွှေလရောင်မှာ ယခုထိ တခေါ်ခေါ်နှင့်
ဟောက်အိပ်နေတုန်း။ ဒါ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

“ဟင်!”

ဒါ ဆေးမိတာပေါ့။ ညက သူတို့သုံးယောက် သောက်
ခဲ့သည့်နွားနို့ကို သွားပြီးသတိရလိုက်တော့ သူ့ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ။
ဟာ... သွားပြီ။ သူတို့တော့ကြစည်ကြမလို့လဲ။ ကိုယ်က ယခု
အခါ လမ်းပင်လျှောက်နိုင်ပြီမို့ ကိုယ့်အိပ်ရာမှဖြည်းဖြည်းထကာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကုတင်အောက်သို့ ခြေလွှဲဆင်းလိုက်သည်။

အင်း... နွေရှိရင်တော့ သူ နွေကိုချဲ့ပြီး သူကလေး ထူတာ တွဲတာ ပြုစုယူယူတာကို ခံယူမိမှာပေါ့။ ယခုတော့ ကိုယ့် ဘာသာ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အနေအထားတွေ လျှောက်ကြည့် လိုက်သည်။ အနေအထားတွေ ပျက်ယွင်းနေတာအမှန်။ ပစ္စည်း တွေအားလုံး မွေနှောက်ထားလိုက်တာ ရှုပ်ပွနေ၏။

“ဟာ!”

တံခါးပေါက်ကြီးကလည်း ပွင့်နေသဖြင့် ဘုန်းနီဒါန်းက တံခါးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ဆွားကြည့်လိုက်၏။

“တံခါးကို သော့ဖျက်ဝင်ထားတာပဲ”

သူ ရွှေလရောင်ကိုအတင်းနှိုး၊ ငွေလသာကိုပါ သွားနှိုး ခိုင်းပြီး၊ နယ်မြေရဲဌာနသို့ အကြောင်းကြား၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ပါ အကြောင်းကြားခေါ်လိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အားလုံးရောက်ရှိလာကြတော့ အောက်ထပ်မှ အကြံသမားသုံးဦးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြရသည်။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသာကြည့် နေမှ။

ရဲအရာရှိဦးဝင်းသော်က တံခါးကိုစစ်ဆေး၊ အခန်းကို

စစ်ဆေးကြည့်ရှု၊ တိုင်ချက်လက်ခံပြီး အိမ်သားများကို စစ်မေး လိုက်၏။ ဘုန်းနီဒါန်းက အရင်။

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ညက နွားနီသောက်ပြီး ထူး ထူးခြားခြား အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ ခါတိုင်း မနက်ခြောက်နာရီ နီးပေမယ့် ဒီနေ့ ရှစ်နာရီကျမှ နိုးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ တံခါး ကို ဖျက်ဝင်ထားတာမြင်ရတယ်။ အခန်းထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ် ခုကို ရှာထားတဲ့ပုံစံမျိုး ပွထနေတယ်”

“ဒါဆို အိမ်သားထဲက ပါနေတာပေါ့။ ဦးဘုန်းနီဒါန်း ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူး၊ ရဲအရာရှိကြီးတို့ပဲ စုံစမ်း ပေးပါ။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားချက်ရှိလာမယ်ထင်ပါတယ်”

“ပစ္စည်းတွေ ပျောက်သေးသလား”

“မပျောက်ပါဘူး၊ ဒါကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် က အိပ်ခါနီးရင် မထင်မှတ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ သော့တွေ သိမ်းဝှက် ထားတတ်လို့ပါ။ မီးခံသေတ္တာ၊ ဗီရိုအံဆွဲတွေကလည်း တော်ရုံ တန်ရုံနဲ့ ဖျက်မရလို့သာ ပါသွားတာပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တို့သူတွေ ဆက်စစ်ပါမယ်”

ဦးရဲလင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းစု၊ သဲစုနန္ဒာနှင့် အိမ်အလုပ်

သမားများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်မြခက်နှင့် ဖြူဖြူလွင်။

တစ်ယောက်ချင်းစီကို အခန်းတစ်ခုထဲခေါ်ကာ စစ်ဆေးသဖြင့် သူတို့တော့ တစ်ယောက်တာထွက်လို့ တစ်ယောက်တာထွက်မှန်းမသိရ။ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်လို့မရ။

ရဲအရာရှိများ သိလိုက်ရတာကတော့ ဦးရဲလင်းတို့သုံးယောက်ဟာ တစ်ဖွဲ့တည်းဆိုတာပါပဲ။ ဒေါ်မြခက်ကတော့...

“ကျွန်မ ထုံးစံအတိုင်း နွားနို့ကျိုပေးပြီး ချထားတော့ နို့အိုးနားကို ဒေါ်သန်းသန်းစု ကပ်သွားတာမြင်လိုက်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မကိုမမြင်ပါဘူး”

“နို့ထဲကို ဘာထည့်တာမြင်သလဲ”

“ကျွန်မက ဧည့်ခန်းအထွက်မှာဆိုတော့ သေသေချာချာ မမြင်လိုက်ရပေမယ့် နို့ထဲ တစ်ခုခုထည့်လိုက်တာတော့ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိပါစေခဲ့ရင်။ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မပြောပါဘူး။ နောက် လိုကပ်မှ တစ်ခါအစစ်ခံပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အိမ်မှာ သူတို့သုံးယောက်က အရမ်းမောက်မာတာပဲ။ ကျွန်မတို့မှာ သူတို့ကိုပဲ ကြောက်နေရပါတယ်”

ရဲအရာရှိများ အခြေအနေမှန်ကို တွေးမိပေပြီ။ သေချာအောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ပဲရှိသည်။ အမှုက ဖောက်ထွင်းမှုပေါ့။ သော့ကိုဖျက်ပြီး အခန်းထဲဝင်သည်။ အိမ်တံခါးတွေဘာတွေက လုံးဝအခြေမဖျက်သဖြင့် ဒီအမှုဟာ ပြင်ပမှအမှုမဟုတ်။ အိမ်သားများထဲမှ ကျူးလွန်ခြင်း(သို့မဟုတ်) အိမ်သားများထဲမှ ပူးပေါင်းပါဝင်နေခြင်းပါပေ။

မည်သူ့ကိုမှမဖမ်းဆီးသေးပေမယ့် အားလုံး မည်သည့်နေရာသို့မျှ ထွက်မသွားဘဲ အမှုမပြီးဆုံးခင် သည်အိမ်မှာပင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်မနက်ခင်းလုံး စစ်ဆေးပြီး ရဲအရာရှိများ ပြန်သွားကြတော့ ဘုန်းနီဒါန်းက သူ့မိတ်ဆွေရှေ့နေကြီးကို အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

“ကိုအောင်လင်း၊ ဦးအောင်ကျေးကနေတစ်ဆင့် နွေ့လိပ်စာကိုရအောင် ရှာပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်မယ်၊ လိုက်ရှာမယ်။ နွေ့ အိမ်ပြန်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီဗျ”

“သူ့မိဘတွေ နေမကောင်းလို့ နေမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား နွေ့ ပြန်လာမှာပါ။ ကျွန်တော် ဦးအောင်ကျေးသိသွားပြီး စုံစမ်းပေးပါ့မယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တော့ ကားမမောင်းပါနဲ့ဦး။ ခုမှ နလန်ထခါစ ရှိသေးတယ်။ တော်ကြာ အစကနေ ပြန်ကုနေရပါဦးမယ်”

“နွေ့လိပ်စာသာ မြန်မြန်ရှာပေးပါဗျာ၊ ဖုန်းနံပါတ်သိလည်း ယူခဲ့ပါ”

ဘုန်းနီဒါနိုး ပူဆာလွန်းသဖြင့် ရှေ့နေဦးအောင်လင်း နွေ့လိပ်စာစုံစမ်းရအောင် သွားပေပြီ။ ဒေါက်တာဝင်းဇော်ကတော့ သူ့ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပေးခဲ့ပြီး ဦးမြင့်မိုးက သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို အပြစ်ဖို့လေ၏။

“မင်းတို့ကွာ... နှစ်ယောက်ရှိနေပြီး ဘာမှမလည်းအားမကုန်ရဘူး။ အစစအရာရာသတိထားမှပေါ့။ မင်းတို့ကို သတ်မပစ်တာ ကံကောင်း”

“ကျွန်တော်တို့လည်း နို့ပျစ်ပျစ်တွေ့တော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သောက်မိပါတယ်ဆရာ”

“အေး! အဲလိုသာ ကျွန်ကျပ်အစားပုလင်း နောက် အသက်အန္တရာယ်တောင် တွေ့ဦးမယ်။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်ကြကွာ၊ သူတစ်ပါးလစာကို အသားလွတ်မစားနဲ့”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ နောက်မပေါ့ဆတော့ပါဘူး”

“အပြင်ရန်ထက် အတွင်းရန်က အရေးကြီးတယ်လေ၊ မင်းတို့ကို သက်တော်စောင့်ခန့်တာ အတွင်းရန်တွေကြောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အစစအရာရာသတိ

ထားပါမယ်”

“အေး... ကိုယ့်ကတိ ကိုယ်အမြဲမှတ်ထားကြ၊ တာဝန်ဆိုကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ကြ”

အားလုံးပြန်သွားကြတော့ အိမ်မှာ အိမ်သားတွေချည်း ကျန်တော့သည်။ ရွှေလရောင်နှင့်ငွေလသာတို့ ဉာဏ်သုံးကြရပေပြီ။

“ငွေလသာ၊ နင် ဟိုသုံးယောက် ဘာတွေကြံစည်နေကြသလဲဆိုတာ သွားပြီးလိမ္မာပါးနပ်စွာစုံစမ်း။ ဒေါ်မြခက်တို့ ဖြူဖြူလွင်တို့ကလည်း ငါတို့လူတွေပဲ။ တို့နှစ်ယောက်က ဆရာအနားမှာ ထိုင်စောင့်နေတော့ သူတို့လှုပ်ရှားမှုကိုမသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အိုကေ... စိတ်ချ၊ ဆရာအနားမှာသာ နင်လိုအပ်တာလုပ်ပေး။ ငါ အောက်ကို အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စုံစမ်းမယ်”

တကယ်လည်း ငွေလသာ အပေါ်ထပ်ဘုရားပန်း အလှပန်း ခူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထိုသုံးယောက်ကို စုံစမ်းရသည်။ အကဲခတ်ရသည်။ ထိုသုံးယောက်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တီးတီးတီးတီး။

ငွေလသာ အသံဖမ်းစက်သေးသေးလေးကို စာကြည့်

ခန်းတံခါးလွှတ်သည့်နေရာမှ ထိုးသွင်းကာ၊ ထောင့်နားကပ်ထားလိုက်သည်။ တံခါးအောက်မှ လက်နှစ်လုံးလောက်လွှတ်နေသည့်နေရာမှ ထိုးသွင်းပြီး စက်ကို ထောင့်ကပ်ထားခြင်းပင်။

“အဲ...”

သူတို့ထွက်လာမည့်အသံတွေ ကြားသည်နှင့် ကိုယ့်စက်ကို ကြိုးလေးမှဆွဲထုတ်ပြီး ငွေလသာ ဟန်မပျက်ပင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီဗီထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းမှအထွက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငွေလသာကိုဖြင့်လိုက်ရတော့ ဦးရဲလင်းတို့သုံးဦး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကြသည်။

“ဟေ့! ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်မလုပ်ဘဲ ဒီမှာဘာလာချောင်းနေတာလဲ။ သွား... ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်”

“ကျွန်မ ပန်းခူးမလို့ပါ။ အန်တီဆီမှာ ခွင့်မတောင်းရသေးလို့ ထိုင်စောင့်နေတာ”

စကားက ယုတ္တိရှိသွား၏။ ပြီး သူတို့ကလည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြတာပါ။ ဒီဟာမ ကြားမှာမဟုတ်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခြံထဲမှာ ပန်းတွေလှနေတာ ဖျက်ဆီးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားပန်းနဲ့အလှအိုးဖို့ပါ။ နှင်းဆီအဖွင့်

နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ရပါပြီ”

“အမယ်လေး၊ အမယ်လေး! အပွင့်နှစ်ဆယ်ဆို ငါ့ပန်းခြံ ကုန်ရောပေါ့။ ဆယ်ပွင့်လောက်ပဲ၊ ခူး။ အဲဒါနဲ့လောက်အောင် ချာတင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ခြံကျနေတာပဲ။ မဏ္ဍပ်တိုင် ဖက်တက်နေလိုက်တာ။ ငွေလသာစိတ်ထဲမှအပြစ်တင်ရင်း လူကတော့ သူပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ပန်းဆယ်ပွင့်သာ ခူးနေရ၏။

ပန်းတွေခူးပြီး အိမ်ပေါ်တက်တော့မှ သူမဖမ်းလာသည့် အသံဖမ်းစက်လေးကို ဘုန်းနီဒါနိုးလက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသလဲတော့မသိဘူး၊ ဆရာရေ၊ တံခါးပိတ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်ရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် အခန်းကိုတံခါးပိတ်ပြီး အသံဖမ်းစက်ကိုဖွင့်ကြည့်တော့ အသံများက မသံမကွဲ့။ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြတာမို့ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။

‘ဓာတ်ပုံ’ ‘သံစုနန္ဒာ’ ‘အကျပ်ကိုင်’ ဆိုသည့်စကားလုံးတွေကိုသာ မသံမကွဲ့ကြားရ နားလည်လိုက်ရသည်။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဆက်စပ်ရမည်မသိ။

“ဓာတ်ပုံတဲ့၊ ဘာဓာတ်ပုံလဲ။ အကျုပ်ကိုင်မယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။ ကဲပါ... ဒီအသံတွေကို သက်သေအဖြစ်ထားလိုက် တစ်ခုခုအကြောင်းပေါ်ရင် ရဲလက်အပ်ရတာပေါ့။ ရဲအရာရှိတွေ ကတော့ ဒီထက်ပိုအဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် စဉ်းစားတတ်မှာပဲ”

ဘုန်းနီဒါန်းမှာ ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမနှင့်နေရင်း နေ့ သတင်းကို စောင့်မျှော်နေသည်မှာ နေမထိထိုင်မသာ။ ဒီနေ့ဆို သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုစိတ်နာသွားသလား။ အထင်လွဲသွား သလား နွေရယ်။ ကိုယ် နွေ့ကိုတကယ်ချစ်တာပါ။

နွေ့လယ်စာစားပြီးချိန်လောက်မှ ရှေ့နေကြီး သူ့ထံဖုန်း နှင့်အကြောင်းကြားလာခဲ့သည်။

“ကိုဘုန်းရေ... လိပ်စာအတိအကျတော့ မသိတူးဗျ ကောင်လေးက ထောင်ထဲရောက်တာ ကြာပြီလေ။ သူ့အစ်မက အင်းစိန် သူ့ဦးလေးအိပ်မှာနေတယ်တဲ့။ အဲဒါပဲသိတယ်”

“ဪ... အင်းစိန်ဆိုတော့ အကျယ်ကြီးပဲဗျာ၊ နောက် ထပ်တိကျတာ ဘာရှိသေးလဲ။ ဥပမာ ဈေးနားလား၊ ဘူတာအထွေ ဘက်လား၊ အနောက်ဘက်လား”

“ကောင်လေးက မရောက်ဖူးဘူးလေ၊ သူ့ဦးလေးအိပ် ကို သူမရောက်ဖူးဘူးတဲ့။ အင်းစိန်ဆိုတာပဲ သိတယ်တဲ့”

“သူ့ဦးလေးနာမည်ကရောဗျာ၊ ဘာအလုပ်လုပ်သတဲ့ လဲ။ စုံစမ်းလို့ရအောင်ပါ”

“သူ့ဦးလေးနာမည်က ဦးထင်အောင်၊ အဒေါ်က ဒေါ် တင်တင်အိတဲ့။ အင်းစိန်ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ရှိတယ်ဆိုလားပဲ”

“ခင်ဗျားတို့လည်း ဝိုင်းရှာပေးကြပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်က စိတ် သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သေးတဲ့ဘဝမို့”

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့ဝိုင်းရှာပေးပါမယ်။ အင်း... ဒီမှာ ကိုဘုန်း၊ ခင်ဗျားမှန်မှန်ပြောဗျာ၊ ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားဘာ လုပ်လွှတ်လိုက်လို့ ဟိုကထွက်ပြေးသွားတာလဲဗျ”

“ဟာဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တော်မှမလုပ်ပါဘူး။ အဲ၊ စကားလေးနည်းနည်းများသွားတာလောက်ပါ”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းပြီးရှာပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားက နည်းနည်းတော့သည်းခံပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့် ဟန်နဲ့ ရှာပါမယ်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဘုန်းနီဒါန်း စိတ်မချမ်းမသာရပ်နှင့် ရွှေလရောင်တို့မောင်နှမကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲဆရာ၊ မနွေ့လိပ်စာ သိရပြီလား”

“အင်းစိန်လိုပဲပြောတယ်၊ လိပ်စာအတိအကျ မသိဘူးတဲ့။ အင်းစိန်ဆိုတာကလည်း အကျယ်ကြီးပါလေ။ သူ့ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က ဦးထင်အောင် ဒေါ်တင်တင်အိတဲ့။ ဒါပဲသိရုံနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ဖို့မလဲကွာ”

“အင်းစိန်ဆို အင်းစိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အမျိုးတွေ နဲ့ ကယ်ဆရာ။ နည်းနည်းပါးပါးသွားမေးမယ်။ ကျွန်တော် အင်းစိန်က ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာ။ သူငယ်ချင်းတွေလည်းရှိတယ်။ မနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်စုံစမ်းပေးမယ်”

ရွှေလရောင် အားတက်သရောပြောလိုက်သဖြင့် ဘုန်းနီ ဒါနိုးမျက်နှာ အားရှိသည့်ပုံပေါ်လာပြန်လေသည်။

“အေး... ဒါဆိုလည်း ခုပဲသွားကွာ၊ ငါ့အနားမှာ လေသာ ကျန်ခဲ့။ နေ့ဖက်ကြီးတော့ ငါ့သတ်မပစ်လောက်ကြပါဘူး ဒီညနေတွေအောင် ရှာပေးကြပါကွာ”

ချက်ချင်းပင် ရွှေလရောင်ကိုလွှတ်နေတော့ လရောင်က သူ့ဆရာဦးမြင့်မိုးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ခွင့်တောင်းရသေးသည်။ ဦးမြင့်မိုးက လူစားမိန်းကလေးတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မည်ဆိုမှ ရွှေလရောင် အင်းစိန်သို့ ဘုန်းနီဒါနိုးပေးသည့်ကားနှင့် လစ်ရသည်။

အခန်း (၁၅)

“တောက်ကံ! ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

ခြံထဲမှာဆင်းပြီး ဦးရဲလင်းနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ ပန်းအိုးမြေဆွေးထည့်သလိုလိုနှင့် တိုင်ပင်ကြစည်နေကြပြန်သည်။ ညက အကြံအစည်ကောင်းပေမယ့် မိုးလင်းလင်းချင်း ဘုန်းနီဒါနိုးက ခဲတိုင်လိုက်သဖြင့် ကံကောင်းလို့ အမှုဖွင့်မခံရသည့်အဖြစ်။

ယခုမှ ဓာတ်ပုံတွေ သွားပြလို့လည်းမဖြစ်တော့။ ညက တံခါးဖျက်ဝင်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် တိုင်ထားသည့်နောက် ဒီဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ချင်လို့ဟု ရဲကထင်ပြီးသားပေါ့။

“ရှင်နှေးကွေးလို့ ဖြစ်တာ၊ နီးနီးချင်း ဘုန်းနီဒါနိုးဆီ ဓာတ်ပုံတွေ ပို့လိုက်ရမှာ”

“အမယ်! တံခါးကိုဖျက်ဝင်မိကြကတည်းက စမှားတာ။
ငါ့ကိုချည်းအပြစ်တင်မနေနဲ့။ ကဲ... ကြစမ်းပါဦး။ ဘာတွေဆက်
လုပ်ရမလဲ”

မန်းအိုးထဲမှမြေတွေကို ခက်ရင်းနှင့်ဆွရင်း နှစ်ယောက်
သား ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ကြပြန်သည်။ သဲစုနွဲ့ကတော့
အဝတ်ဝယ်ရအောင် အပြင်ထွက်သွားပေပြီ။ သူပဲအေးတယ်။

သည်စဉ် ရွှေလရောင်က ကားသော့နှင့်ဆင်းလာသဖြင့်
ဒေါ်သန်းသန်းစု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့! ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“အောင်မယ်! ကြည့်စမ်း... လူပါးဝလိုက်တာ၊ ငါက
စေတနာနဲ့မေးတာဟဲ့။ မိနွေပြန်မလာလို့ အိမ်မြောင်အပြီးပြတ်
ဖြစ်နေကြတာမလား”

“သီလည်းပြီးရောဗျာ၊ သွားမယ်”

ရွှေလရောင်ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်သန်းသန်း
စု အကြံတစ်ခု ရသွားပြန်သည်။

“ဟော... ဓာတ်ပုံတွေကို အသုံးချဖို့နေရာ စဉ်းစား
ပြီ။ ဘုန်းနီဒါနိုးဟာ မိနွေကိုချစ်နေတာမို့ မိနွေကို ဒီဓာတ်ပုံတွေ

ပြမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက် ငွေညစ်လောက်ရုံတော့ ရမှာပေါ့!”

“သူက မိနွေကိုကျိုက်နေတာ သေချာရဲ့လား”

“ရှင်မမြင်ဘူးလား။ မိနွေပြန်မလာတာနဲ့ ဒီမှာ ကမ္ဘာ
ပျက်မတတ် ခံစားနေရတာ။ ကျိုက်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“တောက်! ဒီကောင် လူမမာဘဝရောက်နေတာတောင်
ရည်းစားက ထားချင်တုန်း”

“ရှင့်ညီပဲ... ဘယ်ခေါ့မလဲ”

“တော်ကွာ... တော်၊ ကဲ... အခြေအနေကြည့်ပြီး
လှုပ်ရှားရမှာမို့ သတိနဲ့သာနေကြစို့”

နှစ်ယောက်သား လူစုခွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြပေ
မယ့် ဘုန်းနီဒါနိုးအခန်းသို့ မသွားကြ။ ညကကိစ္စကြောင့် ကိုယ်
ရှိန်သတ်နေကြရသည်လေ။

နွေနှင့်သူက ကံစပ်လေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့
ကောင်းသတင်းတွေက ခုမှယုံနဲ့သလားမသိ။ သူ့ဆေးခန်းမှာ လူ
နာတွေ အများသား။

မနက်ခြောက်နာရီမှ ဆယ်နာရီထိ၊ နောက် ညနေဆုံ

လည်း လေးနာရီမှ ကိုးနာရီထိ။ ဆေးခန်းဖွင့်သည့်အပြင် အိမ်
တွေဘာတွေက လှမ်းပင့်လည်း သူလိုက်ပါသည်။

ယခုဆို မနက်ရောညရော လူနာအယောက်သုံးလေး
ဆယ်။ ဆေးဖိုးသာသာလေး ယူပေမယ့် လူနာများတော့လည်း
အဆင်ပြေပါသည်။

နွေ့ကိုစမြင်တော့ ဒိတ်ခနဲခုန်ခဲ့သည့်ရင်သည် ယခုတော့
သူ့အနားမှာ အရိပ်ကလေးလိုရှိနေသည့်နွေ့ကြောင့် စိတ်လက်
တွေ ချမ်းသာနေမိ၏။

သူ့မှာ စေ့စပ်ထားပြီးသည့် ယမင်းထင်လင်း ရှိပေမယ့်
နွေ့ကို သူမသနားဘဲမနေနိုင်။ ဒုက္ခတွေရောက်နေသည့် မိသားစု
ကို သူ မကူညီဘဲမနေနိုင်။ သို့သော် ယမင်းထင်လင်းဟာ သည်
ရန်ကုန်ထဲကမို့ သူ့ထံသတင်းပြန်ပေါက်မှာလည်း စိုးမိသည်။

နွေ့ကိုထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါပဲ။ သူ့ဟာ တကယ်တော့ မိဘ
တွေမျက်နှာမပျက်ရအောင် ယမင်းထင်လင်းကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာ
ပါ။ သိပေမယ့် နွေ့ကိုလည်း မကူညီဘဲမနေနိုင်။

ရင်ထဲမှအချစ်ကို မဖော်ပြပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်
ခွင့်ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။

သူက လူနာတွေကို ဆေးကု၊ နွေ့က သူ့ကိုကူညီပါ၏။

လူနာတွေကို စနစ်တကျနာမည်ခေါ်သွင်းပေးသည့်အပြင် သူရေး
ပေးသည့်ဆေးများကိုလည်း ပေးတတ်ပြီ။ ဘဝဟာ တဒဂ်တော့
သာယာနေပေ၏။ သည်လိုရက်လေးများကို ကမ္ဘာတည်အောင်
ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်ချင်ပါဘိ။

ပန်းခရမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပကျော့ရှင်းနေသည့်
နွေ့ဟာ ဆံပင်ကိုတော့ နောက်မှစည်းထားရုံ၊ ဆံပင်အလှကလည်း
ပေါ်နေတာပါပဲ။ သူတောင် အစက ဆေးဆိုးထား ဖြောင့်ထား
တယ်လို့ ထင်မိသေးသည်မဟုတ်လား။

သူလည်း နွေ့ထံမှာ ထမင်းစားဖြစ်၏။ အရင်က ကြုံရာ
ထမင်းဆိုင်မှာ ဝင်စားပေမယ့် ယခုတော့ နွေ့ချက်ကျွေးတာကို
စားနေရပြီ။ သူ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာနေမိ၏။

ကံကြမ္မာဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်ပါသလား...

ပြောင်းလဲအောင် လူက ကြိုးစားရတာလား...

ယမင်းထင်လင်းကို လက်မထပ်ဘဲ နွေ့ကိုလက်ထပ်
ချင်ပေမယ့် သူ့ဟာ သားလိမ္မာတစ်ယောက်မို့ မိဘမျက်နှာကို
အိုးမည်းမသုတ်ချင်။

ညခုနစ်နာရီလောက်ရှိပေပြီ။ လူနာတွေကတော့ လာ
နေတုန်း။ နွေ့ကလည်း သူ့အနားမှာ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားတစ်

တစ်လုံးနှင့် ကူညီနေတုန်း။ နွေ သူ့အိမ်ရောက်လာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီပေါ့။ နှစ်ရက်အတွင်း သူ့မှာ စိတ်ချမ်းသာနေလိုက်ရတာ။

“ဒီနေ့ လူနာတွေများတယ်၊ လူတွေလည်း ကျန်းမာရေး ဂရုမစိုက်ကြဘူးနော်။ ဒေါက်တာဆေးခန်းမို့ပေါ့။ အထူးကုတွေနဲ့သာ အထူးကုဆေးခန်းတွေမှာ သွားပြလိုက်ရင် အထူးရောဂါတွေဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ အထူးကုန်မှာပဲ”

“အင်း... ငွေရှိတဲ့လူတွေကတော့ ပုံကြီးချွတ်တာပေါ့ နွေရယ်။ စက်မျိုးစုံနဲ့ ရောဂါမျိုးစုံ စစ်တာနဲ့တင် ငွေတွေသောက်သောက်လဲ ကုန်တာပေါ့။ မရှိဆင်းရဲသားတွေကျပြန်တော့လည်း ရသေ့စိတ်ဖြေ ကိုယ်တို့လိုဆရာဝန်ပေါက်စ ဆေးခန်းပေါက်စမှာပဲ ကုရတာပေါ့”

“ဟင်! ဒါဆို ဒေါက်တာက သေသေချာချာဆေးမကုတတ်ဘူးလား”

“ဖျားတာ နာတာ အအေးမိတာ ခေါင်းကိုက်တာတွေ။ အင်း... ကိုယ်လည်း တော်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဆေးပညာကို ငါသနာပါတယ်ဆိုတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဟဲဗီးရောဂါကြီးတွေကျတော့လည်း ဆရာဝန်ကြီးတွေကတော့ပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

စကားပြောရင်း လူနာတွေကို ကုပေးနေစဉ် အချိန်တွေက ကုန်လို့ကုန်မှန်းပင်မသိလိုက်။ ရှစ်နာရီလောက်မှာ လူနာတွေကုန်သွားတော့ နှစ်ယောက်သား ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်ကြသည်။

နွေ့ရပ်သွင်မှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းတော့မဟုတ်။ တုံ့ထိုဘာဝေနှင့် အရပ်ကလေးလို။ စောစောကလူနာတွေနှင့်တုန်းကလို မဟုတ်တော့။

ဖေဖေနှင့်မေမေ စားပြီးသွားကြပြီမို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ထမင်းစားရတော့ပေမည်။ ဒေါက်တာဖြူသန့်စင်ဟာ လူငယ်ပီပီ အရာရာပါလေ၏။ ထမင်းပွဲပြင်တော့လည်း သူပါလိုက်သည်သာ။

“ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားလေ။ မေမေနဲ့အနေများတော့ မိန်းမအလုပ်လည်း တတ်တာပဲ”

“အမယ်! ဒေါက်တာတစ်ယောက်တည်း နေတုန်းက ထမင်းချက်မစားပါဘူးနော်”

“ဪ... ဒါကတော့ နွေ့ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဆေးခန်းဖွင့်နေရတာနဲ့ ထမင်းချက်ချင်စိတ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ အခုကျ နွေ့ကတော့ အရင်လောက် မပင်ပန်းတော့ဘူးလေ”

သူကတော့ ရယ်မောရွှင်ပြလို့။ တော်တော်ပျော်နေသည့် ပုံ။ ဟန်ဆောင်တာလား၊ မာယာတွေလား၊ ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မက အတောင်ကျိုးငှက်တစ်ကောင်ပါ။

“ဟား... ဟင်းတွေ တယ်ကောင်းပါလား။ ဒီမကျည်းရွက်သုပ်က ကိုယ်တို့အညာသားတွေ အကြိုက်ပေါ့။ အမဲသားနှပ်လည်း ကြိုက်တယ်။ ဟင်းချိုကလည်း ငွေ”

တကယ်က ဈေးမိုးကို သူထုတ်ပေးပါ၏။ မေမေလည်း နေကောင်းသွားပြီမို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးသွား ထမင်းချက် ဟင်းချက်ရတာ စိတ်ချမ်းမြေ့ချင်စရာ။

နွေကတော့ မပျော်ဘူးပေါ့လေ။ နွေနှလုံးသားထဲမှာ ဦးနီဒါန်းကို မြင်ယောင်နေမိလို့ပါ။ သူဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ သူ့ခမျာ နလန်ထခါစ။

အင်း... အိမ်ရှာလို့ရင်တော့ မိဘနှစ်ပါးကို အိမ်ရှေ့ပေးခဲ့ပြီး သူမ ဦးနီဒါန်းဆီ ပြန်မှထင်သည်။ အို... မတွေ့တော့ဘူး၊ စိတ်ရှုပ်တယ်။

နွေ ထမင်းစားရတာ အရသာမတွေ့။ ဒေါက်တာကတော့ အားရပါးရစားနေလိုက်တာ။ စကားတွေလည်း အမျှင်ကို မပြတ်။ သူဟာ သဘောကောင်းသည့်ဆရာဝန်လေးပါပဲ။

သည်စဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး အိမ်ထဲသို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာသည့်အသံကြောင့် ဒေါက်တာလေး မျက်နှာပျက်သွားပြီး နွေကတော့ ယောင်တောင်တောင်ကြည့်နေမိသည်။

ထမင်းစားခန်းဝမှာ သွားခနဲပေါ်လာသည်က အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါ။ ခေတ်မီသောအဆင်အပြင်နှင့် ပိန်ပိန်နဲ့နဲ့။ သူမမျက်ဝန်းက သရော်ဟန်အပြည့်နှင့် လှောင်တောင်တောင်။

“တယ်အဆင်ပြေနေပါလား၊ ဒေါက်တာကြီးရဲ့၊ ထမင်းလက်ဆုံတွေဘာတွေ စားလို့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ယမင်း... စကားပြောရင် ကောင်းကောင်းပြော။ တစ်ဖက်သားကို မပုတ်ခတ်နဲ့။ ဒါ ငါ့ဆေးခန်းက စာရေးမ”

“ဩ... ရှင့်ဆေးခန်းက ရောမဆေးခန်းကြီး၊ ဝင်ငွေတွေကလည်း သောက်သောက်လဲနေတော့လေ။ ယုတ္တိရှိအောင် ပြောစမ်းပါ၊ ဒေါက်တာကြီးရယ်။ စာရေးမနဲ့နှစ်ယောက်အတူနေကြတာလား”

“အို... ”

နွေ မျက်နှာကို ရေခဲနွေးနွေးဖုန်းခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ဒေါက်တာ့ကို အံ့သြတကြီးကြည့်မိသည်။

“ဒေါက်တာ့မိန်းမလား။ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ခဏကူညီထားတာ သူ့ကိုပြောမထားဘူးလားရှင်။ ဒုက္ခပါပဲ”

နွေ အရှက်တွေနှင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်နေရသလို ဒေါက်တာကလည်း ဒေါသတွေနှင့် ဖောင်းပွလျက်။

“ဒီမှာ ယမင်း၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ နွေ့ရဲ့မိဘတွေလည်း ရှိတယ်။ လောလောဆယ် သူတို့မှာ နေစရာ အိမ်အဆင်မပြေသေးလို့ ငါကူညီထားတာ။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းတာဝန်က အချိန်တန်ခိုင် မင်းကိုငါလက်ထပ်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ ငါ့ရဲ့ပရဟိတလုပ်ငန်းမှာ မင်းအားမပေးရင်နော်၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဩ... ဘုရားအလောင်းကြီးရယ်၊ ရှင် ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ် ပရဟိတအလုပ်တွေ လုပ်နေတာ မကန့်ကွက်ချင်ပေမယ့် ဒီလိုချောချောလှလှလေးနဲ့ နှစ်ပါးကြည်နေတာတော့ ကျွန်မ ဘယ်သဘောထားကြီးနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ငါလက်ထပ်ရသေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ လိုက်မချုပ်ချယ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မမှားသလား၊ ရှင်မှားသလား။ ဒီကိစ္စကို ရှင့်မိဘတွေဆီ လှမ်းတိုင်မယ်။ သူတို့ဆင်းလာပြီး ဆုံးဖြတ်ပစေ”

“ရတယ်... သိပ်ရ၊ တကယ်လို့ ငါနဲ့ရင် မင်းကိုလက်မထပ်ရုံပေါ့။ ငါ့ဘက်က လွန်တာကိုး”

“နီး... နီး... နီး... ကျွန်မက မိကောင်းဖခင်သားသမီး၊ သူဌေးသမီးရှင်။ စေ့စပ်ပွဲပွဲဟုတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျတယ်ထင်သလဲ။ ဒီတော့ ရှင့်ကိုဘယ်တော့မှ ကျွန်မလွှတ်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်လွန်းလို့တော့ မထင်ခဲ့နော်။ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ပဲ။ ဒီတော့ လူကြီးတွေဆင်းလာပြီး ဒီပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်မယ်။ ရှင်မှားရင် ရှင်ပြင်ပေါ့။ ကျွန်မမှားရင် ကျွန်မပြင်မယ်။ ဒါပဲ”

ထိုမိန်းမ ခွာမြင့်ဖိနပ်သံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားလျှင် ဒေါက်တာဖြူသန့်စင် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ငါ့အဖြစ်က နဖားကြိုးထိုးခံရပြီးပြီကိုး။ ငါ့ဘဝကို ဒင်းလက်ထဲကို ကျွေးလိုက်ရတော့မှာလေ။

သူ နွေ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နွေ့မှာ မျက်ရည်တွေနှင့် တည်ငြိမ်စွာပင် ထမင်းပွဲကို သိမ်းနေပေပြီ။

“ဟာ! ဆောရီးနွေရယ်၊ ဟုတ်တယ်... နွေ့ကို ကိုယ့် အကြောင်းတွေ မပြောရသေးဘူး။ ကိုယ်ကလည်း နွေ့တို့မိသားစု ကို ရိုးရိုးသားသားကူညီတာပါ။ သူက ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ယမင်းထင်လင်းဆိုတာလေ။ ဒီရန်ကုန်မှာပဲနေတယ်။ စမ်းချောင်း ထဲမှာ။ နှစ်ဖက်မိဘက သူငယ်ချင်းတွေ။ စီးပွားဖက်တွေဆိုတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ နွေ့ရယ်။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်မအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အဖြစ်ကလည်း ဒေါက်တာမကူညီရင် လမ်းအေးရောက်တော့ မယ့်ဘဝပါ။ ဒေါက်တာ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ခုတွေ့ ခုအကူအညီ လက်ခံမိတဲ့ကျွန်မတို့မှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ကိုယ်ရင်နာအောင် မပြောပါနဲ့တော့နွေ့ရယ်။ ကိုယ့် ဘဝ ကိုယ်ပဲစိတ်နာမိပါတယ်။ နွေ့့ကိုသာ အရင်တွေ့ခဲ့ရင် ကိုယ် သူ့ကိုစေ့တောင်မစေ့စပ်ခဲ့ပါဘူး”

“ကျွန်မတို့ရဲဖြူစင်တဲ့ ခင်မင်မှုတွေကို အလကားမဖြစ် ပါစေနဲ့တော့ရှင်။ ဒေါက်တာ့မိဘတွေ ဆင်းမလာခင် ကျွန်မတို့ ပြောင်းပေးပါမယ်။ ဒေါက်တာ့ဘဝ ကျွန်မတို့မိသားစုကြောင့် ဒုက္ခ မရောက်စေချင်ပါဘူးရှင်”

“အမယ်လေး နွေ့ရယ်၊ ကိုယ်က ဒုက္ခရောက်ချင်တာ။ အားလုံးစိတ်ဆိုးပြီး ကိုယ့်ကိုစွန့်လွှတ်လိုက်ကြရင် ပြီးရော။ ဒီ ဆေးခန်းမှာပဲ နွေ့နဲ့အတူ ပြည်သူ့ကိုအလုပ်အကျွေးပြုကြမယ်လေ၊ နောက် ပိုစတင်ကျရင်လည်း ကျတဲနေရာကို နွေ့လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ရခိုင်ဖြစ်ဖြစ် ချင်းတောင်တန်းတွေဖြစ်ဖြစ် ကြိုးကြာတောင်ပံခတ် သံထဲကနေတိုးလို ချင်းတောင်ပေါ်မှာ ဆေးသွားကျကြမယ်နော်”

ဒေါက်တာ့အသံက ရွှင်လန်းတက်ကြွနေပေမယ့် နွေ့ အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ။ ကဲ... ကျွန်မတို့ အပြင် ထွက်ကြစို့”

နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ခဲ့ကြပြီး နွေ့ ညဉ့်ခန်းမှာ ပင် မထိုင်တော့ပါ။ မိဘများရှိသည့်အိပ်ခန်းထဲသာ ဝင်ခဲ့တော့ သည်။

“ဟင်!”

အိပ်ရာပေါ်မှာ ငုတ်တုပ်လေးတွေထိုင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေ သည့်မိဘနှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရလျှင် နွေ့ ရင်ထဲမခံစားနိုင်တော့ ပါ။

“မေမေ”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ သူ့ဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း ထင်စရာကိုး။ မေမေတို့တာဝန်က မနက်ဖြန် ဒီကပြောင်းပေးကြဖို့ပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ၊ သမီးတို့ တဲကုပ်ဆီဖြစ်ဖြစ် ဆင်းလိုက်ကြပါမယ်”

သည့်စဉ် သူတို့အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာလေး ညှိုးဝယ်စွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့မိသားစုအနီးမှာ ခြေပစ်လက်ဖက်တိုင်ချလိုက်သည်။

“ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရှင်ထိုး၊ ဆေးအတွက် လေးကုန်ရပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စေတနာတွေ ဝေဒနာဖြစ်ကုန်ပြီဗျာ”

“ဒေါက်တာလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွယ်။ ဦးလေးတို့မှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဦးလေးတို့က အတင်းတက်လာသလိုဖြစ်နေတာကိုးကွယ်”

“တော်ပါတော့ ဦးလေးတို့ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရင်နာလွန်းလို့ပါ။ ဦးလေးတို့ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲပြောခင်ဗျာ”

“ဦးလေးတို့ မနက်ဖြန်ပြောင်းပေးချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်

ဒေါက်တာလေးပါ အိမ်ကုရှာပေးပါလား။ ဒေါက်တာလေးက ဒီမှာ အနေကြာပြီဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေလာတဲ့အထိ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက အလွန်သဘောထားပြည့်ဝကြပါတယ်”

“တော်ပါပြီ ဒေါက်တာရယ်၊ ဦးလေးတို့ အဲဒီလောက်မျက်နှာမပြောင်ပါရစေနဲ့။ အိမ်လေးတစ်လုံးလောက်သာ ကူရှာပေးပါတော့ကွယ်”

ဦးအောင်ကျုံး တောင်းပန်နေဆဲ နွေက ဝင်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဖေဖေ၊ ဒေါက်တာရှာရင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့အခြေအနေက တော်ရိလျော်ရိအိမ်လေးတွေပဲဖြစ်မှာပါ။ နေပါစေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မဘာသာ ရှာလိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာနွေရယ်၊ တော်ရိလျော်ရိအိမ်ထက် လုံခြုံမှုရှိတဲ့အိမ်ကို ရွေးရမှာလေ။ နွေက အပျိုအရွယ်ကလေး။ အစစအရာရာ ရွေးချယ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်ရှာပေးပါမယ်”

“ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုကူညီရတာနဲ့ ဒေါက်တာ
ဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေပါ့မယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်က စေတနာကောင်းထားတဲ့အတွက် ငါ
မဆိုးနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကံအမြဲကောင်းနေမှာပါ”

ဒေါက်တာလေး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့မှ မိသား
သုံးယောက် ရှေ့ရေအတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ကြသည်။

မနက်ဖြန်တော့ ပြောင်းဖြစ်အောင် ပြောင်းရမည်။

အခန်း (၁၆)

နွေတို့ပြောင်းလာခဲ့တာ ဒေါက်တာလေးတောင် မသိ။
သူမသိအောင် ပြောင်းလာခဲ့တာပါပင်။ နို့မို့ သူ့ဘဝလမ်းကြောင်း
လည်းမကောင်း၊ ကိုယ်လည်းမကောင်းဖြစ်ဦးမည်။

အင်းစိန်ဈေးအနီး ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှ အိမ်သေးသေး
လေးတစ်လုံးကို တစ်လသုံးသောင်းနှင့် ငှားလို့ရခဲ့သည်။ အိမ်
လေးကတော့ သစ်သားအိမ်ခနော်ခနဲ့။ သုံးပင်နှစ်ခန်းမှာ ခပ်ယဉ်
ယဉ်။ မိသားစုလိုက်နေတာမို့ လုံခြုံမှုတော့ ရှိမှာပင်။

တစ်ခုတော်သေးသည်က ဈေးနှင့်နီးသည်မို့ အိမ်လေး
ရှေ့မှာ ကိုယ်လည်း ဟင်္သာတီးဟင်းရွက်ဆိုင်လေး ဖွင့်လို့ရသည်။
ဆန်လေး ဆီလေးကအစ။

ယခုတော့ မိဘများကိုလည်း သူမပစ်မထားခဲ့နိုင်တော့
သည်မို့ သည်လိုပဲ ဈေးထွက်ကာ ဝမ်းစာရှာနေလိုက်၏။ နောက်
မှ အလုပ်ရှာ အိမ်ရှာ၊ ဒီထက်အဆင့်မြင့်အောင် ကြိုးစားရမည်။
လောလောဆယ်တော့ မိသားစုဥမကွဲသိုက်မပျက်ရုံ။

တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။ နွေ အားလုံးကိုမျှက်ချည်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။ ဒေါက်တာလေးလည်း သူ့လမ်းသူ့လျှောက်၊ ဦးနီ
ဒါန်းလည်း ခုလောက်ဆို နလန်တွေဘာတွေထပြီး သူမကိုလည်း
စိတ်နာကောင်းနာနေလိမ့်မည်။

သူမ ဒီအိမ်လေးမှာ ပြောင်းနေတာ တစ်လလောက်ကြာ
တော့ မောင်လေးဆီ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ဖို့ရက် ရောက်လာ
ခဲ့သည်။ မောင်လေးထံ တစ်လတစ်ခါသွားပြီး တွေ့နေကျမဟုတ်
ပါလား။

စားသောက်စရာလေးတွေကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး
ဆွဲခြင်းလေးနှင့် မောင်လေးရှိရာသို့သွားတွေ့ရသည်။ သည်တစ်
ခါတော့ မောင်လေးကြည့်ရတာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။

“မမ၊ ကျွန်တော့်အမှုကိုပြန်စိစစ်နေကြပြီ။ အခြေအနေ

ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်လွတ်လာတော့မှာထင်တယ်။ ရှေ့နေ
ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ။ အဲ... မမတို့ အခုဘယ်မှာ
နေကြသလဲ။ သူက လိပ်စာမေးနေလို့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ မောင်လေးရဲ့”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒုက္ခပေးဖို့တော့ ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။
မမတို့လိပ်စာ ကျွန်တော်လည်း သိချင်တယ်။ ကျွန်တော်ထောင်
ကလွတ်ရင် တန်းလာရအောင်”

နွေ ကိုယ့်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်ပြီး မောင်လေးနှင့်
စကားတွေတဝကြီးပြောကြသည်။ ကိုယ်ခံစားနေရသည့်ဒုက္ခများ
ကို မပြောဘဲ မောင်လေးစိတ်ချမ်းသာမည့်စကားများကိုသာ ရွေး
ပြောခဲ့ပြီး နွေ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

နွေလယ်မှာပြန်ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့ နွေလယ်နှစ်နာရီ။
အဖေက ဖျား၊ အမေက တရှောင်ရှောင်။ မိဘနှစ်ပါး စိတ်ဓာတ်
တွေကျနေပြီလား။ ငွေရေးကြေးရေးတွေကလည်း မပြေလည်။

ဦးလေးအိမ်မှာတုန်းက အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ခဲ့တာလည်း
ပရမ်းပတာဖြစ်ပြီးခဲ့ပြီ။ လက်ထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းရ
ငွေလေးတွေသာရှိ၏။ “သူ့မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ရွှေဆိုလို့ ကိုယ့်လက်စွပ်လေးသာရှိပေမယ့် အဲဒီလက်

စွပ်လေးလည်း ပေါင်ထားခဲ့ရပြီ။ အိမ်ငှားတုန်းက စပေါ်တင်ရတာနှင့် ကုန်ခဲ့ပြီ။

သည်လောကမံတွေကို ငါ ကြုံကြုံခိုင်နိုင်ပါဦးမလား။ အရေးထဲ သူမရဲ့လာနေကျ ညှပ်သည်လေးကလည်း ဒီလ မလား။

ဘုရားရေ! ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ။ မိဘတွေ ရှေ့မှာ ငါဘယ်လိုမားမားမတ်မတ်ရပ်မှာလဲ။ ငါ အရှက်တွေကွဲရဦးမှာလား။ နွေ အိမ်ကလေးပေါ်သို့တက်လိုက်တော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းနေသည့်မေမေက မောင်လေးသတင်းကိုမေးခဲ။ ဖေဖေကလည်း နားစွင့်လျက်။ သူတို့အိမ်ဆိုင်လေးဟာ တဖျောက်ဖျောက်တော့ ရောင်းရပါရဲ့။

“မောင်လေး ပြန်လွှတ်ဖို့ ရှေ့နေတစ်ဦးက ကူညီနေတယ်တဲ့ မေမေ။ မောင်လေး လွှတ်တော့မှာ”

“အေးကွယ်... မေမေဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့”

မေမေဒါပေမဲ့က အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး။ သူမတို့အဖြစ်က သုံးစားပါကုန်နေသည့်ဘဝ။ ဒီပုံစံ ဒီအခြေအနေတွေကို ကြည့်ပြီး မောင်လေး အားလျော့သွားမှာစိုးသည်။ ဒါပေမဲ့...

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရှာဖွေဦးမှာပေါ့ မေမေရယ်။ သမီးလည်း အလုပ်တွေလျှောက်ထားပါတယ်”

သားအမိသားအဖတွေ အိမ်ကလေးထဲမှာ အငှားသားတိုင်နေကြခဲ။ သူတို့လမ်းလေးထဲသို့ လင့်ခရူဆာအနက်တစ်စီး တဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဆင်းလာသူက ရွှေလရောင်။

“အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့မယ်နော် မနွေ”

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ ဘာမှမသိကြသူများမို့ ငေးကြည့်နေကြရုံ။ နွေရင်ကျူးက ဦးနှိုးခါးလွှတ်လိုက်သည့်စေတမာန် ကိုမြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေပေပြီ။

“နေစိမ့်လိုက်တာ မနွေရယ်၊ တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ခဲ့ဘူးနော်။ ဆရာကို နည်းနည်းလေးမှမစိုးရိမ်မိဘူးလားဗျာ”

“သူ... သူ နေကောင်းသွားပြီမဟုတ်လားဟင်။ အလုပ်တွေ ဝင်နေပြီမဟုတ်လား”

နွေ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်း မျှော်လင့်တကြီးမေးတော့ ရွှေလရောင်က ရင်နာသံနှင့်ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း... ခင်ဗျားက ဒီလိုထင်တယ်လား”

“သူ... သူနေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ အခု... သူ”

“ခင်ဗျားပြန်မလာတော့ကတည်းက ဆရာခမျာ စိတ်ဓာတ်တွေ အဆုံးထိကျသွားပြီ။ ကောင်းနေတဲ့အခြေအနေလေး”

တွေအားလုံး ပြန်ပြီးဆုတ်ယုတ်သွားခဲ့တယ်”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုအရင်တုန်းကလိုပဲ ပြန်ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲသွားခဲ့တာ”

“အို! . . . ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေရှင်၊ ကျွန်မအတွေးကတော့ သူ့ဘဝ ပြန်လည်တင့်တယ်လာတဲ့အခါ ကျွန်မလိုလူနာစောင့်တစ်ယောက်ဟာ အနားမှာမရှိသင့်တော့ဘူးဆိုပြီး. . .”

နွေ့အသံ နှစ်ဝင်သွားသလို ရွှေလရောင်ကလည်း ဆက်လက်ကြားနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စတွေ နှင့်။

“တော်. . . တော်ပါတော့ မနွေ့ရယ်၊ ဆရာမမျှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေလိုက်ရတာ။ ခင်ဗျားအတွက် ခံစားနေရတဲ့ကြားထဲ ဟိုသုံးယောက်ကလည်း ဒုက္ခတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေးနေခဲ့တယ်လေ”

“ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာရှင်။ အခု သူ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“အို! တကယ်. . . တကယ်ပြောတာလားရှင်”

နွေ့ ဦးနှိုးအတွက် ခံစားရလွန်းလို့ ရှိုက်ကြီးတင်

ငိုမိလေပြီ။ သူ့မိဘနှစ်ပါးကတော့ ယခုထိ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသေး။

“ခင်ဗျားတကာယ်ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ ဆရာကို ကြင်နာသယောင်နဲ့ သောကတွေဒုက္ခတွေပဲ ပေးထားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခင်ဗျားကိုရှာရတာ နေ့တိုင်းလိုလိုပါပဲ။ အင်းစိန်ဆိုတာ သိရုံလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ။ ခုမှပဲရှာတွေ့တော့တယ်။ ကဲ! ခင်ဗျားလိုက်မှာလား. . . မလိုက်ဘူးလား. . . ပြော”

နွေ့ လူးလှိုင့်လို့သာ ငိုလိုက်ချင်တော့သည်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ဒီလိုဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ရက်နိုင်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ပုံစံက တဖြည်းဖြည်းစိတ်ဓာတ်ကျပြီး လုံးပါးပါးမည့်ပုံ။

နွေ့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရပါ့မလဲ ဦးနှိုးဒါနိုးရယ်. . .

“ဒေါ်သန်းသန်းစုတို့ရော”

“အမယ်လေး. . . သူတို့အကြောင်းပြောမနေနဲ့၊ သူတို့နှိပ်စက်လို့ ဆရာမှာ မသေရုံတမယ် ကျန်တော့တာ။ သဲစုနန္ဒာနဲ့ မဖွယ်မရာပုံတွေကိုတင်ပြပြီး လက်ထပ်ရမယ်လို့ အတင်းအကျပ် ကိုင်နေတာ”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မနွေလိုက်ပြီးဖြေရှင်းပေးစေချင်တာ။ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်။ သူတို့အဖွဲ့က အရမ်းကို လူပါးဝနေပြီ”

နွေ၊ ရွှေလရောင်ကို မချီတင်ကဲကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေမိတာ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ပါ။ မေမေက သူမကို...

“သမီး ဘာတွေလဲကွယ်။ မေမေတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး”

“သမီးအလုပ်လုပ်တဲ့အလုပ်ရှင်ကိစ္စပါမေမေ။ ကဲ! ကိုလရောင်၊ ကျွန်မတို့မိသားစုအဖြစ်က ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်မမေမေတို့ကိုထားပစ်ခဲ့လို့မရဘူး။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ချည်းမထားခဲ့ရက်ဘူး”

“ဪ... ဒါကရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာဆီဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ သူ ခင်ဗျားသတင်း နားထောင်နေတာ”

“ဪ... ဦးနီဒါနားရယ်”

နွေမျက်ရည်တွေနှင့် ငေးကြည့်နေဆဲ ရွှေလရောင် သူ့ဆရာဆီ သတင်းပို့ခဲ့သည်။

“ဆရာ၊ မနွေကိုတွေ့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက မကျန်း

မာကြဘူး။ သူထားခဲ့လို့မရ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်မှ ဘာတွေညွှန်ကြားနေသည်တော့မသိ။ ရွှေလရောင်က ခေါင်းတညိတ်တညိတ်။ ပြီးမှ ဖုန်းပိတ်ပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဆရာက မနွေမိဘတွေကို သူပိုင်တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ ဆားခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ နေဦး... ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲ! မနွေကို သူစောင့်နေတယ်။ ဆရာအရမ်းမျှော်နေပြီဗျာ။ ဒီတော့မနွေ အိမ်ကိုသွားနှင့်ပါ။ ဒီကအိမ်ပြောင်းတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် ဦးဆောင်မယ်။ တိုက်ခန်းမှာ ဖုန်းပါတယ်လေ။ ဦးတို့ဒေါ်ဒေါ်တို့အဲဒီက ဆက်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

သူ့တိုက်တွန်းချက်အရ နွေ သူ့လင့်ခရူဆာနှင့် ဦးနီဒါနားဆီသို့ သွားနှင့်ရပါသည်။

အခန်း (၁၇)

နိဒါန်းစံအိမ်...

နွေ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားတော့ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။
ဘယ်တွေသွားနေကြပါလိမ့်။

သည်အိမ်ဟာ သူမရင်းနှီးပြီးသားမို့ နွေ သူ့ရှိရာအခန်း
သို့ အရင်သွားဖို့ပြင်စဉ် မီးဖိုဘက်မှ ဒေါ်မြခက်နှင့်ဖြူဖြူလွင်တို့
ထွက်လာကြသည်။ နွေ့ကိုတွေ့တော့ သူတို့မျက်ရည်ကျကြသဖြင့်
နွေ့ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“နွေ့ရယ်၊ ပစ်ထားရက်လိုက်တာနော်။ ဆရာမများ မှန်
တိုင်းထန် လှိုင်းထန်တဲ့ဘဝပင်လယ်ပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ရယ်”

“သူ...သူ အခု နေကောင်းရဲ့လားဟင်။ ငွေလသာ
ရော ဦးလေးအနားမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးမြင့်မိုးက နောက်တစ်ယောက်လွှတ်
ပေးထားသေးတယ်။ လှိုင်ထိပ်ထားတဲ့။ ဆရာအနားမှာ ရှိနေကြ
တယ်။ ဒီနေ့ ဆရာကျန်းမာရေးအခြေအနေ ပိုပြီးဆိုးဝါးနေလို့
ဆရာဝန်လည်း အနားမှာရှိတယ်လေ”

“ရှင်...ဦး...ဦးနီဒါနိုး”

နွေ ဒေါ်မြခက်စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့
ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ဦးနီဒါနိုးရယ်၊ နွေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်။ နွေ့ ပစ်ထား
သလို ရက်စက်သလိုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

မျက်ရည်အသွယ်သွယ်စီးကျရင်း နှုတ်မှလည်း တဖွဖွ
ရွတ်ဆိုရင်း အရူးမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် နွေ့ သူ့အခန်းထဲသို့
ပြေးဝင်သွားခဲ့၏။

“ဦးနီဒါနိုး”

ကုတင်ပေါ်မှာ သူက မျက်စိမှိတ်ထားပြီး ပက်လက်
အနေအထားနှင့်။ သူ့နံဘေးမှာက ငွေလသာနှင့် လှိုင်ထိပ်ထား။
နောက် ဆရာဝန်။

ဦးရဲလင်းတို့ သုံးယောက်မှာလည်း အခန်းထဲမှမခွာ။
တကယ်လို့များ ဘုန်းနီဒါနိုးတစ်ခုရဖြစ်မယ်ဆိုလျှင် အမွေမရလိုက်
မှာစိုး၍ထင်။ ရွှေလရောင် ရောက်လာတော့ မျက်နှာထားတင်း
တင်းနှင့် ဦးရဲလင်းတို့သုံးယောက်ကို အပြင်သို့နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကုသိုလ်မျက်နှာတွေမြင်ပြီး ကျုပ်တို့
ဆရာ အကုသိုလ်တက်နေရဦးမယ်။ ထွက်”

“ငါတို့လည်း ကိုယ့်ညီရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို မြင်ချင်
သေးတာပေါ့ကွာ”

“ထွက်ဆိုထွက်၊ ဆရာက အစစအရာရာ ရှေ့နေနဲ့လွှဲ
ပြီးသား။ ခင်ဗျားတို့ ကလိန်ကကျစ်လုပ်လည်းမရဘူး”

“ဘာ! ဘာ! ဘာ!...”

သုံးယောက်သား မီးခဲတက်နင်းမိသလို တွန့်လိမ်သွား
ကြဆဲ၊ ရွှေလရောင်က ဦးရဲလင်း၊ ငွေလသာနှင့် လှိုင်ထိပ်ထား
တို့က ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနွားတို့ကိုဆွဲထုတ်သွားကြသည်။
ဆရာဝန်ကလည်း နွေ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွား
သဖြင့် အခန်းထဲမှာ ဘုန်းနီဒါနိုးနှင့်နွေ့ နှစ်ယောက်တည်း။

“ဦးလေး... ဦးနီဒါနိုး၊ နွေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ နွေ့မှာ

လည်း မိသားစုဒုက္ခတွေက တစ်မျိုး။ နောက် ဦးနီဒါနိုးအတွက်
လည်း နွေမရှိရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်ဆိုပြီး”

ဘုန်းနီဒါနိုးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ နွေတောင်းပန်
ငိုရှက်နေမိသည်မှာ သည်းခံပြတ်မျှ။ ဘုန်းနီဒါနိုးထံမှအသံယဲ့
ယဲ့လေး ထွက်လာခဲ့သည်။

“နွေ... နွေ ရက်စက်တယ်”

“အို! ကိုရယ်၊ နွေမှားပါတယ်ရှင်”

မျက်ရည်လူးသောမျက်နှာလှလှလေးနှင့် နွေ သူ့ပါးပြင်
ကို အပ်ထားမိပါပြီ။ သူက မဝီမပြင်အပြီးလေးနှင့်။

“ခု နွေ အပြီးပြန်လာတာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ နွေအပြီးပြန်လာတာပါ။ ကိုကို နွေ
ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားတော့ပါဘူးရှင်”

“ကိုယ်သေရင်လည်း နွေ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သေပါရစေ
နော်”

“အို... ကိုရယ်၊ မသေရပါဘူးရှင်။ ဘာဖြစ်လို့ သေ
ရမှာလဲ။ စိတ်ကိုတင်းစမ်းပါ။ ခုလေ နွေ့မှာ... နွေ့မှာ ကိုရဲ့”

နွေ့ မျက်ရည်များနှင့် အသံတိတ်သွားတော့ ဘုန်းနီဒါနိုး
မျှော်လင့်တကြီးနားစွင့်လျက်။

“ပြောလေ နွေ့”

“နွေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်ပါရဲ့ရှင်။ ကို သေလို့မဖြစ်
ပါဘူး။ အားတင်းထားပါနော်။ နွေ့တို့သားအမိ... ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ခု မိုးချုပ်ပြီလားဟင်၊ ကို
မျက်လုံးတွေ ဘာမှမမြင်တော့ရတော့ဘူး”

“အို! ကို... ကို... ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ”

နွေ့ရင့်ကူး စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနှင့် အပြင်ကိုလှမ်းပြီး ဆရာ
ဝန်ခေါ်မည်ပြင်တော့ ဘုန်းနီဒါနိုးတားထားခဲ့သည်။

“မခေါ်နဲ့ နွေ့ ကိုယ့်ရောဂါက နွေ့မရှိလို့ တိုးတဲ့ရောဂါ
ပါ။ အခု နွေ့ပြန်ရောက်လာတော့ တဖြည်းဖြည်းပြန်ကောင်းလာ
ပါပြီ။ ကဲ! တံခါးပိတ်လိုက် နွေ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုရယ်၊ ဆရာဝန်တော့ အထဲခေါ်
ထားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟာ! ရတယ်... ရတယ်၊ ဆရာဝန်မလိုဘူး။ နွေ့ပဲ
လိုတယ်”

“ရှင်!”

လူမမာအသံက ဧညှင်နာနာရှိနေရာမှ ပီပီသသ သန်
သန်မာမာကြီးဖြစ်လာသဖြင့် နွေ့ အံ့အားတသင့်ကြည့်မိလျှင် သူ

က အသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်...

“တံခါးသာ ပိတ်လိုက်ပါ နွေရယ်။ ကိုယ်မသေခင် ဆေးတမ်းစာ ရေးခဲ့ပါရစေဦး”

သူ့ဆန္ဒအတိုင်း နွေ တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ဦးနီဒါန်းထံ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။

“နွေရယ်... အရမ်းရက်စက်တယ်။ ကိုယ့်ကို တစ်ထလုံး ပစ်ထားခဲ့ရက်တယ်”

လူနာက မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးနှင့် ကြေကွဲနေတော့ နွေမှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်။

“တော်ပါတော့ကိုရယ်။ နွေမှားပါတယ်။ နွေ့ကိုပေးချင်တဲ့အပြစ်သာ ပေးပါတော့နော်”

“ကိုယ့်အနားလာပြီး ကိုယ့်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပါ နွေရယ်။ ကိုယ် သေရင်တောင်”

“အို! ကိုရယ်။ သေစကားတွေမပြောပါနဲ့နော်။ နွေမကြာရက်နိုင်လွန်းလို့ပါ။ ကိုဆန္ဒအတိုင်း နွေပွေ့ထားပေးပါမယ်ရှင်”

နွေရင်ကျုံး သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝင်လို့ပြီး သူ့ကိုပွေ့ဖတ်ထားလိုက်တော့ သူကလည်း ပြန်ပွေ့လာခဲ့သည်။

“ကို...”

“အရမ်းလွမ်းတာပဲအချစ်ရယ်။ မှတ်ထား! ကိုယ် ဘယ်တော့မှမသေဘူး။ နွေနဲ့ကလေးတွေ တစ်ဒါဇင်လောက်ရပြီးမှ သေမှာ”

“ဟင်! ကို... ဒါဆို”

“ကောင်မလေးကို ဒဏ်ခတ်ချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်တာပါ။ နောက်ပြီး ဟိုသုံးယောက်ကိုလည်း လှည့်စားချင်လို့လေ”

“အို! ကိုရယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ နွေ့စိတ်ထဲ ကိုသေတော့မှာလားဆိုပြီး ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ပူလောင်နေရတာလေ”

“သိတယ်... သိတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် စတန့်တွေ ထွင်နေပြီဆိုပြီး သိနေတယ်။ နွေရယ်။ နွေ့ဒုက္ခတွေဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမပြောပဲလောက်ပါဘူးကွာ။ နွေက လိပ်စာမပေးခဲ့တော့ ရွာလည်နေတာလေ။ မနေ့ကမှ မိုးအောင်ကျူးကတစ်ဆင့် လိပ်စာစုံစမ်းရလို့ ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ရတာ။ ကဲ... စကားပြောတာတွေ နောက်ထား၊ လွမ်းနေတာလေးတွေ ဖြေပါရစေဦး... အချစ်ရယ်”

“အို... ကို”

စောစောက သေတုံ့သေနာ လူမမာက ကျားကိုးစီးစား လို့မကုန်နိုင်လောက်အောင် အားရှိ၊ သန်စွမ်းနေလေတော့ နွေ့

မှာ သူ့လက်ထဲမှအရပ်ကလေးနယ်။

ခွဲခွာခဲ့ရသည်ရက်များအတွက် အတိုးချ ချစ်နေသည့် ဘုန်းနီဒါန်းရဲ့အချစ်မုန်တိုင်းအောက်မှာ ရွှေ့ခမျာ စုံးစုံးမြုပ်လို့ သာ။

ဘုန်းနီဒါန်းရဲ့အခန်းထဲမှာ ဦးရဲလင်း၊ ဒေါ်သန်းသန်းစုနှင့် သဲစုနွာတို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ မဖွယ်မရာပုံတွေကို လက်ထဲ မှာ ကိုင်လို့။

ဘုန်းနီဒါန်းကလည်း ရှေ့နေကြီးဦးအောင်လင်းနှင့် သူ့ ဘော်ဒီဂတ်တွေ၊ သူ့အလုပ်သမားတွေကို အနားမှာ ခေါ်ထား၏။ တိုက်ပွဲကတော့ ပြင်းထန်မည့်ပုံ။

ဦးရဲလင်းကအရင် ဘုန်းနီဒါန်းကို တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ညီလေးရယ်၊ သူများသားသမီး နစ်နာပါတယ်။ မင်း သူ့ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား။ မေမေလည်း တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ။ သဲစုလေးခမျာ သနားစရာပါ။ သူ့အညွန့်ကို ချီးမပစ်ပါနဲ့ ကွယ်”

ဘုန်းနီဒါန်းကလည်း မခေ။ သူတို့ကို ချက်နှင့်လက်နှင့် ပြန်ချေပလိုက်သည်။

“ဒါ ဟိုတစ်လောက တံခါးဖျက်ဝင်ပြီး ကြံစည်တဲ့ကိစ္စ၊ နွားနို့ထဲ အိပ်ဆေးခတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပေါ့။ ရတယ် လေ၊ ကျုပ်က တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီးသားပဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲလို့ အကျိုးဆက်ကို ရဲကလည်း စောင့်ကြည့်နေတာ။ ဒီပုံတွေပြပြီး ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်ပါတယ်လို့ တိုင်ချက်ထပ်ဖြည့်ရုံပဲ”

ရှေ့နေကြီးဦးအောင်လင်းကလည်း...

“ရဲအရာရှိဦးဝင်းသော်က ဒီအမှုကို မပိတ်သေးပါဘူး။ ဖောက်ထွင်းမှု လိမ်လည်မှုတွေအပြင် အဲဒီနေ့က သူတို့သုံးယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေတုန်းက ဖမ်းထားတဲ့အသံဖမ်းစက်ပါ အပ် လိုက်ရင် သက်သေပါ လုံလောက်ရော။ ရွှေလရောင်၊ အဲဒီစက် ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ဆရာဆီမှာ အပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျ၊ သူတို့သုံးယောက် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တိုင်ပင်နေကြတုန်း ကျွန်တော့်စက်က ကြို တင်ကပ်ထားတာဆိုတော့”

“ဟင်!”

သူတို့ဘက်က ယုတ္တိရှိရှိဖြင့် ခြောက်လှန့်လိုက်ကြလေ။

ကြောင်ရုပ်နှင့်ကြွက်သေ။ ဦးရဲလင်းတို့သုံးယောက်စလုံး ထပြေး
တော့မလို ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားရတော့သည်။ သူတို့ရုပ်တွေက
ငိုတော့မလို၊ ရယ်တော့မလို။ ဘုန်းနီဒါနိုးကလည်း ဘာပဲပြော
ပြော၊ သူတို့ကို ခြေမဲ့လက်မဲ့တော့ မလွှတ်ချင်ပါ။ ရှိခဲ့ဖူးသည့်
ကျေးဇူးလေးတွေကို ဆပ်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“နောက် ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှအနှောင့်အယှက်မပေး
ကြနဲ့တော့။ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ယောက်သိန်းငါးဆယ်စီ ပေးလိုက်
မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ် အသည်းအသန်ဖြစ်ခဲ့တုန်းက ကြည့်
ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မမေ့ပါဘူး”

“ဆရာ၊ တစ်ခါတည်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းလိုက်လော့
နို့ဖို့ မျှော့တွေလို တွယ်ကပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်း
ပြီးမှပေးပါ”

ရွှေလရောင်နှင့်ငွေလသာတို့မောင်နှမက သူ့အတွက်ဝင်
ပြီး တောင်းဆိုပေးနေကြလျှင် သူတို့သုံးယောက် မနေသာတော့
ပါ။

“အစ်ကိုတို့လည်း မျက်နှာပူပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ညီအပေါ်
မှာ မကောင်းကြစည်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အစ်ကိုလည်း အိမ်ပြန်

ပါတော့မယ်”

“မေမေလည်း နောင်တရပါပြီသားရယ်။ ဒါထက် သား
ပေးတာ မနည်းဘူးလား။ သဲစုကိုရော ပေးမှာလား”

“ကျုပ်သဒ္ဓါလို့ သဘောထားကြီးလို့ ပေးတာ။ ကိုယ့်
အပေါ် ဒီလောက်ကလိမ်ကကျစ်ကျစ်တဲ့လူတွေကို တကယ်ဆို ရဲ
လက်အပ်လိုက်ဖို့ပဲကောင်းတာ။ ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ခုချက်ချင်း
တစ်နာရီအတွင်း အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ဆင်းပေးတော့”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဆင်းပါ့မယ်... ဆင်းပါ့မယ်”

သုံးယောက်လုံး အထုပ်အပိုးပြင်ရအောင် အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားကြတော့မှ ကျန်အဖွဲ့တော်သားတွေမှာ ရယ်မောပြီး
ကျန်ခဲ့သည်။

ဘုန်းနီဒါနိုးဦးဆောင်ပြီး ဆင်းခဲ့တော့ သူ့နောက်မှ အဖွဲ့
တော်သားတွေ တစ်သိကြီးလိုက်ပါလာ၏။ ညော်ခန်းထဲမှာ ရယ်
ရယ်မောမော။

ဘုန်းနီဒါနိုး သူ့အနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေသည့်
နွေ့ပခုံးကိုဖက်ထားရင်းမှ ဦးအောင်လင်းကို တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ကိုလင်းရေ၊ ကျွန်တော် လူမမာမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊
နွေ့နွေ့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားဆောင်ရွက်ပေး

“ဟာ! လွန်လှသည်လား ကိုယ့်လူ။ ကျန်းမာရေးကောင်း ပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာဝင်းဇော်ဆီ ဆေးထောက်ခံစာ ယူဦးလေ”

တကယ်က ဦးအောင်လင်း ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် နောက်နေတာပါ။ ဘုန်းနီဒါနိုးအတွက် ဝမ်းသာလွန်းလို့။

“ဘာထောက်ခံစာမှမလိုတော့ဘူးဗျ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါ။ ကျန်းမာလိုက်တာမှ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့။ ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးလက်မထပ်ရင် မဖြစ်တော့လို့ပါဗျာ။ နော် နွေ”

“အာ... ဦးနီဒါနိုး”

နွေ အလန့်တကြားနှင့် အရှက်တွေလွန်နေတော့ အားလုံးသဘောပေါက်ကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲကဲ... ဒါဆိုလည်း ညနေကို လူကြီးမိဘတွေ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခေါ်ထား။ ကိုယ် တရားသူကြီးမင်းလာခဲ့မယ်၊ ညနေလေးနာရီ”

“အိုကေ”

ဘုန်းနီဒါနိုး ရွှင်လန်းစွာ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး လက်ဝါးချင်းရိုက်ဖို့ နွေ ကိုကြည့်တော့ နွေက အရှက်လွန်ပြီး ခေါင်း

မဖော်သဖြင့် ရွှေလရောင်က ပြေးလာပြီး လက်ဝါးချင်းရိုက်လိုက်သည်။

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာပါဆရာရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးစမ်းပါ။ ကဲ! ဟိုအဖွဲ့တွေကို ဆက်ပြီး သံပုံးတီးလိုက်ဦးမယ်။ ခြုံပြင်ရောက်မှ ချက်တွေ ပေးလိုက်မှာနော် ဆရာ”

“အေးပါကွာ၊ အားကိုးပါတယ် တပည့်ကြီးရယ်။ ငါတပည့်တွေကို ငါကျန်းမာသွားလို့ ကိုယ်ရဲတော်အလုပ်က မလိုအပ်တော့ပေမယ့် ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ဆက်ပြီးအလုပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

“ဟေး... ဒါမှ တို့ဆရာကွာ၊ စိတ်ချပါဆရာ။ ဆရာအတွက်ဆို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က ဦးဆွေးဆံ့ပြည့်အမှုတော်ထမ်းရွက်မှာပါဆရာ”

“အမယ်... မယ်... သမိုင်းထဲက စကားလုံးတွေ လာရွတ်ပြနေပါလားဟေ့။ ကဲကဲ... ညနေလေးနာရီအမီ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနိုင်ဖို့လည်း မင်းတို့သုံးယောက်ကို တာဝန်ပေးတယ်”

“ရက်... ဆာ။ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ဦးလည်မသုန်ထမ်းရွက်ပါ့မယ်”

သုံးယောက်သား ညနေလေးနာရီအမီ မင်္ဂလာပွဲအတွက်

၂၉၆ ❖ ကြယ်စင်မှူးမေ

အပြေးအလွှားဆောင်ရွက်ကြဖို့ တာဝန်တွေ ခွဲနေကြစဉ် အထုပ်အပိုးများနှင့် ထွက်လာသည့်ဦးရဲလင်းတို့သုံးယောက်ကို အရင်ရွှေလရောင်က စီစဉ်လိုက်သည်။

“လာလာ... အပြင်မှာ ကားခေါ်ထားတယ်၊ ချက်လက်မှတ်ကို ခင်ဗျားတို့ ကားပေါ်ရောက်မှပေးမှာ။ ဒါမှနောက်ကြောင်းရှင်းအောင်”

လက်ဆွဲမထုတ်ရုံတမယ် ရွှေလရောင် စီစဉ်နေတော့ ဒေါ်သန်းသန်းစုမှာ အိမ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မချီတင်ကဲ။

ဪ... ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ထိုက်သူမှ စံရပါလား။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသူမှ စံစားရတာပါလား။ သံဝေဂရရင်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းစု နီဒါနိုးစံအိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရပါချေပြီလေ။

အခန်း (၁၈)

ညနေလေးနာရီထိုးတော့ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။ ရပ်မိရပ်ဖများနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ။ နောက် နွေဘက်မှ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးလေးဇနီးမောင်နှံ။

ဦးအောင်လင်းက တရားသူကြီး ဦးအောင်မိုးဟန်ကို ပင့်လာသဖြင့် အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

နွေအတွက် မိတ်ကပ်ဆရာ ခေါ်ပြင်ပေးနေသဖြင့် သတို့သမီးကတော့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းမလာသေး။ ဘုန်းနီဒါနိုးမှာ တိုက်ပုံအဖြူ၊ စတစ်ကော်လာအဖြူနှင့် ချိတ်ပုဆိုးပန်းရောင်နှင့် သတို့သားပီသနေရသည်။ ကြည့်နားချမ်းမြေ့နေသည့်အပျော်မျက်နှာက အစ။

“ဟော!”

နွေ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာတော့ အားလုံးပင် အံ့အားသင့်နေကြသည်။ ကောင်းကင်မှလမင်းတစ်စင်း သာနေသည့်နှယ်၊ အမြဲတမ်း မပြင်မဆင်နေလာသူမို့ ပြင်ဆင်လိုက်တော့ ဘွားခနဲ အလှက ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့နတ်မိမယ်လေးလို။

ဘုန်းနီဒါနိုး လှေကားရင်းထိ သွားကြိုခေါင်လိုက်တော့ မရိသတ်အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ နွေ့ကို တွဲခေါ်လာကြသည့် ငွေလသာနှင့် လှိုင်ထိပ်ထားက သူတို့ဆရာကို အဖြစ်သည်း ရန်ကောဟူသည့်အပြုံးနှင့်။

သတို့သမီးမှာ စိန်တွေညွှတ်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားတာများ ဒေါ်သန်းသန်းစုတစ်ယောက် မြင်ပါလျှင်...

“ကဲကဲ... အဟင်း... အဟင်း... မင်္ဂလာအချိန် ကျရောက်လာပြီမို့ အဲလေ... လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ကြရအောင်”

သူ့မိတ်ဆွေကောင်းကြီး ဦးအောင်လင်းက အပျော်တွေနှင့် အရွှန်းဖောက်နေလျှင် ဒေါက်တာဝင်းဇော်ကလည်း အားကျမခံ...

“သူက ကျုပ်လူနာဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ရမရ ဆေးစစ်ကြည့်ရဦးမယ်ဗျ”

ဘုန်းနီဒါနိုးမှာ သူ့မိတ်ဆွေတွေ သူ့ကိုပိုင်းနောက်နေ နှုတ်သိလို့ ပါးစပ်မစေ့အောင် ရယ်ပေးနေပေမယ့် နွေ့ခမျာ မျက်နှာမဖော်ရဲသလောက်ပင်။ ကိုယ့်မိဘတွေနှင့်ဦးလေးလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်တင်တင်အိတစ်ယောက်မှာတော့ မျက်နှာပူပူ။ နွေ့ရင့်ကျူးရဲ့ကံကြမ္မာဟာ ရင်သပ်ရှူမောစရာပါလား။ မုန်တိုင်းတွေလှိုင်းတွေကြားမှာ ကြုံကြုံခံခဲ့ရတဲ့သူ့ဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းပါစေလေ။ ငါ့ညီမ ‘မိ’သာသိရင် မနာလိုလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

ညှော်သည်တော်တွေအတွက် အကျွေးအမွှေးကို ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတွေကိုယ်တိုင် လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသဖြင့် ရွှေလရောင်တို့သုံးယောက်မှာ စီစဉ်ကြီးကြပ်ရုံသာ။

“ဦးဘုန်းနီဒါနိုး၊ ညှော်ခံပွဲက ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ။ ဒါကလက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ရုံပဲမဟုတ်လား”

“လုပ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ညှော်ခံပွဲကလည်း မကြာတော့ပါဘူး။ ဒီလအတွင်းလုပ်မှာပါ။ ခုလိုလာရောက်ချီးမြှင့်ကြတဲ့အတွက် အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တရားသူကြီးနှင့် လူကြီးလူကောင်းများရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပြီးတော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အကျွေးအမွှေး

များနှင့် ညှိပ်သည်။

ညနေခြောက်နာရီမှာတော့ လူစိမ်းတွေအားလုံး ပြန်သွားကြပေပြီ။ အိမ်မှာကျန်နေတာ နွေမိဘနှစ်ပါးနှင့် ရွှေလရောင်တို့ သုံးဦးသာ။ နောက် ဒေါ်မြခက်နှင့်ဖြူဖြူ။

ဘုန်းနီဒါနိုးတို့ဖနီးမောင်နှံက မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့ကြရင်း ဘုန်းနီဒါနိုးက...

“ဖေဖေနဲ့မေမေနေတဲ့တိုက်ခန်းကို ကျွန်တော်တို့မက်လာဦးအလှူအဖြစ် ကန်တော့ပါတယ်။ နောက် မေမေတို့အတွက်ကိုဖြူဖြူကိုထည့်ပေးပါမယ်။ ဒါမှ နွေလည်း သူ့မိဘတွေအတွက် စိတ်ဖြောင့်မှာ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို အိမ်မှာခေါ်ထားလည်းရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေဆိုတော့ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးရှိစေချင်လို့ပါ”

ဦးအောင်ကျွန်းကတော့ သူ့သားမက်ကို ချက်ချင်းပင် ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်နီဒါနိုးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဖေဖေတို့က လူကြီးသူမတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်ပါတယ်ကွယ်။ လူငယ်တွေနဲ့တွဲဖက်ပြီး မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီလိုပဲ တရားဘာဝနာပွားများရင်း ကိုယ့်သံသရာခရီးအတွက်

ပြင်ဆင်ရတော့မယ်အချိန်မှာ သားတို့သမီးတို့က ဒီလိုစိစဉ်ပေးကြတော့ ပြောမပြတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဪ ကံကြမ္မာကြီးက ဒီလိုတော့လည်း တို့မိသားစုကို မျက်နှာသာပေးသေးသားပဲနော်။ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ ဆုံစည်းပေးခဲ့တာပဲ”

ဦးအောင်ကျွန်းအသံက သံဝေဂတရားများဖြင့် ပြည့်နေသလို ဒေါ်သန္တာကလည်း ခေါင်းတညိတ်တညိတ်နှင့် ထောက်ခံရှာသည်။

“သားနဲ့သမီးကို မေမေလည်း ရင်ထဲမှာပြောမပြတ်အောင်ပါ။ တစ်ခုပဲဝမ်းနည်းမိတယ်ကွယ်။ တို့မိသားစုတွေ ဖြေသာရ ခိုကိုးရာ ရနေတဲ့အချိန်မှာ သားငယ်လေးခမျာ...”

မိခင်မို့ သမီးအတွက် ဖိတ်ဖြစ်နေရပေမယ့် အပြစ်မဲ့သည့် သားငယ်ကို တွေးမိပြန်တော့ မျက်ရည်က စို့လာခဲ့ပေပြီ။ သည်အခါ ဘုန်းနီဒါနိုးက ပြာပြာသလဲ...

“အဲဒါပြောမလို့ပါမေမေ၊ ကျွန်တော် မေမေတို့ကိုအမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးမယ့်အထဲမှာ မေမေတို့ စိတ်ချမ်းသာစရာလည်း ပါမှာပါ။ မိုးအောင်ကျွန်းအတွက် ကျွန်တော်လည်းစိစဉ်နေတာပါပဲ။ ကဲ... ရွှေလရောင်ရေ၊ လူကြီးတွေကို ကန်တော့ဖို့ သစ်သားသေတ္တာ ယူခဲ့ပါကွယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မေမေတို့အလိုအတိုင်း

ဆုံးပစ္စည်းတွေ ပါပါတယ်”

သေတ္တာက ဘီးလုံးတွေပါသည်မို့ ရွှေလရောင် တွန်းယူ
လာခဲ့ပြီး လူကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ထားလိုက်သည်။

“ဘာတွေများလဲကွယ်၊ မောင်နီဒါန်းနီးဖြင့်တာတွေ များ
လွန်းလို့ မေမေတို့အားနာလှပါပြီ။ ဒီပစ္စည်းတော့ မယူပါရစေနဲ့
တော့ကွယ်”

“ယူလိုက်ပါမေမေ၊ ယူမှ ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။
ကဲ...လာ၊ နေ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် ကန်တော့ပစ္စည်းတွေ
ထုတ်လိုက်ရအောင်”

ပြောပြီး နွေနှင့်အတူ သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်မိတာ ဘာတွေ
များ ထွက်လာမလဲလို့ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးများက သေတ္တာထဲသို့
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟယ်!”

သေတ္တာထဲမှ ပြုံးပြုံးကြီးထွက်လာသူမှာ မိုးအောင်ကျွန်း
ပါပေ။

“ဖေဖေ... မေမေ... မေ”

“သားလေးရယ်”

အားလုံးပင် မျက်ရည်လည်ရွှံ့နှင့် ဝမ်းသာစွာဖြင့် မိုး

အောင်ကျွန်းကိုပွေ့ဖက်နေကြတော့၊ မိုးအောင်ကျွန်းက ယောက်ဖ
ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားခဲ့သည်။

“အစ်ကိုကယ်ပေလို့ ကျွန်တော့်အမှု ကွင်းလုံးကျွတ်
လွတ်သွားရတာ။ အစ်ကို့ကို အစစ်အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ဗျာ”

ပြောရင်းမှပင် မိဘနှစ်ပါးကိုရော ဘုန်းနီဒါန်းတို့ဇနီးမောင်
နှံကိုပါ မိုးအောင်ကျွန်း တိုင်ကန်တော့နေလျှင် မြင်ရသူအပေါင်း
မှာ ဗီတီမျက်ရည်တွေ ဝဲလှမတတ်။

စကားစမည်တွေ အတွေ့အကြုံတွေပြောကြရင်း ညကိုး
နာရီထိုးလာတော့ ရွှေလရောင်ကပင် အလိုက်တသိနှင့်...

“ကဲကဲ... အားလုံးလည်း ပြန်ဆိုကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့
လည်း အိပ်ချင်ပြီဆိုတော့... အဟမ်း... အဟမ်း”

“ဘာလဲကွ... မင်းညွှာ”

“ဪ... မိဘတွေကို ပြန်ပေးမယ်လေ။ ကျွန်တော်
တို့ အလိုက်တသိနဲ့ ပြန်ကြရမှာပေါ့။ ဆရာအတွက် ဘာဘော်
ဒီဂတ်မှ မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဂါတပည့်ကြီးပွားဦးမယ်”

ရွှေလရောင်က ဦးအောင်ကျွန်းတို့မိသားစုသုံးယောက်

၃၀၄ ❀ ကြယ်စင်မျှားဝေ

နှင့် ငွေလသာ၊ လှိုင်ထိပ်ထားတို့ကိုပါ ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့လျှင် ညော်
ခန်းထဲမှာ ဘုန်းနီဒါန်းနှင့်နွေတို့ နှစ်ယောက်တည်း။

ဒေါ်မြခက်နှင့်ဖြူဖြူကလည်း အလိုက်သိစွာပင် တံခါး
တွေ ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ရှောင်သွားကြလေပြီ။

ဘုန်းနီဒါန်း နွေကိုပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်လျှင် နွေ
မှာ နေစရာမရှိတော့။

“ကိုနော်... ဘာလဲလို့”

ပြောပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ရယ်လိုက်သည့် ကို
အသံက နွေအတွက်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသာယာဆုံးဂီတ
သံပါလေ။

ကြယ်စင်မျှားဝေ

ထွက်ရှိပြီးသောအာအုပ်များ

(က)

- ၁။ ငွေလမင်းရဲ့သံချပ်ကာအကျို
- ၂။ နတ်ဆိုးလေးရဲ့ရွှေတောင်ဝံ
- ၃။ ချစ်သူကြယ်ကလေး
- ၄။ ကျောက်ဆစ်နတ်သမီး ဆည်းဆာရီ
- ၅။ တောင်တန်းတွေနဲ့ပင်လယ်ပြာကိုချစ်တဲ့ကောင်မလေး
- ၆။ ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း
- ၇။ ကောင်းကင်နဲ့ငြိတဲ့ကြီး
- ၈။ မျက်ရည်မြစ်များ ခမ်းစေသတည်း
- ၉။ ကြယ်ကလေးရဲ့မေမေ
- ၁၀။ လှေကလေးရဲ့ပင်လယ်
- ၁၁။ ဆောင်းဓေတ်က လတစ်စင်း
- ၁၂။ အိပ်မက်ခါးခါးမြို့တော်
- ၁၃။ ဆူးတစ်ပွင့်ရဲ့ဒဏ္ဍာရီ
- ၁၄။ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေတဲ့ပန်းသီးတစ်လုံး
- ၁၅။ ပင်လယ်များရဲ့ဆုံမှတ်
- ၁၆။ ပျားရင့်ရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်
- ၁၇။ ကမ္ဘာဦးကျမ်းစာထဲက သစ်ပင်လေး
- ၁၈။ တိမ်ဖြူလေးရဲ့လွင့်ပါးရာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

(၁)

- ၁၉။ ပန်းတွေပြိုတဲ့ရာသီ
၂၀။ ပန်းကလေး၏ကောင်းကင်
၂၁။ ပန်းကလေးရဲ့ဂီတ
၂၂။ အိပ်မက်တစ်ခုရဲ့ကမ်းခြေ
၂၃။ လကလေးရဲ့ဒိုင်ယာရီ
၂၄။ စင်ရော်လေးရဲ့အနန္တစကြဝဠာ
၂၅။ ဆူးရစ်ပင်လယ် ပန်းပင်လယ်
၂၆။ လရောင်ရွှန်းတဲ့ ရဲတိုက်
၂၇။ အချစ်တစ်ခု၏ဒဏ္ဍာရီ
၂၈။ ကမ္ဘာခြေရဲ့အချစ်
၂၉။ ပန်းမှော်ရုံတောသို့အဝင်
၃၀။ ချစ်ခြင်း၏ဆင်းရဲနဲ့များ
၃၁။ တိမ်ကိုဆွတ်တဲ့လ
၃၂။ နတ်ဆိုးတို့ရဲ့ဥယျာဉ်
၃၃။ အိပ်မက်ထဲက အလွမ်းရွာ
၃၄။ နှလုံးသားတစ်ခု၏ကမ္မည်းကျောက်စာချပ်များ
၃၅။ အက်ဆစ်ပင်လယ်
၃၆။ အကြင်နာတောင်တန်း အလွမ်းသမုဒ္ဒရာ
၃၇။ အဝေးဆုံးသစ်ပင်
၃၈။ တိမ်နဲ့ဆစ်တဲ့ အချစ်အိမ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

- ၃၉။ ကျွန်မရဲ့ဆည်းဆာ
၄၀။ လမင်းဘေဘီ
၄၁။ အလွမ်းညှို့ပင်လယ်
၄၂။ လဆယ်တဲ့လှေ
၄၃။ နွယ်ကလေးရဲ့သစ်ပင်
၄၄။ အချစ်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးရှင်သန်ပွင့်ဖူးလာ
၄၅။ ဧဒင်ဥယျာဉ်ထဲက ပန်းသီးလေးတစ်လုံး
၄၆။ နတ်သမီးစံအိမ်
၄၇။ အိပ်မက်ရဲတိုက်
၄၈။ ပင်လယ်နတ်သမီး
၄၉။ ချစ်ခြင်းက ကြွယ်တွေရဲ့အခြားတစ်ဖက်စီ
၅၀။ အိပ်မက်ဦးရဲ့ လွမ်းစကရီ
၅၁။ အချစ်မြို့သူ
၅၂။ ပန်းနွယ်မျိုးမို့ ညှို့မှာစိုးတယ်
၅၃။ ကောက်တွေသောမြစ်တို့၏
၅၄။ အမုန်းခွဲတေး
၅၅။ ညှို့တဲ့လေပြည်
၅၆။ ကမ္ဘာကြီးက ခပ်ပြားပြားလေးရယ်
၅၇။ အမုန်းသင့်သူ
၅၈။ ချစ်ခရီး နီးပါစေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

(ထ)

- ၅၉။ ကကြီးပျောက် သတို့သမီး
 ၆၀။ အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ
 ၆၁။ စေတနာ ဖြိုးတဲ့ည
 ၆၂။ မှန်ကန်သောသစ္စာ ကြင်နာသောချစ်ခြင်း
 ၆၃။ ညှို့ပလီ
 ၆၄။ အချစ်စေတမာန်
 ၆၅။ ချစ်ခြင်း၏ နေခြည်
 ၆၆။ ကျွန်မ၏ မိုးတိမ်
 ၆၇။ စင်ရော်လေးများ၏ ကောင်းကင်
 ၆၈။ အလင်းသစ်ပင်
 ၆၉။ အပျိုစင်ရထား
 ၇၀။ ချစ်သူ မုန်းသူ ရန်သူ
 ၇၁။ အချစ်တစ်ခုရဲ့ တမ်းခြေ
 ၇၂။ ချစ်သူကြွယ်ကလေး (၃)
 ၇၃။ နှလုံးသွေးနဲ့ မှုန်းဖြယ်တဲ့သစ်ပင်
 ၇၄။ အချစ်က ကြွယ်တံခွန်
 ၇၅။ မီးတောက်နေတဲ့ပင်လယ်
 ၇၆။ ဥဩလေးရဲ့ နွေဦးကဗျာ
 ၇၇။ တိမ်တွေဖြူတဲ့မြစ်
 ၇၈။ ချစ်ခြင်းမဲ့လွင်ပြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

- ၇၉။ ပန်းစောင့်နတ်သမီး
 ၈၀။ မာယာတစ္ဆေ

ယခုလ ထွက်မည့်စာအုပ်

- ၈၁။ မှန်တိုင်းရင့်ရင့် လှိုင်းရင့်ရင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ